

พล นิกร กิมหงวน

แดนนักเลง

ป. อินทรปาลิต

เจ้าของคือคุณ Jade Jam ; ตัดต่อประสานงาน โดย อจ Rompo Udol พิมพ์โดยคุณ Totozz Seni

- ๑ -

ตอนเที่ยง วันอาทิตย์.

บริเวณท้องสำเพ็งนิคมของชาวจีนมีผู้คนพลุกพล่านเดินกันไปมาอย่างสับสน ต่างก็ลากเกี้ยวหรือรองเท้าไม้ดังโกร๊กกร้าๆ เสียงขากเสลขม เสียงร้องเฮ้ฮั่วจากผู้แบกของหนักๆ ร้องขอทาง เสียงพูดเสียงหัวเราะราวกับนกกระจอกฟ้าหกพันตัวมาประชุมกัน.

สำเพ็งนี้แหละคือจุดศูนย์กลางของการพาณิชย์ สำเพ็งอุดมไปด้วยสรรพสินค้าต่างๆ ลูกสาวเจ๊กที่สวยงามและถูกกักตัวไว้บนเล้าเต็งก็มาก หนุ่มไทยหลายสิบคนเคยถูกเลี้ยงไว้หนีออกมาจากสำเพ็งบ่อยๆ ในฐานะที่ละเมิดสิ่งหวงห้าม คือไปเกี่ยวลูกสาวอาเฮียแก่เข้า บางคนยังซำร้ายเกี่ยวจะไม่เลือกว่าลูกหรือเมีย หูดหวิดจะโดนสามง่าม.

ฉากของเราเปิดขึ้นที่ท้องสำเพ็ง และเมื่อฉากเปิดแล้ว ก็ต้องมีตัวละครซึ่งเป็นตัวสำคัญในเรื่องออกมาแสดงตามธรรมเนียม.

พล, นิกร, กิมหงวน เดินเรียงแถวหน้ากะดานป้ายโคมหน้ามาทางสะพานหัน วันนี้เป็นวันว่างงาน ถึงสามตัวออกจากบ้านเวลาเช้าตรู่ หลังจากไปที่ตลาดนัดและดูการประกวดไก่ที่สวนอัมพรแล้ว พ่อพวงมาลัยทั้งสามพวงก็ล่อล่องไปชมพิพิธภัณฑสถาน แล้วก็ไปวัดพระแก้ว ชมรูปภาพรามเกียรติ์ตามฝาผนัง ชมผู้หญิงที่มาชมรูปรามเกียรติ์ ออกจากวัดพระแก้วในราว ๑๑ นาฬิกา ขึ้นรถยนต์ประจำทางของเทศบาลไปลงโอเดียน ดูโปสเตอร์หน้าโรง เดินตรงแถวเซียงกง เลี้ยวไปเลี้ยวมาถึงวัดเกาะ เลี้ยวมาเลี้ยวไปเข้าสำเพ็ง กิมหงวนเป็นผู้นำทาง และรับรองกับเพื่อนทั้งสองว่า จะหาซาลาเปาขนมจีบที่ดีที่สุดให้พล, นิกร ได้กินเป็นขวัญปาก.

นานๆ มาเที่ยวสำเพ็ง พล, นิกร, กิมหงวนก็รู้สึกสนุกมาก แพบทุกร้านเมื่อมองลึกเข้าไปมักจะแลเห็น 'อิหลู' นั่งสงบเสีงมอยู่หลังร้าน โดยมากสวมเสื้อชั้นในคอลลูกไม้ สวมลูกประคำคอ นุ่งผ้าถุงคาดเข็มขัดนาก 'อิหลู' ของเตี้ยตะละคนราวกับดอกท้อเพิ่งแรกแย้ม 'อ้ายหลู' สามคนแลเห็นเข้าก็ยิ้มกริ่มไปตามกัน บางครั้งกิมหงวนถึงกับทำพะยัพะยิด โบกไม้โบกมือให้หล่อน แต่แล้ว 'อิหลู' ก็ทำปากหุบหิมิบ บางคนก็ยกหลังมือหงิกๆ ให้.

เดินพลางคุยกันพลางเสียดขรมดมเถ นิกรหยุดซื้อฝรั่งดองแช่อะเม ๕ สตางค์ แล้วก็พากันเดินต่อไป เคี้ยวฝรั่งตุ้ยๆ ลัดนิ้วมือเดียวฝรั่งดอง ๕ ลูกก็เรียบวูธ.

นิกรยกมือให้เพื่อนเกลอทั้งสองหยุดเดิน แล้วชี้มือไปที่หาบถั่วลิสงต้มซึ่งตาแป๊ะแก่จวนจะเข้าโลงแล้ว เป็นผู้ขาย นั่งนัยน์ตาปรืออยู่บนม้าข้างหาบ.

“เล่นถั่วลิสงกันเถอะวะ พวกเรา ดึกว่าป่ล่อยให้ปากอยู่ว่างๆ”

พลพะยัหน้าลางมตี แต่กิมหงวนคัดค้านทันที

“อย่าเล่นว่า ถั่วลิสงต้มเป็นภัยต่อสังคมอย่างร้ายกาจ”

“เฮ้ย – นั้นเราช่วยอะไรประชาคมไม่ได้ ถั่วลิสงเป็นของอร่อย เมื่อกินแล้วก็ท้องขึ้น แล้วเมื่อท้องขึ้น อุณหภูมิของอากาศในท้องก็แปรปรวนดันออกมาเป็นแก๊สเสียด ใครอุจจุมกทันก็เป็นโชคของเขา เอาน่า – ซื่อติดมือเดินกินกันไปสนุกดี ประเดี๋ยวถึงวัดสามปลื้มกันจะแสดงจับตะเข้ให้แกลดู” พูจจบนิกรก็เดินไปซื้อถั่วลิสงต้ม.

กิมหงวนกับพลยืนรอออยู่ข้างเสาไฟฟ้า ขณะนั้นพลแลเห็นสุภาพบุรุษผู้สูงอายคนหนึ่ง นุ่งผ้าม่วงสีน้ำเงิน สวมเสื้อนอกแพรสีไข่ไก่และหมวกหางนกยูง เดินออกมาจากตรอกเล็กๆ ตรอกหนึ่ง และเลี้ยวซ้ายไปทางสะพานหัน.

“อ้ายเสียด!” พลร้องลั่น ชี้มือให้กิมหงวนดู “โน่น เจ้าคุณอาปัจจุบันนี้ๆ วั้ย”

“หา?” กิมหงวนอุทาน มองตามสายตานายพัชรภรณ์ “ไม่ใช่กะมั้ง?”

พลจู้ปาก

“ไชน่า เชื่อกันเถอะวะ คุณทำเดินก็จำได้ แกวงแขนกว้างเดินสายเป็นว่าจู้พา ยังงี้ณะไม่มีใครหрок”

เสี่ยหงวนยกมือเกาศีร์ยะ

“อ้อ – ท่านมาตำเพ็งทำไมหว่า หรือถ้าจะเป็นหัวหน้าอั้งยี้ก็ไม่วู้”

นายพัชราภรณ์ทุบหลังกิมหงวนดังบึ๊ก

“มีอย่างหรือวะ นายพลโทพระยาปัจฉิมฯ เป็นหัวหน้าอั้งยี้”

“อ้อ – จริงสิ ถ้างั้นท่านคงเป็นแค่เพียงยี่เสี่ยหรือซาเสี่ย” อาเสี่ยพูดหน้าตาเฉย.

พลสันศีร์ยะอย่างเปื้อน่าย นิกรถือห่อถั่วลิสงต้มเดินเข้ามา พลรีบบอกเขาทันที.

“เสี่ย – กร พ่อตาแก่ไปโน่นเห็นไหม?”

นิกรสะดุ้งเงยหน้ามองดู ถึงแม้เขาแลเห็นข้างหลังเขาก็จำได้.

“ท่านมาทางไหนนะพล?” นายการุณวงศ์ถามอย่างแปลกใจ.

“ออกมาจากตรอกนั่น”

“เอ – ” นิกรคราง “ถ้าคงมาหาซื้ออะไรเป็นแน่”

อาเสี่ยพูดสอดขึ้น

“หรือมายก๊อบมาเป็นเจ้ามือจั้งยี้ก็”

“คู่บ! คู่บ!” เสี่ยกำปั้นของพล, นิกร ลงหลังกิมหงวนเต็มรัก.

“ไปไว๊ พวกเรา” พลพูดยิ้มๆ “รีบเดินไปให้ทันท่านเถอะ ท่านคงเอารถยนต์มาด้วย เราจะได้ไม่ต้องเสี่ยค่ารถกลับบ้าน” พุดจบก็หยิบถั่วลิสงมาจากมือนิกรหนึ่งกำ.

สามเกลอพากันเดินติดตามเจ้าคุณปัจฉิมฯ ไปอย่างรีบร้อน เดินพลางกินถั่วพลาง และยิ่งเดินเร็วเข้า อาเสี่ยก็ยิ่งกินถั่วเร็วเข้า จนกระทั่งนิกรต้องตีมือกิมหงวนเมื่อเขาเอื้อมมาหยิบถั่วลิสงต้มเป็นครั้งที่ ๕.

“บ๋อยนักละเว้ย ประเดี้ยวหยิบ – ประเดี้ยวหยิบ”

“งานระอะ อีกนิตเถอะวะ แหม – ยิงกินยิงอร่อย” พุดจบก็ตะครุบถั่วเอามาอีก ๒ – ๓ เม็ด.

อีกครู่หนึ่ง พล, นิกร, กิมหงวนก็กะชั้นชิดเข้าไป อยู่ห่างจากเจ้าคุณปัจจนิกฯ ประมาณ ๑๐ ก้าวเท่านั้น.

จินกรรมกรรูปร่างล่ำสันคนหนึ่ง หาบแข่งใส่ของหนักๆ สวนทางมาอย่างรวดเร็ว เจ้าคุณปัจจนิกฯ มัวแต่เหม่อมองดูสินค้าในร้านแห่งหนึ่ง และอาเสียก็ก้มหน้าก้มตาหาบ ดังนั้นจึงชนเจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้าจังเบื้อเรือ.

ท่านเจ้าคุณเซเซ่ด หันควับมาทำตาเขียวกับอาเสีย

“เฮีย – มิงหาบของภาษาบ้านอะไรกันเวีย?”

อาเสียหยุดชะงัก เขาวางหาบลงทันที ยกมือท้าวสะเอวจ้องมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างเคื่องๆ เพราะของที่เขาหาบมาหนักมาก และเพราะแดดกำลังร้อนจัด เฮียจึงเกิดโทสะ

“เฮียะทั้งลายลื้อแดงไม่ลื้ออำ ตาลื้อบอกรี?”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โมโหขึ้นมบบ้าง

“ชะ – ชะ มิงโดนถูแล้ว ยังจะมาทำเสียงแข็งอีก อ้ายนี่ประเดี๋ยพอหลอกต่อยหน้าตะพุงคายห่าเลย”

พล, นิกร, กิมหงวนอมยิ้มไปตามกัน อาเสียเดินปรีเข้ามาหา ทำทางบอกว่าเอาเรื่อง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอยหลังกรูด

“ลื้อว่าอาลาย?” เขาถามห้วนๆ

“ว่าอะไร จะตะมิงนะซี”

“ถู – ลื้อเหิงแจ็กเป็งบูเรอะ มา – ลองพะกะฮั่วลื้อยวักัง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ โมโหจนตาลาย ท่านถอดหมวกหางนกยูงออกขว้างทิ้งแลเห็นศิรัษะมันแผล็บ ถลกแขนเลื่อนอกขึ้นเตรียมต่อสู้ พวกแจ็กที่เดินไปมาต่างหยุดยืนดูเหตุการณ์ แล้วก็หัวเราะกันคิกคัก.

“มา – อ้ายแป๊ะ ลองกับข้าดูสักตั้งก็เอา”

อาเสียซ่อนยิ้มไว้ในหน้า เขาเดินเข้ามาประชิดตัวเจ้าคุณปัจจนิกฯ เอื้อมมือผลักอกท่านเบาๆ

“ลือเอาหรือ?”

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ เสียขวัญ ถอยออกห่างสองสามก้าว

“กล้าดีมีงเข้ามาซะวะ พ่อไม่ถีบกะเพาะเขี้ยวแตกก็สองคู”

อาเฮียหัวเราะก๊าก เดินเข้ามาอีก

“ลือสู่อ้าว! หวอะ?”

เจ้าคุณถอยไปอีก ๕ ก้าว

“มา – มีงเข้ามา ที่นี้พ่อไม่ถีบสะคือทะเลก็ไม่ใช่ลูกคน”

อาเฮียยิ้มแป้น เดินสายอาดๆ เข้ามาหา

“อ้าวเลี่ยะลือชี้หนอ อาเหล่า”

เจ้าคุณถอยไปอีกเจ็ดก้าว พวกเจ๊กที่ยืนดูสากันครึ้น พล, นิกร, กิมหงวนถึงกับต้องเอามือกุมท้อง.

“มาซะวะ มา – เข้ามา” เจ้าคุณพูดเสียงสั้นแล้วนึกในใจ “โปลิศหายไปไหนหมดนิ อ้ายนี่ถ้ามันเอาเราแน่”

อาเฮียแลเห็นเจ้าคุณบัจฉนีกฯ เป็นตัวตลก เขาเดินยิ้มแสบๆเข้ามาอีก ทันใดนั้นเจ้าคุณบัจฉนีกฯ ก็เหลือบไปพบสามเกลอเข้าโดยบังเอิญ กำลังใจของท่านดีขึ้นเป็นกอง ท่านนึกชอบคุณเทพดาฟ้าดินที่ส่งสามเกลอมาพบกับท่านทันท่วงที.

เพื่อแสดงความเป็นนักสู้ เจ้าคุณจึงแกล้งทำเป็นไม่เห็นพล, นิกร, กิมหงวน พออาเฮียเดินเข้ามาใกล้ ท่านก็ยกเท้าขวาเตะ โครมเข้าให้.

คราวนี้อาเฮียเป็นฝ่ายเสียขวัญทันที

“ลือเอาจริงหรือ?” พูดยบก็ถอยหลังออกห่าง.

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ยักคิ้วแผล้บๆ เดินรี่เข้ามาหาอาเฮีย

“จริงซิวะ ไล่ละ, อ้ายตุต ตะกีนี่ทำเสียงแข็ง พอโดนตะเบาๆ เข้าเท่านั้นก็หมดรูป ประเดี้ยวพอด – ฮึม”
พูดจบท่านก็ยกมือเขกศีรษะอาเฮียดั่งป๊อก แล้วหัวเราะชอบใจ.

พอถูกเขกศีรษะ อาเฮียก็บอกกับตัวเองว่า 'สู้ตาย' ทำทางของเขาเข้มแข็งขึ้นทันที อาเฮียตั้งท่ามวยเจ๊กะ โดดเลียะถูกพุงกะทิเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ดังกึก เจ้าคุณร้องอุ๊บ! ค่อยๆ ทรวดตัวนั่งเอามือกุมท้อง หน้านิ้วคิ้วขมวด อาเฮียหัวเราะก๊ากเดินเข้ามาที่หาบ ยกหาบขึ้นเดินต่อไป.

พล, นิกร, กิมหงวนตรงเข้ามาหาท่าน

“คุณอา! คุณอาครับ” กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “ทำไมถึงเสียที่เจ๊กละครับ?”

เจ้าคุณมองดูนายถึงทั้งสามแล้วสูดปาก

“อูยซ์ – แหม – จุกแน่นะโว้ย อ้ายพวกนี้หมาแท้วๆ จะมีแกใจช่วยอา ก็ไม่ได้”

นิกรประคองพ่อดาของเขาให้ลุกขึ้น

“ผมคิดจะช่วยเหมือนกันแหละครับ” นิกรพูดยิ้มๆ.

“แล้วทำไมไม่ช่วยละ ดีแต่พูดเท่านั้นแหละ อูย – จู๊ย – จู๊ย ท้องแทบทะลุ”

พลพูดขึ้นบ้าง

“ถ้าช่วยคุณอา มันก็ไม่ใช่ยุติธรรมนะซีครับ ชาตินักเลงก็ต้องปล่อยให้ฟาดกันตัวต่อตัว”

เจ้าคุณค้อนควับ

“ดีละน่า อ้ายพวกแกมันก็ดีแต่โม้เท่านั้น ฉันเสียอีกแก่แล้วยังกล้าสู้กับมัน”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ก็มันงการอะไรของเราละครับ คุณอาเกิดเรื่องกับเขา แล้วพวกผมเนือไม่ได้กินหนังไม่ได้รอนั่ง
จะต้องเอากะดูกแขวนคอ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พะยักหน้าซำๆ

“อ้อ – เดี่ยวนี้แกสามคน แกคิดว่าฉันเป็นคนอื่นยังงั้นหรือ ดีแล้ว แกกับฉัน ---”

“เดี๋ยว – เดี่ยว – เดี่ยวครับ” นิกรค้ำขึ้น “ฟังผมอภิปรายเสียก่อน ผมนะเห็นว่า ถ้าจะช่วยคุณพ่อก็จะเป็นการอยุธยาธรรม แล้วเราก็เชื่อฝีมือลายมือของคุณพ่อด้วยครับ”

เจ้าคุณทำปากหุบหุบ

“ดีละวะ” ท่านพูดอย่างหัวเสีย.

กิมหงวนเก็บหมวกหางนกยูงส่งให้ท่านอย่างนอบน้อม

“นี่ครับ – หมวกของคุณอา ความจริงคุณอาไม่น่าจะถอดหมวกให้เจ๊กมันจำคำหิรูปพรรณได้เลย”

เจ้าคุณค้อนควับ

“ช่างฉัน, พวกแกจะไปไหนต่อไปก็เชิญซี?”

นายพัชราภรณ์กล่าวเสริมขึ้น

“แล้วคุณอาละครับ?”

“แกจะต้องมาถามฉันเอาตะหวักตะบวยอะไรกัน?”

“โธ – ผมเป็นห่วงนะซีครับ” แล้วพลก็เอียงหน้าเข้ามาจะจับกับท่าน “เจ๊กที่เกิดเรื่องกับคุณอา มันอาจจะไปบอกพรรคพวกของมันให้มาดักแทงพุงคุณอาก็ได้ นะครับ ให้พวกเราร่วมทางไปกับคุณอาเถอะครับ จะได้ปลอดภัย แถ่นี้ไม่ใช่เล่น”

เจ้าคุณบึ้งหน้า เห็นจริงเห็นจิงด้วย

“ก็พวกแกจะไปไหนกันล่ะ?”

นิกรพูดแทน

“ไม่มีจุดหมายหรือครับ เรื่อยเปื่อยกันมาอย่างส่งเดชยังงั้นเอง”

“แกจะสมัครไปกับฉันก็ตามใจ เ้า – ออกเดินชิวะ”

กิมหงวนถามนอบน้อม

“คุณอาจจะมาสำเพ็งทำไมครับ?”

“มาหาซื้อของ” ท่านพูดห้วน.

“ของอะไรครับ”

“เครื่องยา”

“ยาอะไรครับ?” กิมหงวนถามต่อไป.

“อู่วะ! แกเป็นพ่อฉันหรือนี่ จะซักไซ้ไล่เลียเอาประโยชน์อะไรกัน จะเป็นของอะไรก็ไม่เห็นว่าจะหนักกะบานแก”

“อ้อ – จริงครับ อ้ายผมก็อดถามซอกแซกไม่ได้ เชิญซื้อครับ, คุณเอาเดินนำหน้า”

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ พานายถึงสามตัวออกเดินต่อไป พล, นิกร, กิมหงวน ต่างกะซิบกะซามกัน เพื่อยกความรู้ความจริงว่า เจ้าคุณบัจฉนิกฯ มาสำเพ็งทำไม

“อย่าไปยุ่งกับท่านหน่อยเลยวะ” กิมหงวนพูดคุๆ “บางที่ท่านอาจจะมาซื้อฝิ่นเถื่อนก็ได้”

ท่านเจ้าคุณสะอึกเฮือก หยุคชะงัก หันมาทางอาเสี้ยทันที

“ซื้อไปให้เตี้ยแกสูบนะซี โธ่ – อ้ายนี่ อยู่ดีๆ หาความอาญามาให้”

กิมหงวนยกมือไหว้ปะหลกๆ

“ก็แล้วคุณอาจจะบอกพวกผมหน่อยไม่ได้หรือครับว่า เครื่องยาที่คุณต้องการนะอะไร จะได้ช่วยกันนึกว่ามีขายที่ไหน?”

เจ้าคุณยิ้มแฉ่งๆ

“ถ้าเสาบานว่าแจะไม่ลื้อนล๊ะก้อ ฉันจะบอกให้”

“โ้ผมเป็นเด็กคราวลูกคราวหลาน จะบั้งอาจลื้อเลียนคุณอากี้ผิดไปล๊ะครับ”

“อูย! ว่าแต่กี้หนแล้ว”

อาเสี่ยหัวเราะ

“เอาล๊ะครับ, ตานี้ถ้าผมลื้อคุณอากี้ล๊ะก้อ ให้ผมง่า – รากเลื้อกลงแดงตายซีครับ”

“จริงๆ นะ” แล้วท่านก้หันมาทางพล “แกก้เหมือนกันนา”

“ครับ”

เจ้าคุณเปลี่ยนสายตามาที่บุตรเขยของท่าน

“แกล๊ะ, แกต้องเสาบานเหมือนกัน”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“สำหรับผมไม่ต้องเสาบานหรือครับ เกียรติศของผมยอมเป็นประกันอยู่แล้ว”

เจ้าคุณหัวเราะลั่นตรอกสำเพ็ง

“แกนะรี มีเกียรติศ?”

“อ่า – ทำไมจะไม่ม่ครับ เขาู้กันทั้งเมืองว่า คุณนิกร การุณวงศ์ เป็นบุตรเขยท่านเจ้าคุณบัจฉนีกฯ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่มีคนนับหน้าถือตาทั่วประเทศ”

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ยิ้มแก้มแทบแตก หันมาทางพล

“ยังไ้ พล, เจ้ากรรมันพุดพอฟังไหม?”

“แหม – ฟังสนิทสนมแนบเนียนหนักแน่น ในน้ำคำเหลือเกินครับ”

รอยยิ้มที่ไ้ใบหน้าเจ้าคุณบัจฉนีกฯ หายไปทันที

“เอ๊ะ – แกนี่ทะเล่่งไม่ใช่เล่นเหมือนกันแฮะ”

อาเสี่ยสอดจิ้น

“เพ่งรู้หรือครับ เจ้าพลนะ, ทะเล่่งขนาดหนักทีเดียว แต่ไม่ใคร่พรั่าเพื่อ ผิดกับผมและเจ้ากร ง่า – คุณอาจะซื้อเครื่องยาอะไรบอกหน่อยซีครับ ผมจะได้พาไป ร้านเจ้ากรมเปื้อหน้าวัดตึกก็คงจะหาได้ เพราะที่นั่นมีเครื่องยาสารพัด”

เจ้าคุณบัจฉนิกาฯ แลเห็นอาเสี่ยหาบเง่ตามกันมาเป็นแถวยาวยี้ด เสียงร้องเฮ่ฮั่วลั่นตรอก.

“หลบเข้าไปยืนคู้กันมุ่มตรอกนั่นเถอะวะ ประเดี๋ยวมันชนหกหล่ม อ้ายพวกนี้เดินราวกับเหาะ” พุดจบ ท่านก็พา พล, นิกร, กิมหงวน ไปที่มุ่มตรอกแห่งหนึ่ง แล้วก็พุดกับสามเกลอ “นี่ – อาจะบอกให้ เมื่อวานนี้อาไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งทีกระทรวงยุติธรรม” ท่านหยุดนิ่งสักครู่จึงกล่าวต่อไป “จากลั้บ, อาแลเห็นพระชุกงค้องค์หนึ่ง กางกลดพักอยู่ในบริเวณอนุสาวรีย์ทหารอาสา”

“ต่อไป – ต่อไป” กิมหงวนพุดลากเสียง.

เจ้าคุณบัจฉนิกาฯ จุ้ยปาก

“โธ – อ้ายนี้ประเดี๋ยพอคำเสียหรืออ อ้ายแปรต”

อาเสี่ยทำคอย่น

“ผมอยากรู้เรื่องนี่ครับ?”

เจ้าคุณว่า “อาแลเห็นท่านก็รู้สิกลื่อมโส จึงหยุดรถลงไปคู้กับท่าน”

“อือ – ” นิกรครางดั่งๆ

เจ้าคุณบัจฉนิกาฯ ทำตาเขียวแล้วพุดต่อไป

“พระองค์นี้ มีอายุชราภาพมากแล้ว”

“แม่โวย” อาเสี่ยพึมพำ.

“เพียะ!” เจ้าคุณตบหน้ากิมหงวนด้วยหลังมือเต็มแรง “อดพูดสอดไม่ได้อายนี้ ประเดี๋ยวไม่เล่าให้ฟังเลย”

พลแกลิ่งคูกิมหงวน.

“ไม่รู้จักกาลเทศะเลยอายนี้ คนกำลังพูดน้ำลายแตกฟองละก็อย่าขัดคอชีวะ”

เจ้าคุณสะอื้น เอ็มมือเปียแฉะนายพัชราภรณ์

“นายพลจ้า หนักไปกะมั้ง คนพูดน้ำลายแตกฟองนะ หมายความว่าคนโง่ ที่ฉันพูดนี่นะเป็นความจริง
ไม่ใช่โง่”

“ครับ แล้วไงอีกครับ, เสือตัวนั้นมันไล่กัดคุณอาหรือครับ?”

เจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ นิกรกับอาเสี่ยหัวเราะคิก

“โธ่ – เจ้าพล เมื่อฉันเล่าตะกั๊วะ, แก่ไม่ได้ฟังดอกกรี?”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเหี้ยๆ.

“เปล่าครับ ผมมัวแต่ดูแม่คนนั้นจนเพลินไป” พูดจบพลก็บ๊วยไปไปทางร้านขายผ้าแห่งหนึ่งซึ่งมี ‘อิหลู?’
รูปร่างออรชรอ่อนแอคนหนึ่ง นั่งถักลูกไม้อยู่บนยกพื้นในร้าน.

“ฟังซีโวย” เจ้าคุณพูดอย่างเคื่องๆ “ฉันกำลังเล่าถึงเรื่องพระรูดงค้องค์หนึ่งที่ฉันไปพบท่านเมื่อวานนี้”

“ครับ – ต่อไปเถอะครับ ผมกำลังตั้งใจฟัง” พลพูดยิ้มๆ.

เจ้าคุณบัจฉินึกๆ พูดต่อไป

“พระท่านได้กรุณาบอกยาบำรุงรากผมให้อาขนานหนึ่ง ซึ่งท่านรับรองว่า ถ้ากินหมดหม้อแล้ว อจะมี
ผมขึ้นเต็มกะบานเหมือนอย่างแก”

กิมหงวนหยิกก้นตนเองค่อนข้างแรง เพื่อไม่ให้หัวเราะ นิกรก็ตรึมฝิปากแน่นจนหือเลือด พลแกลิ่งยก
นิ้วที่มลูกนัยน์ตาเขาให้รู้สึกเจ็บ แล้วทั้งสามก็อดหัวเราะได้

“ถ้าเข้าก็เหมือนกันแหละครับ คุณอา” พลพุดหน้าตาเฉย “โดยมากพระธุดงค์มักจะมีวิชาความรู้ในทางไสยศาสตร์ และแพทย์แผนโบราณ”

“นั่นนะซี ท่านรับรองว่ายาขนานนี้ได้ผลดีมาก ตัวของท่านเองเมื่อหนุ่มๆ หัวล้านยิ่งกว่าอาเสียอีก แต่เมื่อกินยานี้หมดหม้อ ผมก็งอกเต็มศีรษะภายในเวลาหนึ่งเดือน แล้วก็เร็วเสียด้วย วันหนึ่งตั้งสององคุลี”

“อู๊ยหุย” อาเสียคราง “ลืมตัดเดือนเดียวเห็นจะเลยตาตุ่ม”

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ ฉิวฉั่น ท่านทำปากแบะยกเท้าตะหน้าแก้มหงวนดั่งป๊อก

“เวลาคนเขาพูดละก้อ หมาฟังเลขๆ ซึ่วัย เข้าใจ?”

“เฮสส์” อาเสียพะยักหน้าหงิกๆ.

เจ้าคุณล้วงกะเป๋ายน หยิบกระดาษคาสีขาวแผ่นหนึ่งออกมาถือ

“อาคิดว่า ท่านเป็นพระสงฆ์องค์เจ้า ท่านคงไม่โกหกเราหรอก อาได้ขอจดตำรายาขนานนี้มาจากท่าน แต่เครื่องสมุนไพรบางอย่างหายากเหลือเกิน ขาดอยู่อีกสองสามสิ่ง ไปร้านขายยาที่ไหนๆ ก็ไม่มี นี่อาเที่ยวหาอยู่ในลำเพ็งตั้งแต่เช้าแล้ว”

กิมหงวนเอื้อมมือไปกะชากระดาษคาสีขาวมาจากมือเจ้าคุณบัจฉนิกฯ

“ไหน – ขอผมดูซิครับ อาจจะเข้าสมุนไพรชั้นสูง เป็นต้นว่า หนวดเต่า, เขากะต่าย, น้ำลายขง, เลือดปู, ดีแมงกะซอน ก็ได้” อาเสียพูดอย่างแคล่วคล่อง.

เจ้าคุณทำตาปริบๆ ยกมือทั้งสองท้าวสะเอว

“อ้ายหงวน”

อาเสียยิ้มกริ่ม

“ครับ”

“ແກ່ນະ ດຶງກັບຂົ້ວແຂ່ງເອົາໄປຈາກມື້ອັນເຮືວຣີນີ້? ໂອ້ – ອ້າຍນີ້ມັນນັບວັນຍິ່ງທະລິ່ງຂຶ້ນທຸກທີ ປະເດີຍວັນກໍ່ຈະ ຕະນາຍເຂົ້າໃຫ້ທ່ານນັ້ນແລະ”

ກິມຮງວນ ໂບກມື້ໃຫ້ທ່ານສງບປາກເສີຍ ແລ້ວຄື່ກະດາດອອກອ່ານຂໍ້ຄວາມໃນນັ້ນດັ່ງຕໍ່ໆ

“ອາ – ອັນວ່າຕໍາຣາຍອັນສັດຕູລິທຣີນີ້ ໄດ້ມາຈາກທ່ານອາຈາຣຍ໌ຕ້ວຍ ເຈົ້າອາວາສວັດໂພຣ໌ແດງ ເຮີຍກວ່າ

'ອໍານະເກຍາ' ຕໍ່າແລທ່ານຜູ້ໃດເວ້ລ້ານ ເວ້ເດີກເປັນງ່າມຄ່ອ ຫຼືອຜ່ຽງ ຕໍ່ມຍານີ້ກິນເຂົ້າໄປໝດໝ້ອແລ້ວຫາຍແລ –”

ອາເສີຍເວ້ຣາະກ້າກ ຟລກັບນິກຣເລຍເວ້ຣາະບ້າງ.

“ເສີຍ!” ເຈົ້າຄຸນຕວາດ “ເວ້ຣາະຕະຫວັກຕະບວຍອະໄຣ ອ້າຍບ້າ!”

ສາມເຄລອຫ້າມລ້ອກຣເວ້ຣາະທັນທີ

“ອ່ານຕໍ່ໄປອີ ເຈົ້າເສີຍ” ຟລພຸດຍິ່ມໆ.

ກິມຮງວນຍັກກິ້ວ ກໍ່ມຶລຽມມອງຄູຕ້ວາໜັງສືອ

“ວ້າ – ອ່ານໄມ້ໃກ້ຣ່ອອກເລຍ ລາຍມື້ອຍັງກະເດີກວັດແນະອີ”

ເຈົ້າຄຸນສະຕຸ້ງເສີອກ

“ຂ້າຣິບຈດໂວ້ຍ ຈະຕ້ອງເອາສວຍງາມອະໄຣກັນ”

“ອ້ອ – ຈຣິງ” ກິມຮງວນພຸດເບາໆ ແລ້ວເຂາກໍ່ມອງໄປຣອບໆ ຈຽມວດກິ້ວຍ່ຽນເມື່ອແລເຮີຍເຈັກຫລາຍກນຍື່ນອອກັນອຸ່ ຂ້າງຫລັງເຂາ “ແລ້ວກັນເສີຍ ຄູອະໄຣກັນໂວ້ຍ ນີ້ຕໍາຣາຍາ ໄມ້ໄຮໂບປລິວຄອມມຸນິສຕ໌”

ອາເສີຍຕ່າງຍິ່ມແຍໆ ໄປຕາມໆ ກັນ ແລ້ວພາກັນແຍກຍ້າຍໄປຈາກຄະເຈົ້າຄຸນປັຈຈຸນີກໆ ກິມຮງວນຍກຕໍາຣາຍາຂຶ້ນ ອ່ານ ພອໄດ້ຍືນກັນທັ້ງສາມກນ

“ເຈົ້າແພະແຫ້ງໜັກກ່ອນລະສລິ່ງສື່ກ່ອນ ດິປລິໜັກໜຶ່ງບາທ ຂ້າວເຮີຍເໜືອຂ້າວເຮີຍໄຕ້ ໜັກອ່າຍລະໜຶ່ງຂັ່ງ”

“ເສີຍ” ເຈົ້າຄຸນຄູ “ໜຶ່ງບາທໂວ້ຍ ໜຶ່ງຂັ່ງຟາດເຂົ້າໄປຈະໄດ້ປວດທ້ອງຕາຍໂອງ”

กิมหงวนหัวเราะแห้งๆ

“เจตมูลเพลิงหนักหนึ่งสลึง ดีหมูป่าหนักหนึ่งสลึง พระยาฉัตรทัน – เอ๊ย – พระยามุลเหล็กหนักหนึ่งบาท รากกะเพราแดง, รากตูดหมูตูดหมา, รากมะอึก หนักอย่างละหนึ่งสลึง”

แล้วอาเสี้ยก็ยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เจ้าคุณกะ โดดเข้าเค้นคอ.

“อ้ายเปรต! หัวเราะอะไร?”

“อ้อย – ออย่าครับ อ้อฮือ – ลูกกะเคือกแทบแตก ตำรายาขนานนี้ถ้าจะดีแน่ละครับ พุดจบกิมหงวนก็อ่านต่อไป “อบเชยหนึ่งสลึง ชะมดเชียงหนึ่งปืบ – เอ๊ยหนึ่งสลึง ใบมะกานหนักหนึ่งบาท สมอพิเพกหนักหนึ่งบาท เขากวางอ่อนหนักหนึ่งบาท นอแรดหนักสองสลึง วัว – ะสมกันใหญ่ไม่รู้ว่าจะไรต่ออะไรแล้วโว้ย ง่า – ลูกผักชียี่หรั่าลูกกะวานอย่างละหีบมือ ไชโย้ – สนุกกันใหญ่เว้ย – เอ้า บัวหลวงสามดอก น้ำปลาแซ่ฮิวสองถ้วยตะไล ฮะ – ฮะ เจอพระจ๊ับไปยี่เยียบเข้าให้แล้ว วันนั้นไปบิณฑบาตส์ตางค์ที่บ้านผมหนึ่งองค์ พอยกเท้าก้าวข้ามธรณีประตู แลเห็นสระโหรงอยู่ข้างใน เด็กคนใช้ผมเลยบอกให้ปู่ลิศรวบ”

เจ้าคุณขมวดคิ้วขม

“แต่พระองค์นี้ท่านแก่แล้ว ท่านเป็นพระจริงอย่างแน่ๆ”

กิมหงวนถอนหายใจดังเฮือก สิ้นสิร์ชะซ่าๆ พลพุดขึ้นทันที

“คุณอาเชื่อหรือครับ ว่ายานี้กินเข้าไปแล้วผมของคุณอาจะงอกขึ้นมาได้?”

“เชื่อซิวะ พระท่านรับรองนี่นา”

พลหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ผมเกรงว่ากินเข้าไปแล้ว อาจจะเป็นอหิวาห์ก็ได้ ถ้าไม่ดีเสียแล้วละครับคุณอา ผมดูสมุนไพรมันไม่เข้าเซ้ทกันเลย ยาบ้าอะไรกันครับ เครื่องแกงเผ็ดก็มี น้ำปลาแซ่ฮิวเอ๊ย, ซี้พะพะแห่งเอ๊ย ผมเกิดจากท้องพ่อท้องแม่ ก็พึ่งได้ยีนวันนี้แหละ ทางที่ดีคุณอาควร ไปปรึกษากับหมอแผนโบราณเขาดูเสียก่อนเถอะครับ”

“นั่นนะซิ” กิมหงวนพุดกับพล “ซินหวาดเข้าไปเราสามคนก็คิดแขนทุกซ์เท่านั้น”

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบๆ กะซาคตำรายา 'ซ่านะเกษา' เหามาจากอาเสี่ย แล้วท่านก็นิ่งตรึงตรง

“เอ – ความจริงอ้ายอาภีนี่ก็ตะขิดตะขวงใจเหมือนกัน”

กิมหงวนสอดขึ้น

“ไม่ใช่อ้ายอาครับ พุดเสี่ยให้ถูกไวยากรณ์”

“โธ่” เจ้าคุณร้องเสียงยาว “อ้ายลึงถีบ”

อาเสี่ยผิวปากเบาๆ นิกรนั่งฟังอยู่นานแล้ว อครนทนไม่ได้จึงพูดขึ้นบ้าง

“คุณพ่อครับ ผมจะอธิบายให้ฟัง ประทานโทษนะครับ คุณพ่อไม่น่าจะเลื่อมใสตำรายาๆ พรรคนี้เลย แล้วก็ไม่ต้องจำเป็นที่คุณพ่อจะต้องพยายามค้นคว้าหาอื่นมากินหรือมาทาหรือมาดมให้ผมขึ้น ศีรษะของคุณพ่อ แฮะ – แฮะ ถึงล้าก็ล้ามีสง่า ใครเห็นก็ต้องทายได้ว่าเป็นคนมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ล้าแบบนี้เป็นลักษณะของ เจ้าใหญ่ นายโต ถ้าคุณพ่อมีผมขึ้นเต็มศีรษะเหมือนอย่างพวกเรา คุณพ่อคิดดูซิครับ บรรดาผู้ที่เคารพนับถือคุณพ่อ เขาก็คงไม่เชื่อถือว่าคุณพ่อคือคุณพ่อ แล้วผลเสียหายมันก็จะเกิดขึ้นทั้งในทางทฤษฎีและในทางปฏิบัติ ปล่อยมันตามบุญตามกรรมอย่างนี้ดีกว่าครับ”

“จริง” อาเสี่ยเสริม แล้วก็เอื้อนเอ่ยเป็นคำโครงบาทหนึ่ง “ ‘หัวเราใครว่าล้า ช่างเขาเถิดเอ๋ย’ โบราณท่านพูดไว้อย่างนี้แหละครับ ถ้าคุณอาศีรษะไม่ล้าคงไม่ได้เป็นพระยาพานทองหรือกครับ ป่านนี้คงปั้นสามล้อเหย็งแล้ว คุณอาลองนึกดูซิครับ คนหัวล้านะมีบ้างไหมที่ทำงานหาเช้ากินค่ำ เช่นขี่สามล้อ หรือขุดดินทูปหิน โดยมากคุณพระ, เจ้าคุณ, เจ้าสัว, นายห้างทั้งนั้น”

เจ้าคุณบึ้งนึ๊กๆ พะยั๊กหน้าหงิกๆ ท่านออกจะเลื่อมใสในคำพูดของนิกรกับกิมหงวน พลเห็นท่านนั้นก็พูดสนับสนุนอีก

“รูปทำนามท่านะครับ คุณอา ถ้าคุณอาพยายามฝืนธรรมชาติที่สร้างสรรค์ให้ก็ดูจะไรอยู่ ดูแต่ผมสิครับ ผมไม่เคยนึกคิดที่จะหายผมร่วงมาทาให้ศีรษะผม โกร๋นเลย มีอยู่ยังงี้ก็ให้มันเป็นอยู่ยังงั้น”

เจ้าคุณมองดูพลด้วยสายตาขุ่นๆ

“ฟังคำอธิบายของแกแล้ว ชักกะเม่นหน้าแข็ง”

พลถอยหลังกรูดหัวเราะแหๆ

อาเสี่ยวว่า “เลิกลื้มความคิดเสียเถอะครับ คุณอา ขาขนานนี้ผมรับรองว่ากินเข้าไปแล้วต้องตายแน่ๆ”

“อือ” เจ้าคุณทรง.

“ไม่ต้องอือ เป็นความจริงเชียวครับ ฮะ – ฮะ ยาอะไร เข้าใจแพะแห้งหนักก่อนละสลึง จ้างให้ผม
รับประทานด้วยละห้าบาท แถมกาลันเดอร์ปีใหม่ให้อีก ผมก็ไม่เอา”

“ผมก็ไม่เอา” นิกรพูดบ้าง.

“ผมก็ไม่เอา” พลพูดประโยคเดียวกัน.

“ข้าก็ไม่เอา” เจ้าคุณพูดยิ้มๆ ถึกตำรายาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วก็ไปรยลงบนศิรัษะกิมหงวน “ถ้าจะโดน
พระปลอมเป็นแน่ เสียทรัพย์ไปสามบาทเปล่า”

“อ้าว!” พลอุทานดังๆ “ถวายเป็นเงินท่านด้วยหรือครับนี่?”

“อือ – เราเอาตำรายาของท่านมานี้หว่า ก็ต้องถวายเป็นจ๊ายๆ ตอบท่านนะซี”

“อือ!” กิมหงวนร้องลั่น “พระชุดงศ์ถ้ำลงเอาชู้ยละก้อ แน่เชียวครับ พาผมไปพบท่านหน่อยได้ไหมครับ
ผิคนักบอกให้ไปลิศรวบเลย”

เจ้าคุณหัวเราะกร๋อยๆ

“ท่านย้ายไปจากอนุสาวรีย์ทหารอาสาเสียแล้ว เมื่อเช้านอนออกจากบ้านอาแวะไปที่นั่น เพื่อจะถาม
ท่านในเรื่องสมุนไพรบางอย่าง แต่ก็ไม่พบ”

สามเกลอมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะลั่น

“เสร็จ!” นิกรพูดดังๆ “หลวงพี่ปล่อยแสงเข้ากวงเข้าให้แล้ว เชื้อเถอะครับ พระปลอมแน่ๆ คนเราสมัยนี้
หากินกันต่างๆ มีช่องเป็นเอาทั้งนั้น”

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ทำตาปริบๆ

“เห็นจะจริงไฉน ช่างเถอะวะ, นึกว่าฟาดเคราะห์ แหม – เคราะห์ดีดีแท้ๆ ถ้าหากว่าเอาได้เครื่องยาครบถ้วนตามนี้ แล้วเอาไปต้มกิน เห็นจะพิลึกแฮะ”

กิมหงวนหัวเราะคิก

“ไม่พิลึกละครับ ม่องเท่งเลย ผมดูๆ เครื่องยาคุณมันผสมกันจิปาถะ ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร คล้ายๆ กับว่า หลวงพี่แกนี่ทำอะไรขึ้นได้ ก็บอกให้คุณอาจมาขังงั้นแหละ”

ท่านเจ้าคุณสันศิริชะงัก

“ขอบใจพวกแกมากที่ช่วยเตือนสติอา อานะไม่มีใครเชื่อเหมือนกัน แต่ที่เชื่อก็เพราะเห็นว่าท่านเป็นพระเป็นเจ้า เอ – เห็นจะพระแก่นะๆ ไฉน ยิ่งคิดก็ยิ่งเห็นความพิรุณหลายอย่าง เป็นต้นว่าคุ้ยโขมจโจงเงงว่าอยู่ยงคงกะพัน หายตัวได้, ยิงฟันไม่เข้า, เก่งทางเมตตา ดูหมอได้ทั้งทางขกเมฆและพลาญกะซิบ พุคค่องอย่างน้ำไหลไฟดับ”

สามเกลออมยิ้มไปตามกัน.

นิกรว่า “คุณพ่อถามท่านหรือเปล่าครับ ว่าท่านชื่ออะไร?”

“ถาม – ท่านบอกว่าชื่อจิดด์ เคยเป็นช่างเขียนของพระมงกุฎเกล้าฯ มีฝีมือยอดเยี่ยมในสมัยนั้น”

พล, นิกร, กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือกพร้อมๆ กัน.

พลถามเร็วปรือ

“ชื่อจิดด์แน่หรือครับ?”

“เออ – พระภิกษุจิดด์หรือพระจิตาโลโก”

นายพัชราภรณ์หัวเราะคิก

“หน้าสี่เหลี่ยมยันต์ดาโครูปร่างสูงใหญ่ใช้ไหมครับ?”

“เออๆ ฤกละ หน้าตาเนื้อตัวมีรูปร่างหลายแห่ง ท่านบอกว่าท่านสู้กับเสียดายพาดกลอนในดงพญาไฟ”

สามเกลอสะอื้นโหยง ต่างมองคูหน้ากันด้วยใบหน้าตื้นๆ.

พลร้องลั่น “ใช่แน่ๆ เจ้าชด! อ้ายหลวงจิตรกร!” (ในเรื่อง อยากรเป็นพระเอก)

อาเสี่ยหน้าเหวอ

“อ้ายทาชานตาลจะโมยนะเระอะ?”

“เออ – นั่นแหละ”

นิกรพูดขึ้นทันที

“ก็เมื่อคราวเราไปล่าสัตว์ (เรื่องสองเกลอล่าสัตว์) เราแลเห็นเสียดายมันไปนี้หว่า ทำไมมันถึงรอดตาย มาเป็นพระธุดงค์ไปได้”

“นั่นนะซี”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เอื้อมมือเขียนแขนพลแล้วกล่าวถาม

“อธิบายให้อาเข้าใจหน่อยเถอะ พระปลอมองค์นี้เระ ทำไมมาถึงรู้จัก?”

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบาๆ

“รู้จักซีครับ เมื่อครั้งที่เรากำลังภาพยนตร์ทำการถ่ายหนังเรื่อง 'ปราบนักเลงโตด้วยหมัดรุ่นๆ' อ้ายชดนี่เระ คนบ้านะครับ มันมาสมัครเป็นช่างเขียนช่างฉาก แล้วก็อาสาจะเล่นงานเราสามคน พระเอิญผู้คุมโรงพยาบาลโรคจิตต์ตามมาทัน หลังจากนั้นเมื่อคราวผมกับนิกรและเจ้าเสี่ย เดินทางไปรับมรดกของคุณอาช่วงที่จังหวัด หัสตินบุรี วันหนึ่งผมได้ออกเที่ยวยิงสัตว์เล่น ได้พบเจ้าหมอนี่แต่งตัวเป็นทาชานหาอยู่บนยอดไม้ แล้วรุ่งขึ้นอีก วันหนึ่ง ผมก็เห็นเสียดายพาดกลอนตัวหนึ่งคาบเจ้าชดวิ่งไป” นิ่งเงียบไปสักครู่ พลจึงพูดต่อไป “มันคงจะรอดตายได้ แล้วก็หาผ้าเหลืองแต่งเป็นพระ ท่องเที่ยวไปตามประสานบ้ำ พระเก้เจ้าของชานานนี่เระเจ้าชดแน่ๆ เชียวครับ”

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ นิ่งฟังอย่างสนใจ

“เห็นจะใช่, อาวุธก็เหมือนกันว่า บางตอนที่พูดเหลวไหลฟังไม่รู้เรื่อง แล้วก็แปลกใจตอนที่อ้างเงินให้เขาได้ยกมือไหว้อา พ้ออ้างถึงเขาก็บอกว่าเขาผลอไป” พูดจบท่านก็หัวเราะ.

พล, นิกร, กิมหงวน พวกกันหัวเราะพร้อมๆ กัน นิกรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วพูดตัดบท

“เดินกันต่อไปรี พวกเรา, เทียงครึ่งแล้ว หาอะไรใส่ท้องกันเถอะ”

กิมหงวนว่า “ไปซี, กันจะพาไปกินซาลาเปา” แล้วเขาก็พูดกับเจ้าคุณบัจฉนีกฯ “เจ้าคุณอาไปรับประทานอาหารกลางวันกับผมเถอะครับ”

เจ้าคุณพะยัคหน้า

“เอา – ไปไหนก็ไป ย้อนกลับออกทางราชวงศ์เถอะ แถวนั้นเขาว่ามีซาลาเปาดีจ กิน”

อาเสี่ยพูดเบาๆ

“มันก็ซาลาเปาดีทุกๆ ร้านแหละครับ ซาลาเปาบูดหรือซาลาเปาเน่า – –”

“สู้บ!” เจ้าคุณทุบกำปั้นคอกิมหงวนเต็มแรง.

อาเสี่ยตรงหงิงๆ แล้วนำหน้าเพื่อนเกลอกับเจ้าคุณย้อนไปทางเก่า.

ทั้งสี่คนเดินพลางสนทนากันพลาง เดินไปอีกประมาณ ๓ – ๔ เส้น กิมหงวนก็แลเห็นหญิงสาวรูปร่างสคราญตาแต่งตัวเรียบร้อยๆ คนหนึ่ง ยืนอยู่หน้าร้านขายของเล่นแห่งหนึ่ง.

กิมหงวนหยุดชะงักแล้วจู้ปาก

“อ้อฮ้อ – ไม่เลวโว้ย ราวกับหยาดฟ้ามาดินเซียวนิ”

เจ้าคุณผลักหลังอาเสี่ย

“เดินต่อไปเถื่อน่า อ้ายนี่เห็นผู้หญิงเป็นไม่ได้”

กิมหงวนทำท่ากะลิมกะเหลี่ย มองตาม 'อีหลู?' คนนั้นซึ่งเดินเข้าไปในร้าน

“คุณอาครับ” เขาพูดโดยเร็ว “ผมอยากจะลองเต้าแม่คนนี่จังครับ คุณอาช่วยผมหน่อยได้ไหมครับ”

เจ้าคุณอ้าปากหวอ

“ช่วยยังไงกันพ่อเอ๊ย?”

เลียหงวนยิ้มแป้น

“ผมสามคนจะทำเป็นว่าเราเป็นลูกคุณอา แล้วก็คุณอาที่ต้องสมมุติตัวเป็นพ่อผม พาผมเข้าไปเลือกซื้อของเล่นในร้านนั้น ไหว้ละครับ, ช่วยผมหน่อยเถอะ”

เจ้าคุณหัวเราะหึๆ ความจริงแม้ท่านมีอายุชราแล้ว ก็ยังอดสนุกและอดกรูมกริมกับผู้หญิงไม่ได้ ด้วยนิสัยร้ายแรงของท่านนี่แหละ จึงทำให้ท่านมีอายุยืนมีร่างกายแข็งแรง ราวกับคนอายุ ๔๐ เศษเท่านั้น.

“ยุ่งจริง อ้ายนี่” แล้วท่านก็สั่นศีรษะ “เอาทีเอา แต่ว่าเมื่อการซื้อขายของเล่นตกลงสนนราคากันแล้ว ใครจะเป็นคนออกสตางค์ล่ะ?”

กิมหงวนเอียงคอมยิ้ม

“คุณอาซีครับ เป็นพ่อก็ต้องซื้อของให้ลูก”

“แน่ – ยั้งนั่นแกเป็นพ่อฉันบ้างเอาไหมละ โอะ – ไม่ได้โวย แกเด็กกว่าฉันตั้งสามสิบกว่าขวบ”

อาเลียหัวเราะ หันมาทางพล, นิกร

“เอาโวย เตรียมตัวเข้าไปเต้าลูกสาวเจ๊กันเล่นโก๊ๆ เอะเว๊ย”

พลหัวเราะ

“ฉันต้องเป็นพี่ชายใหญ่ เจ้ากรน้องคนกลาง แกเป็นน้องสุดท้อง”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ค้านขึ้นทันที

“ไม่ได้ๆ เจ้าเลยต้องเป็นพี่คนใหญ่ สูงยังกะเปรตยั้งนี่เป็นน้องคนเล็กได้รี ต้องเป็นพี่ ไป – อานาหน้า
เอง”

แล้วพ่อลูกทั้งสองก็พากันเดินตรงไปที่ร้านขายของเด็กเล่นและเครื่องเขียนต่างๆ ท่านเจ้าคุณนำเข้าไป
ในร้าน.

พวกเจ๊ก ๕ คน และผู้หญิงไทยกลางคนคนหนึ่ง กำลังเจียะข้าวต้มอยู่ที่โต๊ะหลังร้านอย่างเพลิดเพลิน เมื่อ
ขณะเจ้าคุณบัจฉนิกฯ เข้ามา เจ๊กรูปร่างอ้วนๆ ก็ร้องบอกหญิงสาวที่นั่งกะมิดกะเมี้ยนอยู่หน้าร้าน

“อีหลู! อีหลู! อีหลู! ขายชื่องีไอ้”

หล่อนลุกขึ้นต้อนรับด้วยกิริยาเอียงอาย

“ชื่ออะไรก็เชิญชื่อกะ”

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ ยิ้มกริ่ม ไบหน้าของแม่ตุ๊กตาดวงตัวนี้ ทำให้เจ้าคุณลืมตัวคิดว่าท่านมีอายุเพียง ๑๗ – ๑๘
ขวบเท่านั้น.

“ฮะ – ฮะ – ลูกๆ ของฉันมันอยากได้ของเล่น”

แม้งามมองลูกๆ ของเจ้าคุณแล้วอมยิ้ม กิมหงวนแกว่งแขนไปมา ซี่มือไปที่ตุ๊กตาดวงตัวหนึ่ง แล้วหันมาคัด
จริตพูดกับเจ้าคุณบัจฉนิกฯ

“ป้า – ผมอยากได้ตุ๊กตาดวงตัวนั้นครับ”

เจ้าคุณฝืนยิ้ม

“ไม่สวยหรอกลูก เอาอย่างอื่นเถอะ” แล้วท่านก็เอียงหน้าเข้ามาจะจับข้างหู “โธ่ – อ้ายเปรตเอ๊ย”

กิมหงวนทำท่าเหมือนเด็ก ๓ – ๔ ขวบ คือยกเท้ากะทิบพื้นทำหน้างอ

“ไม่เอา หนูอยากได้ ยังงั้นหนูไม่ยอม”

“เอา – อยากได้ก็เอา” พูดจบท่านก็กล่าวถามอีหลู “ตัวละเท่าไรห๊ะ?”

“ตัวนี้หรือคะ? สิบสี่สิ่งคะ”

“ต่อไปไหมคะ?” เจ้าคุณลอยหน้าถาม.

หล่อนชักเอียงๆ

“ได้สิ่คะ ของซื้อของขายทำไมจะต่อไปไม่ได้”

“อ้อ – ดีแล้ว ตัวละสิ่สิบสี่ไหมเธอ”

เธอทำหน้าที่เหมือนม้าหมากรุก

“ไม่ได้หรือคะ”

เจ้าคุณยิ้มกริ่ม

“ทำไมไม่ได้ล่ะจ๊ะ?”

อิหหุ? จู๊ปาก หันไปทางวงข้าวต้ม แล้วร้องดังๆ

“เตี้ย – เตี้ยจ๋า เตี้ยมาขายเองเถอะ”

เตี้ยซึ่งเป็นแจ็กอ้วนๆ ท่าทางบอกว่ามีอิฐ โยนตะเกียบผลุง ลูกขึ้นเดินดูมือ ตรงเข้ามาหาขณะเจ้าคุณบ๊อง
นี่ๆ ด้วยใบหน้าบอกบุญไม่รับ.

“ลื้อซื้อเอาไป?” เขาถามห้วนๆ.

“ตุ๊กตา” แล้วเจ้าคุณก็ยกมือชี้ “ตัวนี้นะ สิบสี่ให้ไหมล่ะ ฉันจะซื้อให้ลูกชายฉันคนละตัว”

เตี้ยมองดูลูกชายทั้งสามเรียงลำดับไปที่ละคน แล้วก็มองดูเจ้าคุณบ๊องนี่ๆ เขายกมือท้าวสะเอว แม้มริม
ฝีปากเป็นเชิงตริกตรอง นิ่งอยู่สักครู่เตี้ยก็ผลุนผลันหยิบตุ๊กตาหัวล้านสามตัวส่งให้เจ้าคุณบ๊องนี่ๆ.

“เฮ้อ – อ้าวให้ลื้อเป่าๆ เลี้ยวออกไปจากร้านอ้าวเลี้ยวสิ”

เจ้าคุณสะคุ้งเหือก

“อู่วะ! นี่ยังงักันถ้ำแก่, คนอย่างอ้าวไม่มีสตางค์ซื้อของลือยังงั้นรี?”

“มี – เซ็กตั้งลืออู่ อาเหลาโอ๊ย, อ้าวรื้อน่อ พวกลือไม่มีเจตนาซื้อของอ้าว ลือเหิงอิหลูของอ้าว ลือก็แกลึงเข้า มาถามซื้อ ฮ้อ – มีทั้งเนียงที่หนาย โตกว่าหมาเบ็งกอง เล่งตุ๊กกิตา ปาย – ลือรีบออกปายเร็วว้า”

พล, นิกร, กิมหงวน ยิ้มไปตามๆ กัน ปล่อยให้ท่านเจ้าคุณ โต้การมกับคุณเตี้ย

“ลือมาห้ามอ้าวได้รี นี่มันร้านค้าขายนี้หว่า ฮ้อ – ฮ้อ ประเดี้ยวเถอะ ร้านรวงได้ฟังลือหายหมดหอรอก”

อาเฮียเค้นหัวเราะเสียงลั่น

“ลือเป็งนักเลงโตหะ?” พุดจบเขาก็หันไปทางผู้หญิงไทยกลางคน “แม่เฮียงโอ๊ย หยิบสามง่ามมาให้ อ้าว”

พอได้ยินคำว่าสามง่าม กิมหงวนก็คว่ำมือเจ้าคุณบัจฉนีกๆ กับพลคนละข้าง ลากลู่กั้งออกจากร้านทันที นิกรหน้าเสียว ขอลาลงต่ำแล้วกะ โดดตัวลอย โกอ้อวตามพรวดออกไป.

เจ้าคุณบัจฉนีกๆ เหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่อกแล่ก เกรงว่าเตี้ยจะถือสามง่ามติดตามมา สามเกลอพากัน หัวเราะลั่น.

“อุตตรีไม่เข้าเรื่อง” เจ้าคุณตุ “เกือบท้องทะเลแล้วไหมล่ะ ไม่ไหวโว้ย, อาเฮียนี้แกคุชะมัด เล่นเอาใจคอ หายมัด”

นิกรพุดกับท่านเจ้าคุณ

“น่าสงสารแม่คนนั้นนะครับ”

“สงสาร” เจ้าคุณทวนคำ “สงสารทำไมกัน?”

“ถูกกักไม่เห็นเดือนเห็นตะวันนะซีครับ โห้อ๊ย – เกิดมาทั้งชาติไม่มีโอกาสได้พบปะความรัก ความหวานชื่น ชายคนใดขึ้นกรายกล้าเข้าไปแล้ว ก็คงไม่แคล้วสามง่าม”

เจ้าคุณหัวเราะหึๆ

“แถมรู้ได้ยังไงจะว่าหล่อนไม่ได้พบความรัก ธรรมดาสตรีนะเปรียบเหมือนเงาวัลลี ย่อมผูกพันต่อสิ่งที่
ใกล้ชิดเสมอ”

อาเลี่ยเสริมขึ้นเบาๆ

“อาจจะรักกับเตี้ยหล่อนก็ได้”

เจ้าคุณสะอื้นโหยง

“ชะ – ชะ แถ่นี้จะให้ฟ้าผ่าสำเพ็งละซี มีอย่างที่ไหนวะ ลูกสาวรักกับพ่อของตน”

“แล้วกัน” อาเลี่ยพูดเสียงหนักๆ “ลูกคนไหนไม่รักพ่อ ลูกคนนั้นมันก็ลูกอกตัญญูเท่านั้น มีอย่างหรือ
ครับ พ่อเป็นผู้ให้กำเนิดแท้ๆ ไม่รักไม่เคารพพ่อแล้วจะไปรักเคารพใครที่ไหนอีก?”

“อ้อ – –” เจ้าคุณพูดยานาง.

“ไม่ต้องอ้อ เป็นความจริงทีเดียว”

“โธ่ – อ้ายลูกบิลเลียด คำพูดของแกหมายความว่าไปอย่างหนึ่ง แต่แล้วแกก็อธิบายจากอกุศลเป็นกุศลจน
ได้”

กิมหงวนยักคิ้วแผลเบาๆ

“นั่นคือวาทีศิลป์อันสามารถของผม”

เจ้าคุณค้อนทำปากหุบหิมิบ แล้ว ๔ คนก็พากันเดินต่อไป กิมหงวนสอดสายตามองดูร้านทางซ้ายมือ
เขาจำได้ว่า ครั้งหนึ่ง, เมื่อเตี้ยเขายังมีชีวิตอยู่ ท่านเคยพาเขามากินขนมจีบและซาลาเปาแถวนี้แหละ ซึ่งฝีมือทำ
ขนมจีบโอซารสที่สุด แต่กิมหงวนนี่ก็ไม่ออกว่าร้านนั้นอยู่ตอนไหน.

ตลอดทาง พล, นิกร กับเจ้าคุณบ๊องนี่ๆ สนทนากันเบาๆ ส่วนอาเลี่ยเคร่งขรึมไม่พูดจาเลย สมองของ
เขากำลังทบทวนความจำ นึกถึงร้านซาลาเปาขนมจีบร้านนั้น.

จนกระทั่งผ่านถนนราชวงศ์เข้าสู่สี่แยกตลาดเก่า กิมหงวนขมวดคิ้วขมวดใจตัวเองที่จำอะไรไม่ใคร่ได้ แต่พอเดินผ่านพื้นร้านขายผ้าแพรร้านหนึ่ง เสียงหงวนก็นึกขึ้นได้ แล้วเขาก็ร้องตะโกนออกมาดังๆ

“ไอ้โฮ!”

สามคนสะดุ้งเฮือก มองดูกิมหงวนเป็นตาเดียว

เจ้าคุณบ๊องนี่ก็ฯ ถามเบาๆ “แหกปากร้องอะอะออกมาทำไม?”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ผมนี่ร้านขนมจีบซาลาเปาได้แล้วครับ อยู่ในตรอกข้างตลาดเก่า แหม – นึกเสียเกือบตาย”

พลว่า “จะกินอะไรก็กินกันเถอะ วั๊ย ก้นชักหิวแล้วละ เคยกินข้าวกลางวันเที่ยงตรง นี่ตั้งเกือบบ่ายโมงแล้ว”

“อ้าวก็หิวเหมือนกัน” เจ้าคุณพูดขี้มๆ.

“อ้าวก็หิว” เสียงหงวนพูดหน้าตาเฉย.

“มึงอ้าวกะไครวะ อ้ายเสี่ย?” ท่านถามโดยเร็ว.

“แะ – แะ อ้าวกับอ้ายสองคนนี่ครับ”

“อ้อ – นึกว่าอ้าวกะข้าเสียอีก ง่า – ร้านขนมจีบซาลาเปาของแกมันอยู่ที่ไหนล่ะ?”

“เกือบถึงแล้วครับ เดินไปอีกหน่อยเดียวเท่านั้น”

การสนทนาหยุดเงียบไปชั่วขณะ ทั้งสามคนเดินเรียงกันเป็นแถวหน้ากะดาน เจ้าคุณบ๊องนี่ก็นำหน้า อีกในราว ๕ นาที กิมหงวนก็บอกให้ท่านเลี้ยวเข้าตรอกซ้ายมือ เป็นตรอกเล็กๆ มีทางแยกหลายทาง สกปรกเหม็น อับขยะมูลฝอย, มูลสุนัข และมูลคนเรี่ยราด นี่คือสภาพตอนหนึ่งของสี่แยก ที่สายตาของเทศบาลมองไปไม่ถึง.

พ้นจากตรอกเล็กก็ถึงถนนซอยออกถนนยาวราชได้ สองฟากถนนนี้เต็มไปด้วยประชาชาติชาวจีน แจกแต่จิวโดยมาก.

กิมหงวนเห็นร้านชาลาเปาแล้ว มีแผ่นป้ายตัวอักษรภาษาจีนขนาดใหญ่ปรากฏว่า 'ฮั่งคิ้ว' กิมหงวนจึงมีอบอกเพื่อนเกลอ และอธิบายให้ทราบว่า ร้านที่มีคนเข้าออกคึกคักคึกคักนั่นแหละคือภัตตาคารย่อยๆ ที่จำหน่ายขนมจีบชาลาเปาและอาหารจีนบางชนิด.

ทั้งสี่คนเดินมาหยุดหน้าร้าน เจ้าคุณปัจฉิมฯ ใช้ความสังเกตของท่านพิจารณาคุณภาพของร้านและผู้คนที่เดินเข้าออก ท่านก็รู้สึกว่าร้านนี้เป็นสถานที่ของคนชั้นต่ำทั้งจีนและไทย ถึงแม้เจ้าหนุ่มที่แต่งสากลสองสามคนจะเดินเข้าไปในร้าน ลักษณะท่าทางก็บอกความเป็นก๊วยขนาดหนัก.

“เราจะกินอาหารกลางวันกันที่นี่หรือ เลี่ยหงวน?” ท่านถาม.

อาเลี่ยฮิมเล็กน้อย

“ครับ – เข้าไปเถอะครับ ผมคิดว่าคุณอาจจะต้องจิตใจแน่ๆ ถ้าได้ลองรับประทานอาหารจีนที่นี่สักครั้ง เดี่ยวผมเมื่อยังไม่ตายแกละเคยมากินบ่อยๆ”

เจ้าคุณทำหน้ายิ้มชอบกล

“มันจะไม่เหมาะแก่เราอะมั้ง เลี่ยหงวน อาารู้สึกว่าร้านนี้มันมีความรื่นลึบอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่เป็นแน่ แล้วก็คนที่มากินอะไรที่นี้ก็บอกก็หือว่าเป็นพวกอสรพิษก๊วยทั้งนั้น ดีไม่ดีมันจะพาลหาเรื่องกับเรา ไปกินกันที่อื่นเถอะนะ”

“ปู้โธ – ร้านนี้ดีจริงๆ นาครับ ร้านอื่นนะไม่เป็นเรื่องหรอก”

“จริง” นิกรเสริม “ร้านนี้ถ้าอร่อย”

พลว่า “ร้านนี้ก็ร้านนี้ ตกลงเถอะครับคุณอา มัวแต่เลือกร้าน โน้นร้านนี้ ก็หิวแย่เท่านั้น”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ทำปากจู๋ กะพริบตาถี่เร็ว

“เฮ้ย – อย่าให้มันหลายร้านนักซีโวย แกพยายามพูด ร.เรื่อให้เป็น ล.ลึงเสมอ ชักเคียดแล้วนาเว้ย”

สามเกลออมยิ้มไปตามกัน

“ตกลงรับทานที่นี้ นะครับ?”

เจ้าคุณพะยัคหน้าหงิกๆ

“ตามใจ แต่ถ้าเกิดเรื่องเกิดราวขึ้นลำบากไม่รู้না”

“แล้วกัน” กิมหงวนพูดลากก้าม “ผม – นี้ – หมัดอันแข็งแกร่งของผม เตรียมพร้อมที่จะขึ้นไปยังอายพวก
อันธพาลเสมอ ถ้าหากมันเปิดฉากกรุกรานเราก่อน จะเป็นด้วยสายตาหรือคำพูดหรือหมัดหรือเท้าก็ตาม มากับผม
เย็นใจเสียเถอะคุณอา อย่างไรก็ตามก็คงพาคุณอาวิ่งหนีมันทัน”

เจ้าคุณยิ้มเหี้ยๆ

“ว่าไง? พาฉันวิ่งหนี ฤย ---”

“ไม่ต้องดูยหрокครับ ถ้าเกิดเรื่องกับพวกมันแล้วผมไม่พาคุณอาวิ่งหนี มันจะได้ช่วยกันกะทืบผมตาย
ปะไร”

เจ้าคุณหัวเราะอย่างเยาะเย้ย

“อายคนอย่างแกมันก็ดีแต่คุณโม่ นั่นแหละว่า”

กิมหงวนยิ้มแห้งๆ

“เปล่าน่า ผมพูดเล่นยหрокครับ คุณอา เรื่องยิงฟันกันละก้อ มาเถอะครับ ล่อกันให้เห็งอกแห้งเท่าไรร่ๆ
ผมไม่หนีสักก้าวเดียว”

“จริง” นิกรเสริมขึ้นด้วยความหมั่นไส้ “สำหรับตัวเจ้าละก้อน้องยกให้เป็นเต้ย”

อาเสี้ยทำคายน

“ตัวเสี้ยจะ ไม่ใช่ตัวเจ้ายหрок นายกร แหม – คุณเกพพยายามจะให้ฉันเป็นหมาเสี้ยจริงๆ นะ”

พลกล่าวขึ้นบ้าง

“ก็อุตส่าห์เป็นเสี้ยหน้อยจึ”

กิมหงวนทำปากเบะ กางมือทั้งสอง แสดงกิริยาเหมือนอย่างจะตะครุบคอปด แต่เมื่อเห็นนายพัชราภรณ์
ผิวปากเบาๆ และขยับเท้าคุมเชิงก็เลยไม่กล้า

แล้วเลียหงวนก็นำเพื่อนเกลอกับเจ้าคุณบัจฉินิกฯ เข้าไปในร้าน 'ฮั่งคิ้ว'

บอกท่านผู้อ่านให้ทราบเสียก่อน 'ฮั่งคิ้ว' เป็นร้านย่อยๆ ของเอกชนชาวจีนคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหัวหน้าฮั่งยี่
สำคัญ ที่ทางการยังไม่สามารถจะจับกุมทำลายรังใหญ่ได้ เนื่องจากยังไม่มีความมั่นคงนั่นเอง แต่ก็อยู่ใน
ความเอาใจใส่ของ 'สันติบาล' เสมอมา.

'ฮั่งคิ้ว' เป็นจุดศูนย์กลางของคณะฮั่งยี่ เป็นที่นัดพบของเหล่าโสณทูจริต มีพวกก๊วยซ่งเงินและไทยมา
ประชุมกันที่นี่ตลอดวัน เป็นสโมสรบันเทิงของนักเลงหัวไม้ร้อยแปด ใครจะจ้างคนตีหัวหมา, ค่าแม่แจ๊ก, จ้างฟัน
หน้า, ตบหน้า, ชกหน้า, เอาอาจารย์ประตู่บ้าน ก็ต้องมาตกลงจ้างที่นี่ในราคาถูกที่สุด เป็นต้นว่ายิงคนกลาง
เมือง ๑๐๐๐ บาท, ฟันหน้าคนในถนนหลวง ๒๐ บาท, ชกหน้าด้วยสนับมือ ๑๐ บาท ตบหน้าผู้หญิงปากจัด ๓
บาท ราคาเหล่านี้ไม่ได้วางไว้ตายตัว มีการขึ้นลงได้ตามแต่สภาวะการณ์ บรรดาพวกก๊วยที่มีอาชีพเช่นนี้มีจำนวน
มากที่ไหนๆ ก็มารวมกันที่ร้าน 'ฮั่งคิ้ว'

เมื่อที่นี่เป็นศูนย์กลางของพวกผิวดำหมาย ภัยพิบัติครั้งนี้จึงคล้ายกับโรงเตี๊ยมในเรื่องหนังคาบอย มีการ
ปะทะกันบ่อยๆ ตะกันตายคาที่ ชกกันจนหน้าตาดำก กะทืบกันชี้โครงหัก แทะกันล้มลงไปแล้วจึงมีดอกออกมา
เดือนลูกกะเดือก ฯลฯ รวมความแล้วร้านซาลาเปาร้านนี้คือแดนนักเลงนั่นเอง.

'ทุกคนต้องคุ้มครองตัวเอง' นี่เป็นมติของผู้มาเที่ยว 'ฮั่งคิ้ว' เหล่านักเลงทั้งหลายล้วนแต่มีหัวใจเข้มแข็ง
แลเห็นการยิงฟันเป็นของธรรมดา.

ได้บอกแล้วว่าที่นี่เป็นนิคมของอสรพิษก๊วย ดังนั้นเมื่อกิมหงวนของเรานำเพื่อนเกลอทั้งสองกับเจ้าคุณ
บัจฉินิกฯ เข้ามาในร้าน พวกคาบอยที่นั่งอยู่ตามโต๊ะต่างๆ ก็พากันมองดูเป็นตาเดียว.

เจ้าคุณบัจฉินิกฯ ถอดหมวกวางนกลงออก เพื่อเคารพต่อสถานที่ ศิริยะของท่านเป็นมันแผ่ลืบ พวก
นักเลงโต๊ะซ้ายสุดฮาครีน

“ไซโย ขุนช้างมาเที่ยวฮั่งคิ้วไวย”

เจ้าคุณหันควับไปทางผู้พูด ตั้งใจจะค่าให้สมรัก แต่พอแลเห็นอายคนพูดรูปร่างขนาดยักษ์วัดแจ้ง เจ้าคุณก็กลืนน้ำลายเอือก เอียงหน้าเข้ามากะชิบกับพล

“แกได้อินอะไรไหม?”

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึๆ

“ได้อินครับ, ได้อินถนัดทีเดียว เจ้านั่นมันว่า ขุนช้างมาเที่ยวซังค์ว้า”

เจ้าคุณแยกเขี้ยว

“ตะมันทีเถอะ พล”

“ฮะ! เมียผมก็ถือเป็นหม้ายเท่านั้นแหละ ช่างมันเถอะครับ พวกมันตั้งเป็นกำเป็นกอง ขึ้นอะอะขึ้น เราเพียงสี่คนเท่านั้น อยากรื้อสู้มันไม่ได้”

เสี้ยหวนพาไปนั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง ไม่สนใจกับพวกก๊วยที่พากันมองดู เจ้าคุณบึ้งหน้าๆ รู้สึกอึดอัดใจมาก ทัศนาคารบ้าง นี้ เต็มไปด้วยเสียงอะอะเฮฮาอย่างหยาบคาย คำกั้น, หัวเราะกัน, เสียงขรมมมม, บางทีปิดถ้วยแก้วขวดเหล้าตกแตกกระจาย บริเวณที่ตั้งโต๊ะอาหารเหล่านี้ อยู่ลึกจากหน้าร้านมากและกว้างขวาง มีโต๊ะเก้าอี้ตั้งอยู่ไม่ต่ำกว่า ๒๐ โต๊ะ.

กิมหงวนพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“อย่าไปเอาใจใส่กับมันเลย พวกเรา, อ้ายพวกนี้แหละ ถ้าเราอดทนนิ่งเฉยได้สักครู่เดียวเท่านั้น มันก็ไม่กล้าลามปามกับพวกเราหรอก”

เจ้าคุณว่า “ไปกินร้านอื่นเถอะวะ หลานชาย, อาเกลียดอ้ายพวกสามหาวเหล่านี้จังเลย พูดจาหยาบคายจนฟังไม่ได้”

พลพูดเสริมขึ้น

“เมื่อเราเข้ามาแล้ว เราก็ต้องรับทานซีครับ ม่ายมันจะหาว่าเรากลัวมัน”

นิกร โพล่งขึ้นตามนิสสัยคนเลือดร้อน

“ไม่ต้องกลัวครับ คุณพ่อ ถ้ามันเหลืออด ผมจะกะแทกหน้าอัยพวกนี้เอง”

พลจู่ปากแล้วห้ามเพื่อน

“อย่าอะอะไปน่า กร, จะเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือเน่มันไม่สมควรหรอก เรามาหาอะไรกิน ไม่ได้หาเรื่อง เรากินอิ่มแล้วเราก็ไป โช้ – อัยเสียไม่น่าพาเข้ามาในสถานที่อย่างนี้เลย”

กิมหงวนยิ้มแห้งๆ

“ไม่รู้นี่หว่า เตี้ยแกเคยพาอ้วมา อ้วก็ลองพาพวกเรามาบ้าง” แล้วอัยเสียก็หันไปตะโกนเรียกเจ้าลูกจ้างในร้าน “เฮ้ย! มานี่ไว้อ”

เจ้ารูปร่างอ้วนเตี้ย หน้าตาเป็นผู้ร้าย เดินเข้ามาตามคำสั่ง

“ลื้อจาทิงอาลายมั่ง?”

อัยเสียว่า “ขนมจีบ, ซาลาเปา แล้วก็น้ำชาหนึ่งกา”

เจ้าเจ๊กพะยัคหน้าหงิกๆ

“น้ำชา เอาชาอย่างไหน อัยเสีย?”

“วะ – ก็เอาอย่างดีๆ นะซี ยี่ห้อบ้านตั้งก็ได้ อ้อ – เครื่องจันอับมีไหม?”

“มีฮ่ะ”

“เอา – เอาจับกิม – เกี่ยมซึ่งตัวอย่างละจาน”

“ลื้อวอาลายอีก?”

กิมหงวนนิ่งนิก ทำตาปริบๆ

“เอาแดงกวยแฉะอีกหนึ่งจาน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ เอี่ยมมือเขียนอาเสี่ย

“และๆ มันจะกินอร่อยหรือว้า?”

“ฮึ!” กิมหงวนร้องลั่น “ไม่รู้อะไรแล้วอย่าพูดหน่อยเลยนะ! แดงกวยจะนะแปลว่าซันฟักเชื่อม”

ท่านเจ้าคุณรีบยกมือไหว้กิมหงวน

“ยังงั้นหรือครับ คุณพ่อ”

อาเสี่ยหลับตาปี

“อย่าแข่งให้ผมอายุสั้นเลยครับ”

“ก็แกมันพูดในทำนองงูๆ เป็นเชิงว่าแกเป็นพ่อฉันนี่นา ผ่าเถอะวะ, ฉันนะว่าจะเลิกคบกับแกตั้งหลายร้อยหลายพันครั้งแล้วแต่ก็อดไม่ได้! ไม่รู้ว่าแกมีดีอะไร?”

กิมหงวนหัวเราะ หันมาทางเพื่อนทั้งสองซึ่งกำลังนั่งมองดูพวกก๊วยอะอะเอ็ดตะโรกัน เสี่ยหงวนยกมือตบบ่าพลเบาๆ

“ยังไงพล ทำไมถึงขริมไปล่ะ?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“กันกำลังดูยายสองคนนั่นมันเถียงกัน”

พอพลพูดขาดคำ เจ้าเสี่ยลายก็ลุกขึ้นชกยายของกรอดเซไปติดโต๊ะ แล้วทั้งโต๊ะทั้งคนก็ล้มครืนลงกลางห้อง.

เจ้าหยงกรอดผลุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ยกมือชี้หน้ายายเสี่ยลาย

“มึง – มึงสู๊กูแนรี อ้ายเลิศ?”

“สู๊ชีวะ” เจ้าเลิศพูดเร็วปรือ “มา – เข้ามาอ้ายแจ่ง”

เสียงพวกก๊วยตะโกนหนุ่กันลั่น สองเสือปราดเข้าพันตูกันอย่างทรหด ผู้ที่เห็นเหตุการณ์คงนั่งดูอย่าง สนุกสนาน ไม่มีใครตื่นตื่นเลย นอกจากเจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งนั่งอกสั่นขวัญหาย.

เจ้าเลิศคว้าขวดเบียร์ประเคนลงบนศิรัษะเจ้าแฉ่งคังสนั่น โลหิตสีแดงเข้มปราดฎออกมาเป็นทาง เจ้าแฉ่ง กอดปล้ำเจ้าเลิศ แล้วมันก็กะซอกมีดซุยกออกมาจากเข็มขัด.

“เว้อ!” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องเสียงหลง.

ฉั่งจ้วงแทงโดยไม่ต้องนับ คู่ต่อสู้ล้มฮวบลงกลางห้อง มีคชาขงเล่มนั้นปักเสียบอยู่กับชายโครง.

ทุกคนลุกฮือขึ้น ขณะนั้นทางซ้ายมือห่างจากคณะเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไม่กี่มิกน้อยได้เกิดตะลุมบอนด้วย หมัดรุ่มๆ ระหว่างชายละครรจ ๕ – ๖ คนจนไม่รู้ว้าใครเป็นใคร เจ้าคุณปัจจนิกฯ จะมุดลงได้ไต่ตะ แต่นิกรคิงคอ เสื่อไว้

“นั่งเฉยๆ คว้า คุณพ่อ, ไม่ต้องกลัว”

เจ้าคุณหน้าซิดเหมือนกระดาด ปากคอสั่นระริก

“กลัวนะ ไม่กลัวหรือค แต่ไม่กลัว โอิ๊ะ – อ้ายนั่นยกเก้าอี้ขึ้นทุ้มแล้ว โครม – อูยถากไปนิดเดียว”

กิมหงวนก็ตระหนกตกใจไม่แพ้เจ้าคุณปัจจนิกฯ อาเสี่ยยกเท้าทั้งสองขึ้นบนเก้าอี้ปากหวอ กะพริบตา ถี่เร็ว

“ว้า – ยังกะหนังเรื่องเมืองนักเลงเชียวนิ ไอ้หย้า – ฮีบ ดายโหงแน – บั้งเข้าไป – โครม ฮี้ย – พับ แหมม – จู๊ยๆๆ”

การตะลุมบอนได้เป็นไปอย่างทรหดคดทน ไต่ตะเก้าอี้ล้มระเนระนาด เสียงร้องตะโกนหนุ่ เสียงเป่า ปากกะทืบเท้า, เสียงคำ, เสียงอะไรต่ออะไร ราวกับภคตาคารจะถล่มทะเลาย.

ระหว่างที่ต่อสู้กันนั้น ร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งได้ปราดฎขึ้น เขาเป็นชายที่มีรูปลักษณ์องอาจคังผาย ซ่อนร่างอยู่ในเครื่องแต่งกายสากล ชุดปล้ำมบิช สีน้ำตาลอ่อน นัยน์ตาของเขาคมวาว เรือนผมหยักโศกตาม ธรรมชาติ เขาคาบกล้องยาเส้นหยุดยั้งท้าวสะเอวมองคูการต่อสู้ของพวกอสรพิษก๊วย.

แล้วใบหน้าของเขาก็ถมึงทึง ชายหนุ่มคว่ำขวดเบียร์ที่โต๊ะเบียร์ข้างข้ามศีรษะเจ้าคุณปัจจนึกฯ ไปอย่างหวุดหวิด กระแทบตู้แตกเพลิง!

เจ้าก๊วยคนหนึ่ง แลเห็นชายหนุ่มคนนี้ก็สะดุ้งเฮือก นัยน์ตาเหลือกลานราวกันเห็นพญามัจจุราช มันร้องตะโกนขึ้นมาดั่งๆ

“พี่เจือ!”

การต่อสู้หยุดชะงักทันที ทุกๆ คนที่อยู่ในร้านภัตตาคาร 'ฮั่งคิ้ว' ต่างพากันไปนั่งที่โต๊ะของตนตามเดิม พล พัชรภรณ์รู้สึกว่าเป็นเจ้าของนาม 'พี่เจือ' มีอำนาจศักดิ์มาก ไม่มีใครกล้าสบตาเขา พวกนักแสดงความเกรงกลัวเขาจนออกนอกหน้า

'พี่เจือ' หรือนายเจือ เป็นยอดนักแสดงที่มีอิทธิพลฝีมือคล้ายมือเหมือนนักแสดงทั้งหลาย เป็นที่รู้จักเกรงขามของพวกอันธพาล เจือเป็นเจ้าของแห่งดินแดนราชวงษ์, ทรงวาด, ตลาดเก่า, เจ็ดวันนิยม, สามแยก, วัดเกาะ, ลำเพ็งตลอดแถว กะทั่งสะพานเหล็ก เมื่อขึ้นชื่อพี่เจือแล้ว ก็ไม่มีใครหาญต่อกร.

เจือมีอาชีพเป็นหัวหน้านักแสดงโต มีรายได้จากการควบคุมให้ความปลอดภัยแก่บรรดาร้านค้าขาย ช่างโตเกณี และโรงงิ้วโรงภาพยนตร์จีน นอกจากนี้เขายังประกอบการเป็นปรบักษ์ต่อกฎหมาย ทุกๆ ทางที่เขาจะทำได้.

เจ้าหนุ่มรูปหล่อผู้นี้แหละ ฆ่าคนมาแล้วหลายศพและแกล้วกล้าอาชญาได้ทุกครั้ง เขาเก่งกล้าสามารถเกินกว่าที่มนุษย์ธรรมดาจะทำได้ของเขา เคยยิงคนหน้าโรงพักจักรวรรดิตอนกลางวันแสดๆ เคยแทงนักแสดงที่มา รุกล้ำแดนเขาตายคาที่ เคยเตะคนสลบเหมือดคาเท้า หมัดหนักยิ่งกว่าตะลุมพุก ส่วนหัวใจก็แข็งแกร่งราวกับเพชรพื้นเพของเขาเป็นลูกผู้ดีมีสกุล เรียนสำเร็จประโยคมัธยมบริบูรณ์แล้ว หลังจากถูกพ่อแม่ตัดขาดไล่ออกจากบ้าน 'วิบูลย์ วิทยานต์' ก็เปลี่ยนชื่อเป็นเจือ ท่องเที่ยวอยู่ในย่านราชวงษ์, ทรงวาด, ตลาดเก่า, เจ็ดวันนิยม

เขาโค่นนายมัด เล็บเหยี่ยว นักเลงโตเก้าชั้นด้วยหมัดขวาของเขา, แขนงายเปียน หัวทองแดง เจ้าพ่อสะพานเหล็กตายคาที่, เตะนายดีหัวหน้านักแสดงโตลำเพ็งพันหัก ๒ ซี่, ซี่โครงหัก ๒ ซี่ ต้องทุพพลภาพนอนเขลงอยู่ในโรงยาฝิ่น ขอมเสียดำแหน่งให้เจือโดยดี.

แล้วเจ๊ก็ตั้งตนเป็นลูกพี่ บรรดาพวกก๊วยทั้งหลายเคารพนบยอมเกรงกลัวไปตามกัน นายเจ๊ผู้นี้เกิดมาเป็นนักสู้โดยแท้ เขาเห็นการตีรันฟันแทงเป็นของธรรมดา และได้กำความมีชัยทั้งศัตรูและโปลิศไว้ทุกครั้ง ครองตัวเป็นพี่เบิ้มมา ๓ ปีแล้ว ยังไม่มีใครลบคมหรือลบคมเขาได้ เพียงแต่เห็นคมก็วิ่งจู้ดเสียวแล้ว ท่าทางของเขาราวกับปอลมูนี่ในเรื่อง 'อ้ายหน้าบาก' ใจเย็นและสุขุมมาก.

'พี่เจ๊' ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าแก้วเหี้ยกวงหู เจ้าของภักตาคาร 'ฮั่งคิ้ว' ให้เป็นผู้ควบคุมดูแลสถานที่นี้ ดังนั้น การชกกันต่อยกันหรือกักกัน จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพี่เจ๊ไม่อยู่ หรือพี่เจ๊อนุญาตให้ต่อสู้กัน.

เจ็มองดูพวกควายบอยด้วยสายตาดมิงตึง แล้วก็มองดูเลิศจายผู้เคราะห์ร้าย.

เขาก็ล้มกะซากมีดที่ติดแน่นเสียบเอาเจ้าเลิศจายออก แล้วมองดูรอบๆ กล่าวถามด้วยเสียงขุ่นๆ

“ใคร – ใครเป็นคนแทง อ้ายเลิศจ”

เจ้าแฉ่งตัวสั้นนั่งงก มั่นยกมือไหว้เจ๊อ๊ะหลกๆ

“ผมเอง พี่”

เจ๊อ๊ะยกหน้าซำๆ นิ่งอึ้งสักครู่ก็ส่งมีดชวยให้เจ้าแฉ่ง

“เรื่องอะไรกันวะ ทำไมมือมีงหนักอย่างนี้ ไม่ยังไว้บ้างเลย”

แฉ่งยิ้มแหงๆ

“มันยังไม่ทันครับ ง่า – ความจริงเรื่องมันก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องหรือครับ พี่เจ๊, อ้ายเลิศจมันบอกกับผมว่า มันจะตั้งช่องผู้หญิงโกลี้ๆ บ้านผม ผมจึงได้คัดค้านและปรับทุกข์กับมันแต่โดยดี หากเจ้าเลิศจจะตั้งช่องจริงๆ แล้วก็ไม่ควรอยู่ใกล้กับผม เพราะจะเป็นการแก่งแย่งกันไป”

เจ๊อ๊ะยกหน้าซำๆ

“แล้วไงอีก?”

“เจ้าเลิศมันหาว่าผมชักทำ จะเป็นพี่เบิ้ม ก็เกิดโต้เถียงกับผมอย่างรุนแรง ในที่สุดมันก็ลุกขึ้นชกผมก่อน ผมก็เลยต้องแทงมันเพื่อป้องกันตัว พี่เจือไม่เชื่อถามใครดูซิครับ”

เจือขัดมือขวาลงไปในกะเป๋ากางเกง นั่งตริครองอยู่สักครู่ ก็พูดกับลิ่วลือของเขา

“มีงรีบไปจากฮั้งคิ้วโดยเร็วที่สุด เอาเถอะทางนี้ข้าจะจัดการเอง” พูดจบเขาก็มองดูบุรุษผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งกำลังบิดตัวแสดงความเจ็บปวดแสนสาหัส “อ้ายเลิศ! เลิศโว้ย!”

“ครึบ” เจ้าเลิศขานรับเสียงยาว.

พี่เจือพะยักหน้าให้เจ้าแฉ่งรีบออกไปจากร้าน แล้วพูดกับเจ้าเลิศต่อไป

“เอ็งมีใจเป็นนักเลงพอที่จะไม่เอาเรื่องกับอ้ายแฉ่งไหม?”

คนเจ็บยิ้มเล็กน้อย

“อ้อ – ผมนักเลงคนหนึ่งเหมือนกันพี่เจือ เมื่อเสียทีเขาแล้ว ถึงแม้ผมจะตายผมก็จะไม่ปริปากบอกโปลิศ เป็นอันขาดว่าอ้ายแฉ่งแทงผม”

เจ้าพ่อสำเพ็งหัวเราะเบาๆ

“ดีมาก ต้องยังขึ้นชีวะ อดทนหน่อยอ้ายน้องชาย เฮ้ย – พวกเรามาประกองอ้ายเลิศขึ้นนั่งบนเก้าอี้หน้อยชีวะ ทำเป็นใจหมาอยู่ได้ แล้วก็ใครคนหนึ่งรีบไปบอกตำรวจเดี๋ยวนี้ บอกเขาว่าเกิดแทงกันขึ้นที่นี้”

คำสั่งของเขาข่มเท่ากับคำสั่งการของพระผู้เป็นเจ้า พี่เจือเดินอาดๆ เข้ามายังหมู่คาวบอยที่ตะลุมบอนกันเมื่อสักครู่

“อ้ายพวกนี้ละ เรื่องอะไรกัน?”

เจ้าหนูหน้ากร้อ ยกมือไหว้ปะหลกๆ

“ง่า – ผมกับอ้ายสินหนูนอ้ออ้ายแฉ่งครับ แต่อ้ายแก้วกับอ้ายเปียและอ้ายเชื้อหนูนอ้ออ้ายเลิศ เราก็เลยเกิดจะปากกันขึ้น”

จอมนักเลงยิ้มแค้นๆ ยกหลังมือตบหน้าผู้พูดเต็มแรง

“หากินด้วยกันแล้วยังจะกัดกันอีก ประเดี๋ยวพ่อฆ่าเสียหรือก๊วยพวกเปรตนี้ เร็ว – จัดโต๊ะเก้าอี้ให้ เรียบร้อยก่อนที่พ่อมึงจะมาไต่สวนเหตุการณ์” พุดจบเขาก็หมุนตัวไปรอบๆ แล้วร้องประกาศดังๆ “ถ้าใครปรี ปากบอกตำราว่า อ้ายแฉ่งแทงอ้ายเลิศ พ่อจะไม่ไว้ชีวิตเลย”

เงียบกริบ ภายในภัตตาคาร 'ฮั่งคิ้ว' ยะเยือกเย็นราวกับสุสาน เสียงคนเจ็บร้องครางเบาๆ แล้วก็เสียงพุด ก้นซุบซิบ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ทำลายขวัญเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และกิมหงวนอย่างยิ่ง ส่วนพลกับนิกรนั่งเคร่งขรึมด้วย กิริยาเป็นปกติ คล้ายกับเขากำลังนั่งดูภาพยนตร์บู๊ต่อนหนึ่ง.

เจ้าเจ๊กลูกจ้างวางขนมจีบซาลาเปาและน้ำชากับเครื่องจันอับ ใ้ใส่ถาดไม้มาวางลงบนโต๊ะ และเดิน กลับไป.

นายพัชราภรณ์จัดแจงรินน้ำชาใ้ถ้วย แล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ

“ลงมือรับทานเถอะครับ คุณอา”

เจ้าคุณหน้าเซ่อๆ นั่งกะสับกะส่าย

“อย่ากินเลยวะ ไปเฮอะ, ดีไม่ดีจะต้องไปเป็นพะยาน”

กิมหงวนเสริมขึ้นทันที

“ดีเหมือนกัน ขึ้นอยู่ที่นี้ไม่เหมาะเสียแล้ว”

ขณะนี้, พี่เจ๊กกำลังจ้องมองดูคุณเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ด้วยความแปลกใจ เขาหันมากะซิบกับลูกน้องคน หนึ่ง

“เฮ้ย – พวกนั้นทำทางเป็นอาเสียทั้งสี่คน ไม่เคยมาที่นี้นี่หว่า เอ็งเคยเห็นหน้าบ้างไหม อ้ายสิน?”

เจ้ายักษ์วัดแจ้งที่ชื่อสินสั้นสิริษะ

“ไม่เคยเห็นครับ”

เจือจี้ปาก

“เอ – ถ้าเป็นตำรวจสันติบาลละก็ คุณเป็นต้องฉิบหายแน่ๆ เชียว”

“ฮะ – ไม่ใช่หรอกครับ ตำรวจอะไรครับหัวล้านตั้งครึ่งบ้าน”

“อ้อ! ถ้านั่นคงเป็นพ่อค้าหรือข้าราชการ พวกมันมาเที่ยว แล้วก็แวะเข้ามาอย่างสังเคศ”

“นั่นแหละครับ เขาเป็นคนนอกไม่ใช่พวกเรา ถ้าตำรวจมาได้สวน เขาบอกกับตำรวจตามตรง อ้ายแฉ่ง ก้อหัวขาดเท่านั้น และยังไปกว่านี้ ถ้าเขาบอกว่าพี่เจือได้ร้องอาฆาตไม่ให้ใครพูดความจริง ---”

เจือรีบยกมืออุดปากลูกน้องเขา

“เอ็งรอบคอบดีมาก ข้าจะต้องไปพูดกับเขา ขอร้องให้เขารีบออกจากอั้งคิ้วโดยเร็วที่สุด ก่อนที่ตำรวจจะมาถึง”

จอมนักเลงก๊ัดกะค่อมเสื่อคอเบะให้เรียบร้อย เก็บกล้องยาเส้นใส่กระเป๋า แล้วสำรวจกริยาให้สุภาพราบเรียบ เดินตรงเข้ามาหาสามเกลอกับเจ้าคุณบ๊องนี่ๆ

กิมหงวนหน้าซีดตัวสั่น แกล้งทำเป็นก้มหน้าก้มตากัดซาลาเปาร่วมๆ เจ้าคุณบ๊องนี่ๆ หน้าเหวอ ทำท่าครึ่งยิ้มครึ่งร้องไห้ ท่านรู้สึกลัววิหิตพล 'พี่เจือ' มาก เขาของอาจฝั่งผาย มีลักษณะสมเป็นนักเลงทุกกะเบียดนี้ว.

เจือหยุดยืนห่างจากคณะเจ้าคุณบ๊องนี่ๆ พอควร แล้วก็ยกมือไหว้ท่านแสดงความเคารพ

“ประธานโทษ โปรดอย่าหาว่าผมดูถูกดูแคลนเลยครับ”

อาเลี่ยพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

“นั่งซีครับ พี่เจือ, แสะ – แสะ ลองรับประธานซาลาเปาเล่นโก้ๆ สักลูกสิครับ ขนمجิบใส่ปุ้ทะเลนี้ก็เข้าที่ ผมขอฝากตัวเป็นลูก – เอ๊ย – เป็นพ่อ – โอ๊ะ – เป็น – เป็นน้องสักคนนะครับ ฮี – ฮี”

พลอดถึงตากับกิมหงวนทันที เขาไม่พอใจเลยที่กิมหงวนยอมหมอบราบคาบแก้วนายนักเลงโตถึงเพียงนี้.

เจือซ่อนยิ้มไว้ในหน้า รู้ดีว่ากิมหงวนเกรงกลัวเขาจนพูดอะไรแทบไม่ถูก

“ขอบพระคุณครับ ที่กรุณาชวนให้ผมรับประทานด้วย ง่า – ผม – ผมอยากจะขอร้องพาทักคุณสักนิด
หน่อย หวังว่าพาทักคุณคงจะไม่ขัดข้องนะครับ”

เจ้าคุณป๋างนี่ก็ฯ, กิมหงวนและนิกรนั่งเฉย พลจึงต้องพูดขึ้น

“ขอร้องอะไรกันคุณ?” พุดจบพลก็เอาตะเกียบกับขนมจิบใส่ปากหนึ่งลูก.

จอมนักเลงยิ้มเล็กน้อย เขาพอใจในความเชือกเย็นของนายพัชรภรณ์มาก

“ผมจะขอให้พาทักคุณออกไปจากร้านนี้โดยเร็วที่สุด คุณจะกรุณาได้ไหมครับ?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ผมไม่เข้าใจเลยว่า เพราะอะไรคุณถึงจะให้เราไปจากนี้ ทั้งๆ ที่พวกเรากำลังกินอยู่”

เจือหัวเราะเบาๆ

“ผมไม่ประสงค์จะให้พาทักคุณมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้นะซีครับ ที่ขอร้องก็โดยเกรงว่าถ้าตำรวจเข้ามา
เขาอาจจะเชิญคุณไปเป็นพยานที่ศาลก็ได้ ผมเชื่อเหลือเกินว่าคุณคงไม่อยากจะเสียเวลาไปโรงไปศาล”

พลเลิกคิ้วมองดูยอดนักเลง

“แต่ซาลาเปาและขนมจิบ --” แล้วพลก็หัวเราะ.

อาเสี่ยสอดขึ้นเพราะความกลัว

“ห่อเอาไปกินบ้านเราก็แล้วกัน”

พลยกเท้าเตะหน้าแข้งกิมหงวนดังก๊อก อาเสี่ยสูดปากลั่น.

เจือพูดกับพลต่อไป

“กรุณาออกไปเสียเถอะครับ อีกสักครู่ตำรวจเขาคงมาที่นี่สืบหาตัวคนแทงอ้ายเลิศ ง่า – ผมจะเรียนให้คุณทราบตามตรง สถานที่เช่นนี้น่ะ สุภาพบุรุษอย่างคุณไม่ควรมาเที่ยวหรอก มันเป็นแหล่งของนักเลง มีเรื่องพรรค์นี้บ่อยๆ”

นายพัชรภรณ์ยกถ้วยน้ำชาขึ้นชด เลื่อนจานขนมจีบมาให้นิกร

“แต่ผมชอบครับ สนุกดีเหมือนกัน คุณเจือ, การเที่ยวเล่นสูงน่ะผมเบื่อเสียแล้ว ผมรู้สึกว่าร้าน 'ฮั่งคิ้ว' ครีกรีนดีมาก มีอาหารดีๆ กิน แล้วก็ยังมีวนอกเวทีแถมพก”

เจือชักไม่ใคร่พอใจ กิริยาท่าทางและคำพูดของพลแสดงชัดๆ ว่า นายพัชรภรณ์ไม่รู้สึกรู้ว่า 'พี่เจือ' จะนำกลัวสำหรับเขาเลย.

“ถ้าคุณชอบ วันหลังก็เชิญมาเที่ยวอีกสิครับ แต่เดี๋ยวนี้มันกำลังมีเรื่องคอบาบาดตายเกิดขึ้น” แล้วเขาผายมือไปทางเจ้าเลิศ ซึ่งนั่งหายใจแฉับๆ อยู่บนเก้าอี้ มีชายละครรจ ๒ คนช่วยเช็ดเลือดให้ “อ้ายเลิศคงไม่รอดหรอกคุณ ฮ่า – ผมไม่อยากให้คุณเกี่ยวข้องกับคดีนี้ กรุณาออกไปจากร้าน โดยเร็วเถิดครับ”

พลพะยักหน้าหงิกๆ นั่งตริกรตรงอยู่สักครู่

“ได้ – เพื่อเห็นแก่การขอร้องอันสุภาพของคุณ แล้วผมเองก็ไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับคดีนี้” พุดจบพลก็หันมาทางนิกร “อย่ากินเลยเว้ยพวกเรา ไปเถอะ, ดีไม่ดีจะต้องถูกเป็นพะยาน”

นายการณวงศ์เคี้ยวซาลาเปาแก้มตุ่ย เขาสิ้นศรัทธา

“ไปไหนกัน เราสั่งอาหารแล้ว เราต้องกินให้อิ่มเสียก่อน ม่ายก็ต้องเสียทรัพย์เปล่าๆ”

'พี่เจือ' พุดเสริมขึ้นทันที

“ถ้าคุณจะไป เพื่อเห็นแก่การขอร้องของผม จะขอบพระคุณคุณมาก ส่วนค่าอาหาร คุณไม่ต้องจ่ายเลย”

“ฮะ!” นิกรอุทาน “พี่แป๊ะแจะจะได้เอาตำรวจมาลากคอกผมไปเข้าตารางปะไร”

เจือเค้นหัวเราะ

“ผมเป็นผู้จัดการ และเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในภัตตาคารนี้” เขาพูดเสียงหนักๆ

“อ้อ – ผมเพิ่งทราบ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็น 'พี่เจือ' มองดูพล, นิกร, กิมหงวนด้วยสายตาขุ่นๆ ก็ปอดลอย ท่านเอื้อมมือเขี่ย
แขนนายพัชรภรณ์เบาๆ แล้วพูดเสียงสั้น

“ไปเถอะหลานชาย คุณคนนี่แกหวังดีต่อเรามาก ถ้าตำรวจมาไต่สวน เราก็ต้องถูกเชิญตัวไปโรงพัก
เสียเวลาเปล่าๆ”

อาเสี่ยพูดขึ้นบ้าง

“จริง คุณอาพูดถูก” แล้วกิมหงวนก็ลุกขึ้น “ไปไว้ย”

พล, นิกร มองดูหน้ากันแล้วหัวเราะ อ้ายเสี่ยพลกับนิกรไม่ใช่คนขี้ขลาดตาขาว ถึงแม้จะตกคะนอง ไม่
เป็นโล้เป็นพาย แต่ในยามที่ต้องพะงัดกับอันตรายแล้ว พลกับนิกรก็กลายเป็นคนกล้าเป็นนักรู้
เลือดเย็น

พลคิดว่าเขาควรจะไปจากสถานที่นี้เสียก่อน แล้วโอกาสหลังค่อยมาเที่ยวอีก ความจริงเขานั่งอยู่ที่นี้ก็ได้
แต่เจ้าเจือคงแสดงอิทธิพลขู่เข็ญเขา ซึ่งจะเป็นชะนวนให้เขาจะแตกหน้ากับพี่เบิ้มห้องสำเพ็ง เจ้าคุณปัจจนิกฯ
ท่านเป็นผู้ใหญ่สูงอายุ ท่านจะต้องเดือดร้อน เสียชื่อเสียงไปด้วย.

นายพัชรภรณ์จุกนิกรลุกขึ้น

“ไป – กลับก็กลับ”

นิกรขยับจะพูด พลถึงตาห้าม นายการุณวงศ์จึงไม่กล้าพูดอะไร เสี่ยหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างจูงมือ
กัน พาเดินเดินคุ่มๆ ออกไปจากร้าน 'ฮั่งคิ้ว' อย่างรีบร้อน

พลหันมาพูดกับเจือในเหลี่ยมนักเลง

“ลาก่อน คุณ, ผมจะต้องมาเที่ยวที่นี่อีกแน่ๆ”

เจ็ยืมพลางยกไหล่

“ครับ – เชิญครับ อังค้วยินดีที่จะต้อนรับคุณเสมอ อ้า – ในฐานะที่ผมเป็นผู้ควบคุมร้านนี้ ผมรู้สึกเสียใจมากที่มีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น ทำให้คุณกับเพื่อนต้องไปจากที่นี่ตามคำขอร้องของผม เราคงจะได้พบกันอีกนะ ครับ คุณ ---”

“ผมชื่อกำแหง” พลพุดอย่างใจเย็น.

จอมนักเลงไม่พูดอะไรอีก พล, นิกร พากันเดินผ่านโต๊ะพวกนักเลงอันธพาลออกไปจากร้านด้วยท่าทางองอาจฝั่งผาย ทุกๆ คนมองตามเขาจนลับตา โดยจะเพาะที่เจ็ยรู้สึกรู้ว่า ถ้าหากว่าพลมาเที่ยวที่นี่อีก ก็หมายความว่าพลต้องการลบเหลี่ยมเขา.

กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ยืนรออยู่หน้าร้าน 'อังค้ว' ด้วยกิริยาท่าทางร้อร่น พอแลเห็นสองเกลอเดินออกมา เจ้าคุณก็ถอนหายใจโล่งอก

“ไป – ไปโไว้ย” เจ้าคุณพุดละล้าละลัก “รีบไปโดยเร็วเถอะ เฮ้อ – ออกมาเสียได้ราวกับหลุดจากแดนนรก อ้ายพวกนี้คุระย่ำเชียว”

พลยิ้มเป็น

“ผมดูท่าทางคุณอาออกจะกลัวอ้ายเจ็ยมาก”

“ไม่ – ไม่ – กะ – อ้ว – หรอก”

นิกรเสริมขึ้น

“แต่ไม่กล้า”

เจ้าคุณค้อนควับ

“คนอย่างขำมีหรือวะ จี้ขลาด, เคยเป็นผู้บัญชาการนำทหารออกรบมาแล้ว (เรื่องสามเกลอไปรบ) แต่ว่าอ้ายพวกนี้นะ, มันพวกก๊วยสารเลว ใครจะเอาพิมเสนไปแลกเกลือ”

“จริง” อาเสี่ยพูดเบาๆ “ผมนะ, ที่อยากออกมาก็เพราะมันไปสัท่าทางของเจ้าเจือ แล้วอ้ายผมนะ, เป็นคนเล็ดร่อนเสียด้วย ลงโมโหขึ้นมาละก้อ ฮืม ---”

พลว่า “เป็นนอนให้มันกะทืบเลย ฤย - อ้ายโม้ จี้ลาคตาขาวจนเห็นชัดๆ ยังจะโม้อีก นับประสาอะไรเพียงแต่เจ้าเจือเดินมาหาเท่านั้น แกก็รีบฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกน้องของมัน”

กิมหงวนยิ้มแหยๆ

“เหลวไหลนะ”

“เฮ้ย - อย่าพูดเลยวะ ตะกี้หมาหรือคนที่พูดว่า นั่งซีครับ พี่เจือ, ผมขอฝากตัวเป็นน้องสักคนนะครับ”

กิมหงวนแกล้งแกกปากหัวเราะ

“โธ - นั่นฉันพูดแถมมันต่างหาก”

“เอ้อ - ดีละ วันหลังฉันจะชวนแกมาที่นี้อีก จะได้ดูความสามารถของแก”

อาเสี่ยทำเป็นยิ้มอย่างกล้าหาญ

“อย่างเจ้าเจือนะรื้อ รูปร่างก็เล็กกว่าฉันเป็นกอง แหย็บด้วยหมัดซ้าย ตามด้วยหมัดขวา ยิงด้วยศอกหน้า โนมคกลงมาเอาเข้าตีมันเข้าให้ จี้คร้านจะมองแห่ง”

พลกับนิกรหัวเราะคึก นิกรตบหลังเสี่ยหงวนดังต๊อบ

“ไป - ไปไหนก็ไป จีนยืนอยู่ที่นี้ คนที่เดินผ่านไปมาเขาได้ยินแกคุยโม้ เขาก็คงเข้าไปบอกให้อ้ายเจือออกมากะทืบแก”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้ว่น

“ว่าไง เจ้าเจือนะริจะกะทืบฉัน สะ - ฮ้า - พ่อไม่ตะให้พับสองท่อนก็อย่าเรียกว่าเสี่ยหงวน”

นิกรอมยิ้ม

“แก่ง - แก่งมาก เตี่ยเลย แต่ฉันจะไม่ลืมเลยว่าเมื่อคืนนี้แกเป็นคนจูงมือคุณพ่อรีบเดินออกมาก่อน”

กิมหงวนทำตาปริบๆ

“ฉันเห็นแก่เกียรติยศของคุณอาหารอ่ะ อย่าพูดว่าฉันขี้ลาดหน่อยเลยวะ มันปวดร้าวหัวใจราวกับแแกเอาไม้ตีพริกฟาดกะบานฉัน นี่แน่ะเฮ้ย ฉันอาจจะเข้าไปในร้านนี้โดยตัวคนเดียว ร้องตะโกนคำอ้ายเจี๊วแล้วเดินออกมาอย่างลอยนวลก็ได้”

พลหัวเราะก๊าก

“ไปไหน – ลองแสดงให้ดูหน่อยเถอะน่า มันจะไม่จริงเหมือนพุดนะซี”

เสี่ยหงวนยึดตัวตรงอกผายไหล่ผึ่ง

“แกอยากดู?”

นายพัชรารักษ์พะยักหน้า

“เอาซี เราสามคนจะคอยแกอยู่ที่นี่แหละ”

อาเสี่ยดึงเสื้อชั้นนอกให้เรียบร้อย เดินผลุนผลันเข้าไปในร้าน 'ฮั่งคิ้ว' ในลักษณะองอาจผึ่งผาย.

เขาเอามือล้วงกระเป๋าผิวปากเบาๆ ก่อนจะลับสายตาพล, นิกร และเจ้าคุณบ๊องนี่ๆ กิมหงวนได้หันมาโบกมือให้.

เมื่อกิมหงวนย้อนกลับเข้ามาอีก บรรดาพวกควาบอยทั้งหลายก็มองดูอย่างแปลกใจ ท่าทางของอาเสี่ยหงอลงทันที.

'พี่เจี๊ว' กำลังพิจารณาดูบาดแผลอันสาหัสของเจ้าเลิศ พอลูกน้องคนหนึ่งกะซิบบอกเขา เจี๊วก็เงยหน้าขึ้นมองดูอาเสี่ยด้วยสายตาตมึงทึง.

เสี่ยหงวนสะอึกเฮือก ยืนวาบไปทั่วตัว.

“แะ – แะะ ผมลืมลาพี่เจี๊วครับ” พุดจบก็ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม “ลาละครับ ขอลาด้วยความนับถือ”

จอมนักเลงขมมือเกาศีร์ยะ แสดงความแปลกใจอย่างยิ่ง อาเลี้ยรีบเดินคุ่มออกไปจากร้าน เจื่อไม่เข้าใจ
เลยที่กิมหงวนย้อนกลับเข้ามาหาเขา นี้จะมีความประสงค์อะไรแน่.

อาเลี้ยเดินออกมาจากร้านอย่างผึ่งผาย ตรงเข้ามาหาเพื่อเกลอและเจ้าคุณปัจจุบันนี้.

“แกเข้าไปพุดอะไรกับเจ้าเจื่อหรือเปล่า?” เจ้าคุณถาม.

กิมหงวนขมมือถอดออก วางท่าทางพากพวม

“พุดสิครับ ผมบอกว่า – อ้า ที่พวกเราขอมออกจากร้าน ไม่ใช่ที่เราเกรงกลัวอิทธิพลของใคร หรือถ้าใคร
จะลงดีกับเราก็คงได้”

เจ้าคุณเชื่อ ท่านพะยัคหน้าหงิกๆ แต่พลกับนิกร ไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด

“ให้แกตาย โหงตายท่า?”

อาเลี้ยยิ้มแหยๆ

“ไม่ต้องสาบานหรือก่น่า ถ้าไม่เชื่อแกเข้าไปกับกันอีกก็ได้ กันจะเขกกะบานอ้ายเจื่อให้แกดูเล่นสักหนึ่ง
โป๊ก แล้วก็ถ่มน้ำลายรดหน้ามันเล่นโก้ๆ”

พอกิมหงวนพุดจบ นิกรก็แลเห็น 'พี่เจื่อ' ปรากฏตัวเดินออกมาหน้าร้าน นายการุณวงศ์คว้าข้อมืออาเลี้ย
แล้วจู้ยี้ปาก

“เจ้าเจื่อออกมาพุดดีเชียว เอาซี, กันอยากดูเหลี่ยมนักเลงของแกนี่”

อาเลี้ยสะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทง หันควับมาทางหน้าร้าน พอแลเห็นเจื่อ เลี้ยหงวนก็หน้าซีด

“ปะ – ปะ – ไปไว๊ พวกเรา ใครไม่ – ปะ – ไป – อ้าวไปก่อนละ” แล้วกิมหงวนก็ออกเดินอ้าวโดยไม่ต้อง
เหลียวหลัง.

พลกับนิกรหัวเราะลั่น ขณะนั้นเจ้าพนักงานตำรวจกับลูกน้องของนายเจื่อคนหนึ่งพากันวิ่งเหยาะๆ มาที่
ร้าน 'ฮั่งคิ้ว' มองเห็นแต่ไกล.

“เร็ว – พวกเรา ไปเถอะ ตำรวจมาแล้ว” พลพุดกะซิบกะซาบ แล้วพาเจ้าคุณปัจฉิมฯ กับนิกรเดินติดตาม
กิมหงวนไป.

ทั้งสี่คนหารู้ไม่ว่า 'พีเจือ' ได้สั่งให้ลูกน้องคนหนึ่งสะกดรอยตามไปจนกระทั่งถึงบ้าน

– ๒ –

อีกสามวันต่อมา.

ตอนเย็น ๑๗ นาฬิกาเศษ 'สะโกคำ' ตอนเดี่ยวแบบสปอร์ตเดี่ยวเข้ามาในบ้านอย่างเข้มข้ำ ผู้ที่นั่งประจำ
ที่คนขับคือ พล พัชรภรณ์ ของเรานั้นเอง อ้ายเสื่อฟุ้งกลับมาจากทำงาน.

เขาบังคับรถให้หยุดหน้าโรงเก็บ ถือกะเป้าเอกสารก้าวลงจากรถด้วยท่าทางสดชื่น แล้วพลก็ไต่บัน
เสียงเครื่องสายออร์แกนกำลังบรรเลงเพลง 'แขกมอญบางขุนพรหม' ดังมาจากห้องโถง.

นายพัชรภรณ์นึกเขาได้ทันที ประไพกับนวลละอองคงมาอยู่ที่นี้และชวนนันทาซ่อมเครื่องสายเป็นแม่
พลเดินตรงมาที่ตัวตึก เจ้าแห้ว – คนใช้แก่นแก้วของเขาเดินเลี้ยวมาทางถนนข้างตึกพอดี พอแลเห็นพล เจ้าแห้วก็
ยิ้มอ่อนโยน.

“เฮ้ – ไครมาบ้างไวย เจ้าแห้ว?”

“รับประทานหลายคนด้วยกันครับ”

“ไครบ้างล่ะ?”

“รับประทาน ้งา – ผู้หญิงสองผู้ชายสามขอรับ”

พลยกมือเกาท้ายทอย

“ประเดี๋ยวก็รับประทานเท่าหอรอก ฉันทถามแกว่าไครบ้าง ไม่ได้ถามว่าผู้หญิงกี่คน ผู้ชายกี่คน”

“รับประทาน แฮะ – แฮะ คุณประไพ, คุณนวลละออ, คุณนิกร, คุณหงวน แล้วก็เข้าคุณบ้านรองเมือง
ขอรับ”

พลยิ้มออกมาได้

“บ๊ะ – อยู่กันครบญาติทีเดียว” พุดจบกี้ส่งกะเป่าเอกสารให้เจ้าแห้ว แล้วขึ้นบันไดเดินเข้าไปในห้องโถง.

พวกเครื่องสายออร์แกนสมัครเล่น ต่างกำลังคิดสี่ตีเป่าเพลง 'แขกมอญบางขุนพรหม' นิกคิดีคอร์ดออร์แกน
เสี่ยหงวนเป่าขลุ่ย นวลละออตีจิม นันทาสีไวโอลิน ประไพตีฉิ่งและเป็นคนร้อง เจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งขัดสมาธิบน
เก้าอี้ หลับหูหลับตาขยับโทนร่ามะนา เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ฯ นั่งฟังอยู่บน โซฟาริมห้อง ทุกคนกำลังรื่น
ริงบันเทิงใจ.

พอแลเห็นพลเดินเข้ามา นิกก็ยิ้มรับ หุคคิดีคอร์ดออร์แกนทันที.

“เฮ้ย – มัวไปไกลเสียที่ไหนหา พวกเรามารอแถมตั้งแต่บ่ายสี่โมง”

อาเสี่ยวางขลุ่ยลงบนเก้าอี้

“มาไว้ย – มาไว้ย เป่าขลุ่ยแทนทีเถอะ เพลงนี้กันไม่ค่อยคล่อง”

พลนั่งลงบนเก้าอี้วางตัวหนึ่ง แล้วพุดกับกิมหงวน

“กันออกจากห้างบ่ายสี่โมงกว่าไปหาแกที่บ้าน คนใช้เขาบอกว่าเจอกับคุณนวลไปไหนไม่ทราบ นึกแล้ว
ว่าอย่างไรเสี่ยแกก็คงมาที่นี่ เฮ้ย – กันจะเล่าอะไรให้แกฟังไว้ย วันนี้กันได้รับจดหมายขูหนึ่งฉบับ”

“หา?” นิกกับกิมหงวนอุทานขึ้นพร้อมๆ กัน.

นิกถามเร็วหรือ “ส่งไปที่ห้างหรือ?”

พลพะยักหน้า

“อือ –” พุดจบกี้ล้วงกะเป่าเสื่อคอเบะ หยิบซองจดหมายฉบับหนึ่งส่งให้นิก “อ่านดูซิวะ กันคิดว่าคง
เป็นจดหมายของอ้ายเจ๊อเน่ๆ”

กิมหงวนกับนิกรต่างขี้แยงจดหมายกัน นวลละออหัวเสียวก็ขำขำไม่ตีจิมทึง เจ้าคุณปัจจนึกฯ หยดตีโตน ทำตาเขียวกับสามเกลอ นั้นทาวางซอฝรั่งลงบนตัก ประไพพวงตีฉิ่งเดี่ยวไปคนเดียว.

“ไว้ย!” เจ้าคุณปัจจนึกฯ ร้องลั่น “นี่จะซ่อมเครื่องสายหรือจะคุยกันไว้ย” พุดจบกก็หันมาทางธิดาของท่าน “แม่มหาจำเริญ จะตีฉิ่งเอาตะหวักตะบวยอะไรกันอีก เขาหยุดกันหมดแล้ว”

“อ้าว!” ประไพพุดหน้าตื่น วางฉิ่งลงข้างๆ แล้วหัวเราะ.

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พุดต่อไป

“นี่ – เจ้าหงวนกับเจ้ากร ถ้าแกไม่เล่นก็ให้ออกไปพ้นวง”

นายการุณวงศ์หัวเราะหึๆ

“ไม่เล่นละครับ ผมสามคนมีเรื่องจะต้องปรึกษาหารือกัน” แล้วนิกรก็หันมาทางพลกับกิมหงวน “ไปหลังตึกเถอะ พวกเรา”

“ไป – ไปให้พ้น!” เจ้าคุณปัจจนึกฯ เอ็ดตะโรลั่น หันควับมาทางเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ฯ “เห็นไหมครับ, อ้ายทะโมนของคุณหญิงโผล่เข้ามาเท่านั้น เครื่องสายต้องเลิกล้มลงกลางคัน”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ยิ้มแป้น ท่านมองดูสามเกลอด้วยสายตาขุ่นๆ

“จะไปคุยกันที่ไหนก็ไปซีอะ ราคายุจริงเชียว”

ถึงสามตัวหัวเราะร่วน พวกเขากันเดินออกไปทางหลังตึก เจ้าคุณปัจจนึกฯ จัดการซ่อมเครื่องสายต่อไป ขอร้องให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เป่าขลุ่ย และให้ประไพพุดตีคอร์ดแแกน ส่วนคุณหญิงประสิทธิ์ฯ ถูกคะยั้นคะยอให้ตีฉิ่ง.

ที่เฉลียงหลังตึก.

พล, นิกร, กิมหงวน ยืนอยู่ข้างราวลูกกรง พุดกันถึงเรื่องบัตรสนเท่ห์ที่พลได้รับตอนบ่ายวันนี้.

“อ่านคู่มือ ๖๖, กั้นมันใจเหลือเกินว่า เจ้าของจดหมายฉบับนี้จะต้องเป็นเจ้าเจือแน่ๆ แต่กั้นแปลกใจมาก
ทำไมมันถึงรู้ว่ากั้นเป็นผู้จัดการห้างพัชรารักษ์?”

อาเลี่ยถามเบาๆ

“ใครเป็นคนเอามาให้แกล่ะ?”

“เด็กแต่งตัวชะมุกชะมอมคนหนึ่ง เมื่อตอนกลางวันกั้นไปกินน้ำชาที่ฮุ้นซู่ซง ขากลับพลองจากรถที่
หน้าห้าง อ้ายเด็กก๊วยคนนั้นก็ส่งจดหมายฉบับนี้ให้กั้น แล้วก็รีบหลบหน้าไป ก่อนที่กั้นจะซักถามอะไรมัน”

นิกรตั้งกระดาษสีขาวออกมาอ่านข้อความในนั้น เลี่ยหงวนชะ โงกหน้าเข้ามาจนศีรษะเขาสัมผัสกับศีรษะ
นิกร นายการุณวงศ์ปลัดหน้ากิมหงวนเต็มแรง

“ห่างๆ หน่อยเถอะวะ อย่าให้มันชิดนักเลยนะ”

กิมหงวนหัวเราะแห้งๆ

“ไหน – ขออ่านด้วยคนซิ”

แล้วทั้งสองก็อ่านข้อความในนั้น ซึ่งไม่มีคำบลที่อยู่อะไรและไม่ได้ลงวันที่ คงมีแต่ข้อความสั้นๆ ๒ – ๓
บรรทัดเท่านั้น.

คุณพลที่นับถือ

ผมขอเรียนให้คุณทราบ ด้วยความหวังดี ขอให้คุณกับเพื่อนๆ ไปรอด
อย่าพยายามไปที่ภัตตาคาร 'ฮั่งคิ้ว' อีกเป็นอันขาด ถ้าไม่เชื่อ คุณจะต้องได้รับ
อันตรายถึงแก่ชีวิต

ด้วยความนับถือ – จาก

ผู้หวังดี.

อ่านจบนิกรก็ขมวดคิ้วตรอง แล้วเขาก็ถามนายพัชรารักษ์

“ไปพล แกรู้สึกยังไงบ้าง?”

พลหัวเราะ

“กันนะรี กันก็ต้องไปที่นั่นอีกนะซี”

“ฮะ!” อาเสียร้อลั่น อย่าไปเลยนำเมียเรายังสาวและสวยพริ้งอยู่นา”

“อ้ายจี้ฉลาด” พลพูดๆ “อย่ากลัวเลยนำ ฉันตายก็ตัวของฉัน ฉันไม่ชวนแกไปหรอก นายเสีย” แล้วเขาก็พูดกับคู่หูของเขา “กันชอบแห่เสีย กันไม่เคยกลัวคำขู่ของมนุษย์คนใดเลย กินข้าวแล้วไปเที่ยวฮ้างกันเถอะวะกร”

นายการุณวงศ์พะยัคหน้าตกลางทันที

“ไปซี กันพอจะเคยๆ เรื่องบัตรสนเท่ห์ฉบับนี้ได้บ้างแล้ว”

“แกเข้าใจว่ายังไง?”

“หา – กันนะระอะ กันเข้าใจว่าความเยือกเย็นของเราขณะที่พะเจิญหน้ากับอ้ายเจื่อนั้นแหละ ทำให้อ้ายเจือจดหมายมาขู่แก”

พลหัวเราะ

“แกช่วยบอกกันหน่อยซี ทำไมเจ้าเจือจึงรู้ว่ากันเป็นผู้จัดการห้างพัชรารณ์ล่ะ จดหมายฉบับนี้เจ้าหน้าที่ของถึงผู้จัดการห้างคือตัวกันเอง”

นิกรว่า “กันมันใจเหลือเกิน วันนั้นตอนที่เรากลับบ้าน อ้ายเจือคงจะใช้ให้คนสะกดรอยตามเรา แล้ววันนั้นออกจากลำเพ็งเราก็ตรงมาที่นี่ เมื่อมันรู้ว่าเราอยู่ที่นี้แล้ว มันก็คงจะสืบถามจากพวกที่เช่าห้องแถวอยู่หน้าบ้านว่าแกทำงานที่ไหน และแกคือใคร?”

นายพัชรารณ์พะยัคหน้าซำๆ

“เอาละ เมื่อมันขู่เราก็ต้องแสดงตัวว่า เราก็นักเลงเต็มตัวเหมือนกัน ผิดนักก็ลองพึดกับมันดู”

“ดีเหมือนกัน นานแล้วไม่ได้ออกกำลัง เส้นสายจะได้ยืดเสียบ้าง” นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง.

พลยกมือตบขาเพื่อนเกลอ

“ตกลงแกอยู่กินข้าวเย็นที่นี้ก็แล้วกันนะ ทุ่มกว่าๆ เราค่อยไป ส่วนอ้ายเปรตนี้เมื่อมันจี้ขลาด เราก็ไม่จำเป็นต้องชวนมันไปด้วย”

นิกรว่า “ถึงชวนมันก็ไม่ไป”

สองเกลอมองดูกิมหงวน แล้วยิ้มเยาะอาเลี้ย กิมหงวนทำหน้าปู้เลียนๆ

“พล – อยู่ดีๆ แกจะแกลงปากหาเท้าทำไมกันวะ?” อาเลี้ยพูดยิ้มๆ “ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่แกจะต้องไปร้าน ‘ฮังคิ้ว’ อ้ายพวกอสรพิษก๊วยเหล่านั่นนะ มันไม่สมกับเราหรอก”

พลว่า “แต่เราไม่ได้พึดกับมันนี่หว่า เราไปเพื่อให้มันรู้ว่า คำขู่ของมันเราไม่ได้นี่เกรงกลัวเลย เกิดมาเป็นลูกผู้ชายทั้งที ขอมให้เขาขู่ง่ายๆ ได้หรือวะ”

กิมหงวนถอนหายใจเบาๆ

“ถูกแล้ว เราไม่กลัวมัน แต่ถ้ามีเรื่องมีราวเกิดขึ้นก็จะต้องเดือดร้อน อย่าไปเลยนะ”

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบาๆ

“กันต๋องไป เป็นตายอย่างไรกันก็ต้องไป”

อาเลี้ยยิ้มจืดซีด หันมาทางนิกร

“แกล่ะ กร?”

“กันต๋องไป เมื่อมันจะฆ่ากันกับเจ้าพล ก็ให้มันรู้ไปว่า เจ้าเจือมีอิทธิพลใหญ่ยิ่งเหนือกฎหมาย”

อาเลี้ยพูดเสียงละห้อย

“ยังงั้นกันต๋องไปด้วย”

พลหัวเราะชอบใจ

“อย่าไปเลยน่า อยู่บ้านเอาผ้าชิ้นเมียนุ่งดีกว่า”

กิมหงวนชักฉิว

“อย่าเพิ่งดูถูกกันเลยนะ กันก็ถูกผู้ชายเหมือนกัน กันยอมตาย! ยอมตายแน่ๆ ถ้าหากอ้ายพวกนั้นมันเล่นงานแกหรือเจ้าพล”

นิกรเสริมขึ้น

“ไม่แน่เหมือนกินข้าวหรือกว่า อย่าไปเสียเสียหงวน เขาไม่ว่าแกใจจิตใจคำหรือ เพราะรู้แกใจดีแล้วว่า แก่ขี้ขลาด”

อาเลี่ยขบกรามแน่น จับอกเสื้อนิกรเข่า

“แกหาว่ากันขี้ขลาด” เขาคำราม “แกต้องถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

“เฮอะ – ถันพูดอะไรแล้วไม่เคยกินคำ”

กิมหงวนนัยน์ตาลน

“แต่แกต้องถอนคำพูด”

นิกรหัวเราะเบาๆ

“ไม่ถอน”

เลี่ยหงวนชะ โกงหน้าเข้ามาจนชิดหน้านายการุณวงศ์

“แกไม่ถอนแน่?”

“เออ”

“ตามใจมึง” แล้วกิมหงวนก็ปล่อยมือออก เดินย้อนกลับเข้าไปในห้องโถง.

พล, นิกร, หัวเราะลั่น ต่างมองตามกิมหงวนแล้วสิ้นศรัทธา

พลว่า “อ้ายเพื่อนคนนี่เข้าใจมันยากเหลือเกิน บางเวลามันก็ส่ายอย่างไม่กลัวบิน แต่บางขณะมันก็ฉลาด แสนจะฉลาด”

นายการุณวงศ์หัวเราะเบาๆ

“อ้ายเสียนะ มันไม่ใช่คนจีจฉลาดหรือกนา พล, ถ้ายอๆ สักนิดหน่อยหมอเป็นยอมตาม จำได้ไหมล่ะ, เมื่อคราวไปศรีราชา เจ้าเสียดกับเจ้าตุ๊อะไรคนหนึ่ง เพราะลูกหนูของเรา แล้วเมื่อเร็วๆ ยังนึกเอาที่อ้าย แขนวอดองสลบคาเวที” (เรื่องนักมวยจำเป็น)

พลพะยักหน้า

“เป็นอันว่า – คินนี้เราเอามันไปด้วยก็แล้วกัน”

“อือ – บุราณว่าคนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย สามคนกลับมาได้”

“อือ, แล้วก็สี่คนล่ะ?”

“สี่คนถูกกะทีบตาย” นิกรพูดหน้าตาเฉย.

“แล้วก็ห้าคนล่ะ?”

“หือ – ห้าคนก็ห้าร้อยละลาย”

“พ – พอที่พ่อนักปราชญ์ แกมันออกจะรู้มากเกินไปเสียแล้ว เข้าไปซ่อมเครื่องสายกันเถอะ หมู่นี้หลายวันแล้ว ไม่ได้จับขอละ”

นิกรยิ้มเล็กน้อย เดินเคียงคู่กับนายพัชรารักษ์เข้าไปในห้องโถง อีกราว ๕ นาที เครื่องสายออร์แกนก็เริ่มบรรเลงเพลงดับ 'ลาวเจริญศรี' ร้องส่งโดยเจ้าคุณปัจจนิกพินาศ.

คำวนั้น

พาท่านผู้อ่านมาที่ ภัตตาคาร 'ฮังคิ้ว' อีกครั้งหนึ่ง มาดูสามเกลอของเราในบทบาทลูกผู้ชายที่ไม่ยอมให้ใครลบเหลี่ยม.

'ฮังคิ้ว' ยามราตรี เนืองแน่นไปด้วยเหล่าโสมทวจจริต ซึ่งประชุมกันที่นี่ เสียงคุยกันเอะอะเอ็ดตะโรด้วยคำพูดที่หยาบคายที่สุด มีการยกเท้าขึ้นบนโต๊ะ ขากเสลยมั่งดังๆ แหกปากตะโกนออกมาโดยไม่มีเหตุผล สัพยอกหยอกล้อกันด้วยเท้า เป็นสถานที่ก๊วยที่สุดในโลก ทั้งก๊วยเจ๊กก๊วยไทย ก๊วยแขกก๊วยฝรั่ง ก๊วยขนาดหนักทั้งนั้น ทุกๆ คนผ่านละหุโทษหรือบางขวางมาแล้ว พวกก๊วยเหล่านี้มาประชุมกันทุกๆ คืน ปรีกษาหารือกันที่จะเจาะบ้านเจ้าคุณโน่น เจ้าคุณนั่น ดักยิงเจ้าสัวอะไรคนหนึ่ง ดักแทงคนโน้นคนนี้ เตรียมต้มหมูกุณหญิงคุณนายที่มีอิฐ รวมความแล้ว เรื่องที่คุยกันเป็นพฤติกรรมที่จะต้องติดตะรางทั้งนั้น.

เพื่อให้ 'แดนนักเลง' สมเป็นเรื่องนักเลงจริงๆ ข้าพเจ้าผู้เขียนจึงขอร้องให้พวกก๊วยทั้งหลาย ดำรงไว้ซึ่งสมรรถภาพแห่งความเป็นก๊วย คือแต่งเนื้อแต่งตัวให้สมสภาพ นุ่งกางเกงหรั่ง สวมเสื้อเชิ้ต สวมหมวกเก็บ บางคนสวมเสื้อคอเบะเก่าๆ คาบกล้องยาเส้น นั่งเล่นไพ่ป๊อกกัน นั่งกินเหล้ากัน หรือไม่ก็ลุกขึ้นเดินแทป ก๊วยเหล่านี้พอมีอิฐกินเหล้า หรือมีเครดิตพอที่จะเซ็นไว้ชำระต้นเดือนได้ ส่วนก๊วยที่ก๊วยไม่จริง ก็จำพวกนุ่งโสร่งสวมเชิ้ตหนังมีผ้าขาวม้าและไหล่ ริมฝีปากเขียว ซี่โครงเป็นกะโหลกเขาทอง ขอบกะตูดสร้อยคอผู้หญิงเป็นงานอดิเรก แล้วก็วิ่งหนีไปปลิวไปสักสองเสาไฟฟ้าก็ยื่นหอบยอมให้จับดี ก๊วยพวกนี้ พวกก๊วยที่ 'ฮังคิ้ว' เหยียดหยามมาก ไม่ยอมให้ย่างกรายเข้ามาในร้าน เพราะเห็นว่าไม่มีลักษณะนักเลงอะไรเลย มีอิฐอยู่เท่าไรก็ง่วนอยู่กับกล้องตะเกียง พออิฐหมดวิ่งราวอีก ปฏิบัติได้แต่เพียงสูบฝิ่น – วิ่งราว จะใช้ให้ไปฆ่าใครสักคนหนึ่ง ก็บิดตะกูดทำโน้นทำนี่ ยังไม่ได้สูบฝิ่นบ้างละ เพิ่งสูบฝิ่นบ้างละ ประเดี๋ยวเอะพุงนี่เอะ หรือไม่ก็ปฏิเสธด้วยความจริงใจว่า ไม่กล้าทำ กลัวติดตะราง ล้วนแต่ใช้การในทางบู๊ไม่ได้

ขณะนี้เป็นเวลา ๑๕ นาฬิกา.

สามเกลอของเราพากันเดินเข้ามาใน 'ฮังคิ้ว' อย่างองอาจ แต่คำองอาจใช้ได้เฉพาะพลกับนิกร ส่วนอາเลียเพียงแต่พยายามในห้องอ่าเท่านั้น ทั้งสามซ่อนร่างอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบสากล สวมหมวกหลุบหน้าเล็กน้อย.

พล, นิกร, กิมหงวน เป็นเป้าสายตาของพวกก๊วยอีก ต่างหยุดยืนกลางห้อง ท่ามกลางเสียงซุบซิบของ อสรพิษก๊วย.

แล้วก็เสียงใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นอย่างหยาบคาย

“อ้ายโง่งนะ, ถอดแว่นตาออกเสียทีโว้ย กวนตีนจัง”

กิมหงวนหันควีบไปทางที่มาของเสียง พวกก๊วยหัวเราะกันครืนเครง

“ใคร – ใครพูด?” เสียงหงวนปราดเข้าไปถาม.

“ผมพูดเองเสีย”

กิมหงวนยื่นนิ้วตริกดตรง แล้วด้วยความรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ กิมหงวนได้ถุยนํ้าลายลงบนพื้น แล้วเดิน กลับมาทางสองเกลอ

“ช่างมันนิ ไม่เจ็บเหมือนไม้ขว้าง” พูดเสียงอ่อยๆ.

พวกก๊วยฮาลั่น ต่างร้องกะเซ่ากิมหงวนอีก

“อ้ายเปรตนี้ถ้าจะเกิดปีน้ำท่วมโว้ย สูงยังกะเปรต ใจ – อ้ายกลัว หันหน้ามาดูซิ ไชโย! หน้าตาพิกลโว้ย หน้อย – ยังแสบขี้มอีก เดี่ยวพ่อยิงทิ้งเสียเลย”

พล, นิกร นั่งลงที่โต๊ะว่างตัวหนึ่ง กิมหงวนยืนเด่นอยู่คนเดียว อาศัยขมมือทั้งสองขึ้นท้าวสะเอว จ้อง มองพวกก๊วย เจ๊ก, ไทย, แวก, ฝรั่งเศส ซึ่งกำลังเยาะแหย่เห็นเขาเป็นจำอวด

“แรงไปละโว้ย พรรคเพียก” กิมหงวนพูดยิ้มๆ “อะอะก็จะยิงกันง่ายๆ”

“เอ๊ย! อ้ายคู่ย!” อ้ายหย็องกรอดตะโกนว่าแล้วหัวเราะ

ถูกบริภาษอย่างนี้ เลือดเดือดก็บังเกิดขึ้นบ้างแล้ว

“โธ – อ้ายไม้เสียบผี แกนะวิเศษยังงิเชียววะ กันมากินเหล้านาโว้ย ไม่ใช่มาหาเรื่องกับพวกแก นักเลง นะ, เขาไม่ปากเปราะระรานใครก่อนหรือวะ ขอเสียทีเถอะนะ พี่ชาย”

“ใครเป็นที่มึง เรียกพ่อชิวะ”

อาเสี่ยหน้าแดงกล้า หันมามองคูพล หัวหน้าคณะวานรอยู่มิ่สุข นายพัชราภรณ์พะยัคหน้า เป็นสัญญาณให้กิมหงวนไ่ว่ล่ายลูกผู้ชาย พอได้รับลูกหนุนจากลูกพี่ เสี่ยหงวนก็ลี้คักขึ้นทันที.

กิมหงวนเดินเข้ามาหาอ้ายกะหรง แล้วยกมือชี้หน้า

“แกอย่าเหยียบฉันเกินไปเสี่ยแล้ว”

เจ้าชองตอดลูกขึ้นยิ้มแยะ

“ฉันไม่เตะแก่นะ ดีเท่าไร?”

คราวนี้โทสะบังเกิดขึ้นแก่กิมหงวนจนสุดขีด เขาลั่นหมัดขวาสุดแรง ถูกกางอ้ายหรงดั่งเหมือนทุบมะพร้าว ท่ามกลางความตะลึงพริ้งเพริดของพวกก๊วย อ้ายหรงเซเซ่ดๆ ไปปะทะเก้าอี้ตัวหนึ่ง ทั้งเก้าอี้ทั้งคนก็ล้มครืนลงกลางห้อง.

“มา – ลูกขึ้นมา คุณี่แหละเสี่ย นักเลงจริง”

พล, นิกร หัวเราะลั่น อ้ายหรงค่อยๆ พะบุงกายลุกขึ้น ยกมือลูบค้ำคาง

“มึงเอากูจริงๆ หรือนี้?”

อาเสี่ยชักคิ้วแผลลี่ยๆ

“จริงชิวะ”

อ้ายหรงยิ้มแยะๆ

“จริงซำก็ไม่สู้มึง หาดัวเท่าๆ มาชิวะ มึงโตกว่าซำตั้งเป็นกอง”

พวกก๊วยทั้งหลายก็เป็นเค็ดเป็นเค้นอ้ายหรงมาก ที่ยอมให้กิมหงวนลบคมอย่างง่ายดาย ต่างพากันตะโกนด่าและยุให้อ้ายหรงลุกขึ้นมาสู้.

“สู้มัน อ้ายหรง, ไม่สู้เป็นลูกหมา กูย – โคนคนจริงเข้าแล้วละชิวะ”

อัยหรงสันศิริษะ นั่งเหยียดเท้าอย่างสบายไม่ยอมสู้ อาเลียเดินเข้ามารวบผมอัยหรงไว้ แล้วยกมือ
เขกศิริษะเต็มแรงหนึ่งป็อก

“อาไร – ใจเสาะจริงแกลนี้ เพียงแค่เบาๆ เท่านั้นก็ยอมยกธงขาวเอาคือๆ”

อัยหรงยิ้มเห็นฟันหรือ ทันใดนั้น, เจ้าก๊วยแขกคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้น

“ซุมนันะ อัยหรง”

อาเลียหันมาทางแขกยามที่ไม่มียามจะเฝ้า แล้วกิมหงวนก็หัวเราะ

“โธ – อัยกุงกาติน เดียวพ่อตะพุงแตกหรือ ชกกับข้าไหมล่ะ?”

พี่บังที่ถูกขนานนามว่า 'กุงกาติน' เดินรีเข้ามาหากิมหงวน

“มึงจะสู้จึ้นรึอะ?”

กิมหงวนขยับตั้งท่ามวยเตรียมพร้อม พลตะโกนหนุนเสียงลั่น

“เอา – อัยเสี่ย ฟาดให้อยู่หมัด โขโย – มวยเจ๊กกับมวยแขกโวย เอา –”

พี่บังกางมือทั้งสองข้าง ทำท่าจะตะครุบคอกิมหงวน อาเลียเสี่ยะมับเข้าให้ แล้วเจ๊กกับแขกก็ถาโถมโรม
รันประจัญบานกัน พวกก๊วยส่งเสียงเฮฮาลั่น ลูกขึ้นล้อมวงคู้ต่อสู้.

กิมหงวนพยายามถอยจะไม่ยอมให้พี่บังเข้าชิดตัว เขาเสี่ยะซ่ายปายขวา เปลี่ยนจากกลยุทธ์มวยจีนเป็น
มวยไทย หลอกต่อหน้าแล้วตะพุงกะทินายกุงกาตินดังพลัก พี่บังร้องเสียงหลง ตะโกนพรวดเดียวถอดคออาเลีย
แน่น แล้วทั้งสองก็ล้มลงกลางห้อง

เสี่ยหงวนเริ่มเสี่ยเปรียบทันที พี่บังลือคอแน่น ไซ้เท้าทั้งสองหนีบเอาอาเลียไว้ กิมหงวนนัยน์ตาเหลือก
ดินจนสุดแรงเกิดเพื่อจะให้หลุดจากวงแขนอันล่าสัน ยิ่งดินก็ยิ่งแน่น พล, นิกรเห็นท่าไม่เป็นการก็ผลุดลุกขึ้น.

“อัยเสี่ย จึมันชีวะ” พลตะโกนบอก.

กิมหงวนนึกลูกไม้เก่าได้ ก็ใช้มือขวาควานหาเอวนายกุงกาติน

“นั่น – ตรงนั้น” นิกรช่วยบอก “จิ้มมันเลย

เลียหวนจี้ทันที พี่บั้งยิ้มน้อยๆ แลเห็นฟันขาว แล้วหัวเราะเบาๆ ขยับเอวไปมา แล้วก็หัวเราะดังขึ้นๆ จนกระทั่งคึกและงอหาย มือเท้าอ่อนเพลียหมด กิมหวนรีบผลุดลูกนั่งคล่อมท้องพี่บั้ง ใช้นิ้วมือทั้งสองจี้อย่างไม่กรุณา คู่ต่อสู้หลับหูหลับตาหัวเราะ แทบจะขาดใจตายเพราะความจี้กะจี้

“บาบูน! กลืนหัวเราะไว้ไว้ย” เจ้าโย่งโง่ๆ คนหนึ่งร้องบอก “จี้เอวไม่เป็นไร อย่าให้มันจี้ตีนก็แล้วกัน”

กิมหวนได้ชินแว่วๆ ก็ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า เขาเปลี่ยนที่หมายจากเอว สะปริงตัวกะโดดออกมาจับข้อเท้า นายบาบูนไว้ ใช้นิ้วมือจี้เพื่อต้องการผลชนะอันเด็ดขาด บาบูนหาจี้กะจี้ไม่ มันยกเท้าถีบเอาเลียดังอึก กิมหวนกะเด็นหวือไปไกล.

ต่างคนต่างลุกขึ้นทันทีทันควัน อย่างสามขุมเข้าหากันอีก พล, นิกร หัวเราะจนน้ำตาไหลเหมือนกับได้ดูมวยการ์ตูน บาบูนกับเอาเลียร่ำมวยป้อ คุมเชิงกันไปมา ไม่มีใครกล้าปะทะก่อน

“เข้าม้่า ชกคาก่อนซินะ เข้าม้่า”

เอาเลียเอียงคออมยิ้ม “อย่ามาหลอกปล้ำข้าหน่อยเลยวะ ไม่ได้กินหรือก แก่โหดเข้ามาซิ”

ต่างรำรำตามแบบมวยของคนต่อไป พี่บั้งหมุนตัวไปรอบๆ รำและเดินเป็นวงกลมในท่าที่ตนคิดว่าเก๋ที่สุดในวัน ๕ นาที ต่างไม่ได้เข้าชกกันเลย กิมหวนรู้สึกรำคาญขึ้นมาที่ชวนพลกับนิกรมานั่งที่โต๊ะ นายบาบูนยังคงหลับหูหลับตาร่ำมวยแจกป้อ จนกระทั่งเจ้าก๊วยคนหนึ่งนึกหมั่นไส้เต็มทน ยกเท้าถีบหลังเจ้าบาบูนเต็มแรง

โครม!

บาบูนเซถลาล้มลงคุกเข่า

“อะไร ใคถีบฉานนะ?”

“ข้าเองบาบูน” เจ้าก๊วยรูปร่างก่อนข้างเตี้ยพุงคึกๆ “มึงจะรำไปหาอะไรกันวะ อ้ายหมอนั่นมันเดินไปนั่งที่โต๊ะคู่มึงรำอยู่ตั้งปีแล้ว”

กุงกาตินสะอึกยิ้มแหยๆ มองดูกิมหวน ซึ่งนั่งอมยิ้มอยู่บนเก้าอี้

“มา – ชูกะชานอีกน้า”

กิมหงวนต้นศิรัษะพลางหัวเราะ

“ไม่เอา – ฉันขี้เกียจรำ – เมื่อย รำไปรำมาไม่เห็นได้ชกกันสักที”

ทันใดนั้น เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อของพวกควายบอยก็เจิบกริบ 'พีเจือ' เจ้าพ่อแห่งท้องสำเพ็ง พาชายหนุ่มหน้าตาคมคายแต่งตัวปอนๆ คนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน 'ฮั่งคิ้ว' บรรดาพวกก๊วยพากันกลับไปนั่งที่โต๊ะของตนตามเดิมด้วยความเกรงกลัวในอิทธิพลของเจือ.

'พีเจือ' หยุดชะงักเมื่อแลเห็น พล, นิกร, กิมหงวน พลกำลังสั่งเจ๊กลูกจ้างให้นำเหล้ากับกับแก้มมาให้เขา เจือพะยักหน้าเรียกเจ้าก๊วยคนหนึ่งเข้ามาหา แล้วกล่าวถามเบาๆ

“เฮ้ย – อ้ายเล็ก อ้ายสามคนนี่มันมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะ?”

นายรูปร่างสูงใหญ่แต่ชื่อเล็กตอบอย่างนอบน้อม

“สักครู่นี้เองแหละครับ พอมาถึงก็เกิดเรื่องกับพวกเราที่เดียว”

จอมนักเลงขมวดคิ้วขุ่น

“เกิดเรื่องกับใคร?”

“อ้ายหรงครับ อ้ายหรงมันพูดแหวะอ้ายคนสวมแว่น เลยเกิดชกกันขึ้น”

“แล้วเป็นไง?”

“อ้ายหรงยอมถ่วงจูนอย่างง่ายนะซีครับ นำชายหน้าเหลือเกิน”

พอได้ฟังคำบอกเล่าจากลูกน้อง ใบหน้าของเจือก็ถมึงทึงทันที เขาหันมามองดูอ้ายหรงซึ่งกำลังนั่งก้มหน้าอยู่ข้างบาร์ แล้วเจือก็แสดงความอาฆาตมาดร้ายด้วยสายตาของเขา

“อ้ายหรงมันไม่สู้คน” เขาพูดเบาๆ “เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ควรจะเป็นคน อ้ายเล็ก – บอกอ้ายหรงให้มันไปจากนี้โดยเร็วที่สุด และอย่ามาให้ข้าเห็นหน้าอีกเป็นอันขาด”

“ครับ” สมุนของจอมนักเลงรับคำ เดินไปทาง โຕ้ะเจ้าห้อง.

'พีเจือ' พวชายหนุ่มที่มากับเขา มานั่งโຕ้ะว่างห่างจากสามเกลอเล็กน้อย พอพลสบตากับเจือ พีเบิ้มก็ป็นสิหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“สวัสดิ์ คุณพล”

นายพัชรภรณ์นึกแปลกใจที่เจือรู้จักนามจริงของเขา พลยิ้มตอบและพูดเรียบๆ

“สวัสดิ์ คุณเจือ”

เจือว่า “ผมนี้กว่าคุณจะไม่โผล่มานี้เสียอีก”

พลรู้ว่าน้ำเสียงของเจือมีการเยาะเย้ยแฝงอยู่

“ผมคิดว่าจะไม่มาเหมือนกันแหละคุณ เพราะสถานที่นี้มันออกจะเต็มไปด้วยอันตรายสักหน่อย แต่ ละเอียดผมได้รับจดหมายขู่หนึ่งฉบับ ห้ามไม่ให้ผมมาที่นี่ ผมก็ต้องมาเพื่ออยากจะรู้ความจริงว่า จะได้รับอันตรายอะไรบ้าง”

เจือยิ้มเล็กน้อย เขาคูควบหรีที่อยู่ในปากค่อนข้างแรง

“คุณได้รับจดหมายขู่” เขาทวนคำซ้ำๆ “ใครครับเป็นคนขู่คุณ?”

พลชักไหล่ “ยังงี้ก็ไม่ทราบ เพราะเจ้าของจดหมายชี้ขาดจนเกินไปไม่กล้าเซ็นนามของเขา แต่ – ถูกผู้ชายอย่างผมนะ ชอบน้ำเย็นครับ ไม่ชอบน้ำร้อน”

เจือหัวเราะ ตะโกนสั่งวิศกีโซดา แล้วพูดกับพลต่อไป

“เรื่องบัตรสนเท่ห์ ไม่น่าที่คุณจะเอาใจใส่เลย ความจริงที่นี่เป็นร้านขายอาหาร ทุกคนยอมมีสิทธิมาเที่ยวได้ ง่าย – ถ้าไม่รังเกียจ ผมขอเชิญคุณทั้งสามมาร่วมโຕ้ะดื่มเหล้ากับผมเถอะ”

“ขอบใจ – คุณเจือ” นิกรกล่าวขึ้น “เชิญคุณตามสบายเถอะครับ เราสั่งเหล้ากับอาหารของเราไว้แล้ว”

พีเจือมองดูหน้า พล, นิกร, กิมหงวน เรียงลำดับ อาเสี่ยพอสบตากับเขาก็สะดุ้งเฮือก รีบยิ้มแหยๆ ทันที

“แฮะ – แฮะ ผมขอแนะนำตัวเองให้คุณรู้จัก ผมชื่อสงวนครับ แต่ใครๆ เขาเรียกผมว่าเสี่ยหงวนทั้งนั้น
แล้วนี่ นิกร, เพื่อนเกลอของผม เราสามคนไม่ได้เป็นนักเลงโตหรอกครับ มาเที่ยวหาเหล้ากินสนุกๆ เท่านั้นเอง”

เจ็ดยิ้มเล็กน้อย

“ยินดีมากที่ได้รู้จักกับคุณทั้งสาม ง่า – คุณรู้จักชื่อผมแล้วไม่ใช่หรือครับ?”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

“รู้จักแล้วครับ ง่า – มีธุระปะปังหรือมีเรื่องเดือดร้อนใจอะไรจะรบกวนบอกนะครับ ผมอยู่ห่างศิริไลซ์พานิช
พาหุรัด”

นิกรยกเท้าเตะสันหน้าแข้งกิมหงวนเต็มแรง เจ็บใจที่อาเสี่ยพูดเป็นเชิงขมเป็นเบี่ยงล่างของเจ็ย.

เจ็ยถูกจ้างขกวิกี้กับ โซดามาตั้งบน โต๊ะ พลจัดแจงผสมวิกี้โซดาใส่แก้วทั้งสาม ต่อจากนั้น, สาม
สหายก็สนทนากันเบาๆ ส่วนเจ็ยก็สนทนากับชายหนุ่มหน้าตาคล้ายที่มากับเขา.

เวลาผ่านไปอีก ๑๕ นาที วิกี้ก็เกือบหมดขวดแล้ว พล, นิกร, กิมหงวน ต่างรู้สึกตึงๆ หน้าไปตามกัน
กับแกล้มถูกเรียกมาเพิ่มเติมอีก.

ตลอดเวลา นายพัชราภรณ์พยายามสังเกตดูเจ็ยกับชายหนุ่มที่มากับเขา พลพอจะเขาได้ว่า เจ็ยกำลังขู่เข็ญ
จะให้เจ้าหนุ่มหน้ามทำงานสำคัญอะไรสักอย่างหนึ่ง พลทำเป็นฟังนิกรกับกิมหงวนคุยกัน แต่ตะแคงหูฟังเจ็ย
เสมอ.

เจ็ยกำลังขู่เข็ญลูกน้องของเขา

“บอกมา อ้ายเสริม, ทำไมเอ็งทำไม่ได้ งานเท่านี้เอ็งทำไม่ได้ แล้วเอ็งจะไปทำอะไรกัน?”

ชายหนุ่มเจ้าของร่างสวยเก๋ มองดูเจ็ยด้วยสายตาแสดงการวิงวอน

“ผม – ผม – ไม่กล้าครับ พี่เจ็ย, โปรด – โปรดใช้ให้ผมทำงานอย่างอื่นเถอะครับ”

เจ็ยเห็นหัวเราะ

“เอ็งต้องทำ ถ้าเอ็งไม่ทำ ถ้าแกเงาก็จะดูถูกข้า ทำให้ข้าหมดเหลี่ยมนักเลง”

ใบหน้าของเสริมซัดสลด

“โธ่ – ผม – ผมรู้สึกว่ามันออกจะอู้อาจเกินไปนะครับ”

จอมนักเลงพยายามหักห้ามโทสะไว้

“แต่ถ้าเอ็งทำ ข้าเชื่อว่าต้องทำสำเร็จแน่ๆ ขอให้เอ็งคิดดู เอ็งมีความรอบคอบเฉลียวฉลาดและมีไหวพริบดีกว่าคนอื่นๆ ข้าจึงได้มอบงานสำคัญอันนี้ให้เอ็งทำ” หยดน้ำสักครู่เจือกก็พูดต่อไป “คิดดู อ้ายเสริม สองปีแล้วที่เอ็งเข้ามาอยู่ในวงของนักเลง แต่เอ็งก็ไม่เคยแสดงความสามารถอะไรให้พวกนักเลงได้เห็นฝีมือเลย เดี๋ยวนี้เมื่อมีโอกาสอันดีงามเช่นนี้ เอ็งก็ควรแสดงได้แล้ว”

เสริมสั่นศีรษะช้าๆ

“พี่เจือครับ ผม – ผมเป็นห่วงน้องสาวของผมมาก ถ้าผมรับทำงานนี้และเกิดพลาดพลั้งตำรวจจับได้อย่างน้อยผมจะต้องติดคุกตั้งยี่สิบปี”

“แต่ถ้าเอ็งรู้จักหลบหนีเอาตัวรอด เงินหนึ่งพันบาทก็จะเป็นสิทธิ์แก่เอ็งและข้าคนละครึ่ง ห้าร้อยบาทมันคงให้ความสุขแก่เอ็งและน้องสาวของเอ็งไปตั้งเกือบปีทีเดียว หรือถ้าเอ็งรู้จักใช้เงินให้เป็นประโยชน์ เอ็งก็คงตั้งตัวได้”

ชายหนุ่มก้มหน้ามองคูพื้น

“ผมทำไม่ได้ครับพี่เจือ”

เจือจ้องมองคูหน้าเสริม แล้วเอื้อมมือจับข้อมือชายเสริมบิด พลางงู๋คำราม

“มีงจะทำไหม อ้ายเสริม?”

เสริมร้องครางออกมาเบาๆ

“โอ๊ย – พี่เจือ พี่เจือครับ”

จอมนักเลงปล่อยมือออก เขาผลุกลุกขึ้นยืนเท้าสะเอวสายตาดมิงถึงน่ากลัว

“มึงต้องทำ อ้ายเสริม ถ้ามึงไม่ทำ มึงต้องตาย”

พลหันมาทางนิกร แล้วกะชิบเบาๆ

“อ้ายเจือกำลังขู่เจี๊ญให้หมอนั่นทำงานสำคัญอะไรสักอย่างหนึ่ง”

อาเสี่ยเสริมขึ้นเบาๆ

“น่ากลัวจะใช้ให้ไปชะโมยโก้ออสตาหื้อกลับบ้านใครก็ได้”

พลจู้ปาก

“นั่งนิ่งๆ เอะยะ อย่าออกความเห็นเลย” พุดจบกก็หันมาทางนิกร “กันรู้สิกว่าเจ้าหนุ่มคนนี้ทำทางเป็นผู้ดี มีสกุลคนหนึ่ง”

นายการุณวงศ์พะยัคหน้า

“กันกำลังจะบอกแกทีเดียวนะ แปลกมาก, ทำไมถึงพาตัวเข้ามาตกอยู่ได้อำนาจของอ้ายเจือได้ น่าจะเป็นผู้ดี ตกยาก”

พล, นิกรต่างมองดูเจือกับเสริมต่อไป เจ้าพ่อห้องสำเพ็งกะซอกเด็กหนุ่มให้ลุกขึ้นแล้วพุดขูบงคับ

“อ้ายเสริม! พุดมาเดี๋ยวนี มึงจะทำหรือไม่ทำ?”

“ผม – ผมทำไม่ได้ กรุณาผมเถอะครับ” เสริมวิงวอน.

เจือกมือขวาตบหน้าชายหนุ่มเต็มแรง เจ้าของร่างบอบบางเซลด้า เท่านั้นยังไม่หนำใจ พี่เบิ้มตามเข้ามา ประชิดตัว ปั่นหมัดซ้ายกะแตกหน้าเสริมเต็มรัก เสริมเหมือนกับนกปีกหัก ล้มลงก้นกะแตกกับพื้นทันที.

“มึง – มึงอย่าเป็นคนเลย อ้ายเสริม” เขาพุดอย่างเกรี้ยวกราด ขยับจะเข้าซ้ำ.

พลไม่อาจจะนั่งดูคายนอยู่ได้ นายพัชราภรณ์ลุกขึ้น เดินเข้าไปขัดขวางทันที

“อย่า – คุณเจือ ขอเสียทีเถอะคุณ” พลพูดอย่างสุภาพ.

'พี่เจือ' มองดูพลด้วยสายตาเข้มแข็ง ยกมือจับอกเสื้อพลกุมไว้แน่น

“ก็แล้วมันงการอะไรของแกละ ฮืม – ประเดี้ยวพอด ---”

นายพัชรกรณย์ยิ้มอย่างใจเย็น

“ถูกแล้ว, มันไม่ใช่เรื่องราวอะไรของกันหรือ แต่กันเห็นว่า แกนะโมโหโทโสจนหมดความเป็นนักแสดง
กระทำแก่คนไม่สู้”

อ้ายเสื้อคลายมือที่จับหน้าอกเสื้อพลออก

“หมายความว่าต้องการเป็นตัวแทนอ้ายเสริมยังงั้นรี? ได้ซีพล”

พลหัวเราะเบาๆ

“อย่าอะอะไปเลยนะ เจือ, ลี้อก็หนึ่งอ้าวก็หนึ่งเหมือนกัน คมต่อคมมาพบกันเข้า มันก็ต้องบั่นกันข้างหนึ่ง
ละ เป็นมิตรกันดีกว่านะ ลี้อนะไม่กลัวอ้าวหรือ อ้าวรู้ดี แต่อ้าวก็ไม่กลัวลี้อเหมือนกัน” แล้วพลก็ตบท้ายจอมักเลง
“เจือ – อ้าวหรือลี้อ อย่าทำเขาเลยนะ รูปร่างเขายังกะผู้หญิง”

เจือกำหมัดขบกรามแน่น

“ยังไม่มีใครเลยที่บังอาจขัดขวางความตั้งใจของข้า เจ้าพล – เท่าที่แก่กับเพื่อนสองคนพากันมาเที่ยวที่นี่
แกมีจุดประสงค์ที่จะดูบคมฉันใช่ไหมล่ะ?”

พลหัวเราะอย่างเปิดเผย

“เปล่า – กันต้องการมาดูคมของแกต่างหาก กันอยากรู้เหมือนกันว่า แกจะคมสักแค่ไหน?”

เจือเค้นหัวเราะ

“อ้อ – ได้ซีพล อ้ายเจือจะไม่หนีใครแม้แต่ก้าว” พุดจบเขาก็ถอดเสื้อชั้นนอกออกโยนไปให้ลูกน้องของ
เขา “มา – ชกกับข้าตัวต่อตัว”

พลยิ้มเป็น

“ได้ – เจือ ดีเหมือนกัน พวกที่อยู่ในนี้จะได้ชมกันเป็นขวัญตา อ้ายเรื่องชกต่อยตีรันฟันแทงกันนะ อ้าวไม่ชอบหรอก แต่อ้าวก็ไม่เคยเห็นผู้ที่ทำอ้าวเลย”

นายพัชราภรณ์ถอดเสื้อคอเบะและหมวกโยนให้กิมหงวน พอพลตั้งตัวตรง เจือก็ปราดเข้าพันตอกันเข้า ด้วยหมัดซ้ายขวา พลยกมือทั้งสองปิดป้องอย่างคล่องแคล่ว แกล้งทำเป็นถอยจะ เพื่อจะดูชั้นเชิงมวยของ ‘พี่เจือ’

แล้วพลก็รู้ว่า เชิงมวยของเจือเป็นรองเขามาก อ้ายเสื้อพัชราภรณ์เปิดฉากการชกด้วยหมัดแย็บซ้าย ตามด้วยหมัดฮุกขวาอย่างรวดเร็ว จอมนักเลงเซเซ่ตๆ ชนโต๊ะตัวหนึ่งล้มครืน.

“วู๊ป!” กิมหงวนตะโกนลั่น เขากับนิกรและพวกอสรพิษก๊วยทั้งหมด ต่างเข้ามายื่นล้อมวงดูการต่อสู้ระหว่างเจือต่อเจือ พวกก๊วยหนุ่มลูกพี่ของมันเอ็ดตะโร อาศัยกับนายการุณวงศ์หนุ่มพลสองคนเท่านั้น.

“พี่เจือ! เอามันให้อยู่ พับเข้าไป – น่าน – ไชโย้ – ตะ – ตะเสี่ย”

กิมหงวนหันควมมองดูผู้พูด แล้วเขาก็ยกเท้าเตะลูกแปดถูกกันเข้าก๊วยผสมหึงคังป้าบ แทนที่ผู้ถูกเตะจะต่อสู้ กลับเดินเลียงไปยืนทางอื่นแต่โดยดี.

เจือชกหมัดตรงถูกปากครึ่งจุมครึ่งของพลเต็มแรงได้ผลทำให้ปากแตก แต่พลคงยิ้มอย่างใจเย็น เขาโถมทะลวงชกด้วยหมัดซ้ายและแก๊งหมัดขวาไว้ว่าเจ้าพ่อแห่งตำเพ็ง เมื่อเจือหลวมเข้ามา พลก็ถนัดอ๊ปปเปอร์คัตถูกปลายคางอ้ายเสี่ยร้ายผะหงาย.

เสี่ยหงวนกะโดดตัวลอย นิกรหัวเราะลั่น ดบไม้ดบมือชอบใจ.

“ยังงั้น – พล นุกเข้าไปซิวะ เชิงมวยจีเรื้อนยังงี้ขี้เสี่ยเลย เอา – พล”

พวกเจ๊กก๊วย, ไทยก๊วย, ฝรั่งเศส และแขกก๊วยต่างรู้สึกพิศวงงวยในความสามารของนายพัชราภรณ์อย่างยิ่ง เขาชกอย่างคล่องแคล่ว สายสิริชะหลบหมัดน่าชมมาก.

เจือเริ่มเสียวขวัญ หน้าอกหนักใจทันที ถ้าเขาแพ้อิทธิพลของเขาก็ต้องสูญเสียสิน และนั่นย่อมหมายความว่าถึง การอดตาย พี่เบิ้มมานะกัดฟันต่อสู้กับพลอย่างทรหด.

พลแก๊งเหี้ยงหมัดสะวิงขวา หมายถึงศีรษะของเจือเต็มแรงเกิด จอมนักเลงก้มศีรษะหลบ เมื่อหมัด
พลาดที่หมาย ร่างของพลก็หมุนกลับเพราะเสียหลัก เจือแผ่นพรวดตามเข้ามา ทันใดนั้นศอกกลับอันร้ายแรงของ
นายพัชรภรณ์ก็กะทบคางนักเลงโตคังกรือบ.

เจือล้มครืนลงกลางห้อง หูอื้อนัยน์ตาลาย เสียหวนดีใจจนลืมตัว ชกพุงนิกรเข้าเต็มรัก แล้วกะโดดตัว
ลอย

“ไซโย! ไม่ใช่ฝีมือหรือวะ” อาเสียงร้องลั่น.

พลพะยักหน้ากับพี่เบิ้ม

“ลูกขึ้นมา เจือ วันนี้แหละวิธีมีของแกจะต้องอับแสงละ”

เจือลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ยกเก้าอี้ตัวหนึ่งขึ้นทุบพลทันที นายพัชรภรณ์หลบอย่างหวุดหวิด เก้าอี้ลอย
ข้ามศีรษะเขตกองบนบาร์ ถูกขวดเหล้าขวดเบียร์แตกกระจาย

พลสะอึกเข้าประชิดตัวจอมนักเลงและชกเบาๆ ด้วยหมัดซ้าย แล้วต่อยหมัดขวากระทิงถูกท้องเจือดังอึก.

อ้ายเสือแทบจะอยู่หมัด เขาละอายลูกน้องของเขามาก พลเป็นคนแรกที่มีฝีมือเหนือเขา เจือมานะกัดฟัน
เข้าโรมรันกับนายพัชรภรณ์ต่อไป.

อ้ายเสือพลต่อสู้ด้วยฝีมือและสมอง หมัดอันหนักแน่นและรวดเร็ว ยังผลให้คิ้วซ้ายของพี่เจือแตกเป็น
แผล โลหิตสีแดงเข้มไหลย้อยเข้าตา.

แล้วเจ้าพ่อแห่งท้องสำเพ็งก็บ้าเลือด โถมเข้าคลุกนายพัชรภรณ์เพื่อต้องการชัยชนะอันเด็ดขาด
โทสะจริตทำให้เจือหลวมตัว พลยิงด้วยศอกหน้าถูกแผลเก่า ชกสะกิดการรุกถูกชายโครงคู่ต่อสู้ แล้วปลดปล่อยหมัด
ตวัดขวาถูกคางพี่เจือดังสนั่น.

จอมนักเลงล้มลงเป็นครั้งที่ ๒ กิมหวนดีใจกะโดดตีปีกพึ่ๆ ปราดเข้ามาแยกพลออก สมมุติตัวเองเป็น
กรรมการ ยกมือขึ้นนับอย่างรวดเร็วปรือ

“หนึ่ง – สอง – เจ็ด – แปด – สิบ” แล้วเขาก็หัวเราะก๊าก “ไซโย – เสือลายพาดกลอนกลายเป็นเสือกะ
บากไปแล้วโว้ย ฮี – ฮี เฮ้อไอละเฮ เอ๊ยไอละหึก ลูกขึ้นแต่ดึกทำขนมดึกๆ ไอละเฮ เอ๊ยไอละหึก ลูกขึ้นแต่ดึกทำ
ขนมดึกๆ”

พี่เบิ้มลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะที่гимหงวนกำลังร้องเพลง เจือกี้ปราดเข้าไปใส่ ทิ้งหมัดความโกรธเข้าไปให้ ถูก
ขาดะไกรอาเสียดังกร๊วบ.

гимหงวนปลิวไปตามหมัด หงายหลังตึง พลกะโคดเข้าไปใส่พี่เจืออย่างห้าวหาญ สองเสือพันตูกันต่อไป
ผลัดกันรุกผลัดกันรับ เสียงตึงตังโครมคราม โตะเก้าอี้ล้มระเนระนาด.

อาเสียดมือนอกคางป้อย นิกรหัวเราะจนท้องแข็ง เดินเข้ามาประคองгимหงวนให้ลุกขึ้น อาเสียด้อง
มองดูเจือด้วยความโกรธ เขาสว่างกะเป๋ากางเกงหยิบปืนพกออกมาโดยเร็ว.

นิกรคว้าข้อมือไว้

“อย่า – อ้ายเสียด!” นายการุณวงศ์ร้องเสียงหลง.

гимหงวนคืนรนเต็มแรง

“ปล่อย – อ้ายกร เจ็บใจมันนั๊ก”

“แล้วกัน เป็นบาริเจ้าหงวน คิดตระวางตลอดชีวิตเชียวนะเว้ย”

คำว่าตระวาง ทำให้гимหงวนหายโมโหทันที

“คิดตระวางด้วยหรือ?” ถามเบาๆ.

“อูวะ ฆ่าคนทั้งคนทำไมจะไม่คิด”

гимหงวนพะยักหน้า

“อ้อ – จริงแฮะ” แล้วเขาก็เก็บปืนเข้ากะเป๋าทตามเดิม.

ทันใจนั้นที่เจอถูกพลชกเซถลาเข้ามาทางอาเลีย กิมหงวนยิ้มเป็นยกเท้าถีบหลังที่เบิ้มดังอีก อ้ายเสื่อล้ม
คว่ำทันที อาเลียตบมือหัวเราะลั่น.

“นี่ – ตะกี้มีงชกข้า”

เจ้าเล็ก ลูกสมุนคนหนึ่งของเจือเดินอาดๆ เข้ามาหากิมหงวน คว่ำคอเสื่ออาเลียกำแน่น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
พูดในระหว่างที่พลกกับเจือต่อสู้กันอย่างทรหด

“มีงไม่ใช่ลูกผู้ชาย เขาสู้กันตัวต่อตัว มีงเห็นไหม?”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“ยังงั้นโว้ย อ้ายทิด, เสื่อแสงพ่อยับหมด ปล่อยซี เอ – ประเดี้ยวพ่อเตะขาดสองท่อนเลย”

พอพูดขาดคำ เล็กก็พุ่งหมัดขวามาหมายจะคว่ำกิมหงวนให้อยู่หมัด อาเลียหลบแพล็บ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็
อธิบายไม่ถูกว่า มันหลบไปได้อย่างไร แล้วเสื่อหงวนก็ชกบึงเข้าให้ ถูกกลางเจ้าเล็กเซเซ่ๆ ล้มลมด้วยความแรง
ของอำนาจหมัด.

กิมหงวนมองดูเจ้าเล็ก แล้วพะยักหน้าอย่างพากพุม

“ยังงั้นเพื่อน แกรู้จักหมัดทะเลาะโลกหรือยัง เป็นไง คาวขึ้นกลางวันหรือเพื่อน?”

เจ้าเล็กใช้มือทั้งสองยันตัวลุกขึ้นยืน มันกะซอกมิดซุขออกมาจากเข้มขัด ยกมือชี้หน้าเสื่อหงวน

“มีง – มีงต้องตาย!”

“เหวอเอ๊ย!” กิมหงวนร้องสุดเสียง “อย่าเล่นนาโว้ย ท้องพ่อทะลุไม่ยอมด้วย เฮ้ย – อ้าวๆ ว่าแล้วยังจะย่าง
สามชุกเข้ามาอีก” พูดจบกิมหงวนก็ล้วงปิ่นพกออกมา “จู้กกู้ – นีอะไรโว้ย พรรคพวก?”

เจ้าเล็กหยุดชะงัก มือที่เจือมีดลดลงทันที

“แกเก่งจริง โยนปิ่นทิ้งซะ”

อาเลียเอียงคออมยิ้ม

“อย่ามาหลอกแทงกันหน่อยเลย ว่า แกมันอายพวกหมาหมู ถ้าฉันรู้ว่าพวกแกมากมายอย่างนี้ ฉันก็คงลากเอาปืนใหญ่หน้ากระทรวงกลาโหมมาด้วยแล้ว โยนมิดลงเดี๋ยวนี้ ม่ายพ่อยิงใส่แตก แล้วจะบอกว่าไม่บอกไม่ได้ นาทิ่งเสียดูกลูก อย่าให้ป่าโมโทโสเลย แนะ – ยังจะรำไรอยู่อีก ประเดี๋ยวพ่อยิงหูขาด”

เจ้าเล็กจำใจต้องโยนมิดทิ้ง เพราะกลัวอำนาจปืนพกจะบอกนี้ กิมหงวนหนีบปืนไว้ที่พุง เดินเข้ามาขึ้นเกาะบ้านกร มองดูพลต่อสู้กับ 'พีเบิ้ม' ทั้งสองหน้าตาฟกซำดำเขียว และหอบแฮ่กๆ ไปตามกัน แต่พีเจือแทบจะจำหน้าไม่ได้ นัยน์ตาทั้งสองเหมือนกับเอาขนมกรกมาครอบไว้ พวกก็ไม่มีแกลใจที่จะหนูลูกพีของตนแล้ว.

ต่างยืนจดมวยคุมเชิงกัน เพื่อพักผ่อนไปในตัว กิมหงวนร้องตะโกนดังๆ

“เสี่ย – อย่าเล่นชั่วเอี้ยกันชีวะ ยืนจกดอยู่ทำไม พล – ชกชีโว้ย หลอกต่อยหน้าเตะพุง เอานิวที่มลูกนัยน์ตามันเข้า”

นิกรถองเสี่ยหงวนดังอึก

“หยุดเห่าเสี่ยทีเถอะน่า ร้าคาญจริง”

กิมหงวนยึดตัวตรง

“ร้าคาญ? ถ้างั้นแกกับข้ามาจะปากกันดีกว่าวะ อ้อ – ขอโทษ เราพวกเดียวกันโว้ยลืมนไป” แล้วกิมหงวนก็เอียงหน้าเข้ามาจะชิบนายการณรงค์ “ยืนดูอยู่อย่างนี้ไม่สนุกหรือกร เล่นมวยหมูดีกว่า เอาไหมล่ะ?”

นิกรทำตาปริบๆ

“แต่พวกมันมากกว่าเรานา?”

“เถอะน่า กันมีอุบายที่จะให้อ้ายพวกนี้ยอมแพ้เรา อย่างน้อยก็ครึ่งหนึ่งของจำนวน”

นายการณรงค์นั่งตริตรองแล้วอมยิ้ม ภูมือไปมา

“เอาก็เอา?”

กิมหงวนยกนิ้วชี้และริมฝีปาก หันมามองดูการต่อสู้อย่างดุร้ายของสองเสือต่อไป แล้วทันใดนั้น หมัดสวิงขวาของพลก็ถูกก้านคอเจี๊ยะหนักแน่นราวกับตะลุมพุก เจ้าพ่อแห่งท้องสำเพ็งยืนงงเหมือนไก่ตาแตก หายใจถี่เร็วแทบจะขาดใจตาย

พลถอยออกห่างแล้วอมยิ้ม กิมหงวนกะ โจนพรวดขึ้นไปยืนบนโต๊ะ ร้องประกาศดังๆ

“พวกก๊วยผู้มีเกียรติทั้งหลาย บัดนี้ลูกพี่ของท่านกำลังจะม่ง teng อยู่แล้ว ที่เพื่อนของเรายื่นดูเฉยไม่ตะให้ ฟันโยกหมดปากในโอกาสที่ควรจะได้ ก็เพราะความมีใจเป็นนักเลงหรือที่ฝรั่งเขาเรียกว่า สपोर्टแมน ท่านสุภาพก๊วยคงจะทราบดีแล้วว่า พี่เจี๊ยะหรืออ้ายเจี๊ยะหมคอิทธิพลในคราวนี้ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอว่า นายพลเพื่อนของข้าพเจ้าควรจะเป็นลูกพี่ในย่านนี้ต่อไป หรือใครเห็นยังไงบอกมาไฉน?”

เจี๊ยะกริบ บรรดาอสรพิษก๊วยต่างยืนมองดูลูกพี่ของตน เจี๊ยะถึงแม้เหน็ดเหนื่อยและบอบช้ำมาก หัวใจของเขาก็ยังแข็งแรง เจ้าพ่อแห่งสำเพ็งวิ่งเข้ามาประชิดพลอีกเพื่อไ้ลายลูกผู้ชาย เขาโถมเข้าทะลวงชกซ้ายขวา พลหลบอย่างแคล่วคล่อง ไข่มือกทั้งสองโอบหลังคอเจี๊ยะ ดันตัวออกไปเล็กน้อย พร้อมกับยกเข่าขวาวขึ้นกะแทกหน้าพี่เบิ้มดังจาด

“น่าน – ย้งง่าน” อาเสี๋ยร้องเอ็ดตะโร.

เจี๊ยะล้มฮวบลงกลางห้อง เลือดไหลประอหน้า นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“มา – เจี๊ยะ – ลูกขึ้นมาจะกับอ้าวอีก เราจะต้องแพ้กันข้างหนึ่ง ถ้าอ้าวแพ้อ้าวจะไม่มาเหยียบ ‘ฮั่งคิ้ว’ อีกเลย ลูกขึ้นซิ”

เสริม ชายหนุ่มที่พลช่วยเหลือไว้ ยืนเอาใจช่วยนายพัชราภรณ์ตลอดเวลา เมื่อเขาเห็นเจี๊ยะจะอยู่หมัดอยู่แล้ว เสริมก็ร้องประกาศ

“ใครจะเป็นพรรคพวกที่พลให้มาทางนี้ ใครยังปักใจเป็นลูกน้องอ้ายเจี๊ยะไม่ต้องมา”

จบคำพูดของเสริม เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊องของอสรพิษก๊วยก็ดังขึ้น ก๊วยเจ๊ก, ก๊วยไทย, ก๊วยแจก, ก๊วยฝรั่ง แบ่งแยกกันออกเป็น ๒ พวกทันที และครึ่งหนึ่งของจำนวนนี้ ได้เฮโลกันมายืนข้างหลังพล, นิกร.

กิมหงวนกะโดดลงจากโต๊ะ เขียบเปลือกกล้วยหอมที่เจ้าก๊วยคนหนึ่งทิ้งเอาไว้ ก้นกะแทกพื้นเต็มรัก พวกควาบอยฮาลั่น อาเสี่ยลุกขึ้นก็ฝันทำเป็นยิ้มแยม ร้องพูดกับพวกก๊วยที่ยังสมัครใจเป็นพวกเจือ

“ท่านอสรพิษก๊วยทั้งหลาย เห็นหรือยังว่าอ้ายเจือจะหมอบอยู่แล้ว เพียงแต่พะยุงตัวลุกขึ้นก็แทบไม่ไหว มา – มาเป็นพวกเราเถอะ เราขอรับรองว่า เราจะหางานการให้พวกท่านทำ เลิกเป็นก๊วยกันที”

บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ พรรคพวกของเจือร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“ใครไปอยู่ทางโน้น คนนั้นแลวระขำหมา”

เสริมร้องขึ้นทันที

“ถ้าเช่นนั้น เพื่อให้รู้ว่าใครเก่งกว่าใคร ตีกันเถอะ ไว้ย” แล้วเขาก็หันมาทางสมุนของพีเจือที่แปรพักตร์มา เข้าข้างพีพล “พวกเรา – ตะลุมบอน!”

บรรดาก๊วยทั้งสองพวก ต่างเริ่มเปิดฉากเข้าตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด โต้ะ, เก้าอี้, ขวดเหล้า, แก้วน้ำ และอื่นๆ ถูกใช้เป็นอาวุธ ต่างชกกัน, ต่อยเตะ, กัด, ฟัด, กะทืบ, เลียะกันเป็นจำละหวั่น ดูเป็นที่น่าสนุกสนานยิ่งนัก

กิมหงวน, พล, นิกร หันหลังเข้าพิงผนังตึก เจ้าก๊วยหลายคนเสกกันเข้ามา นิกรส่งหมัดขวายันขาตะไกรอ้ายคนแรกลงไปคว่ำอยู่กับพื้น กิมหงวนยกเท้าเตะอ้ายหัวหยิกเต็มแรง แต่ขายาวเกินไปเลยข้ามศีรษะอ้ายก๊วยตั้งศอกตั้งวัด

“จวนไปละมึง” อาเสี่ยพูดพลางหัวเราะพลาง “หลบให้ดีนะ คอขาดพ่อไม่รับรอง” พูดจับกิมหงวนก็เตะอีกครั้งหนึ่ง

“พับ!” เท้าขวาของอาเสี่ยถูกก้านคออ้ายหัวหยิกอย่างถนัดใจ สมุนพีเจือละลื้อไปตามเท้า เสี่ยหงวนกับนิกรกะโจนเข้าไปประบักษ์นำควรวกับควางไล่ขวิดเสื่อ คนไหนล้ำเข้ามาเป็นเคราะห์ร้าย เสริม – เด็กหนุ่มเจ้าของไบหน้าอันคมคายวิ่งเข้ามาช่วยนายพัชราภรณ์ ไม่ยอมให้เจ้าพวกก๊วยกลุ่มรุมได้ เสริมมีฝีมือในเชิงมวยพอตัว หมัดของเขาหนักแน่นแม่นยำมาก.

การต่อสู้ระหว่างพวกต่อพวกดำเนินไปได้ราว ๕ นาที เสียงนกหวีดของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็ดังขึ้น.

“พวกเรา – หนีโวย โปลิศมา” มีเสียงใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นดังๆ.

พวกก๊วยไม่มีแก๊จที่จะต่อสู้กันอีกแล้ว ต่างพากันวิ่งหนีออกจากหลังร้าน กิมหงวนลี้วงกะเป๋ายีบป็นพวกออกมาชิงไฟฟ้า

“ปัง – โพล๊ะ! ปัง – เพล้ง! ปัง – พลุ่ง! ปัง – แพล้ง!”

ไฟฟ้าทั้งสี่ดวงถูกยิงแตกละเอียด ภายในร้านยังคงโกลาหลอลหม่าน เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๕ – ๖ คนวิ่งควงกระบองตรุกันเข้ามา ปะทะกับพวกก๊วยล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน.

พล, นิกร วิ่งตามกิมหงวนออกไปทางหลังร้าน อาเถียรอบคอบดีมาก เขาหัวเลื้อยคอบะและหมวกของพลติดมือเอามาด้วย.

ตัวใครตัวมัน ใครฉลาดก็หลบหนีไปได้ ใครงุ่มง่ามเซ่อเซอะก็ถูกโปลิศรวบเอาไปโรงพัก การตะลุมบอนกันเช่นนี้ไม่ใช่พั้งมีเป็นครั้งแรก บางทีวันหนึ่งตั้ง ๕ ครั้ง พวกโปลิศจับจันจี้เกียจจะจับ บางทีพาพวกที่วิวาทกันไปถึงโรงพัก ก็ได้รับโทรศัพท์ว่าที่ 'ฮั่งคิ้ว' เกิดตีกันอีก พวกตำรวจอดหนาระอาใจไปตามกัน บางทีสารวัตรแขวงไซ้ให้รีบมาจับ ก็มาเรื่อยเปื่อยอย่างเสียไม่ได้ แวะกินก๋วยเตี้ยวบ้าง, อะไรบ้าง, พออิ่มแล้วจึงมาจับกุมพวกคววบอยเหล่านี้ จับกันจนกะทั่งจำหน้าได้ โปลิศหลายต่อหลายคนได้ติดบั้งเพราะจับแต่นักเลงโตพวกนี้.

หลังร้าน 'ฮั่งคิ้ว' เป็นตรอกซอกเล็กน้อยหลายทาง พวกนักเลงโตพากันวิ่งพล่าน เพื่อหลบหนีการจับกุม.

อาเถียนำเพื่อนเกลอทั้งสองหื้อปูเลงๆ ไปตามความมืดของตรอกสกปรกตรอกหนึ่ง วิ่งวกไปเวียนมา ก็ทะลุออกห้องตำเพ็ง แล้วสามเกลอก็หยุดวิ่ง.

ต่างมองคูหน้ากันแล้วหัวเราะ เสียงหงวนหอบเหมือนลูกหมาหอบแดด

“โอย – หนี้อยจ้งโวย เคราะห์ดีแท้ๆ ที่โปลิศไล่เราไม่ทัน”

พลยิ้มเล็กน้อย

“สนุกดีสะ ตกกับอ้ายเจือซำมือจจริง อ้าว – กร ทำไมปากเป็นครุฑไปละ?”

นายการุณวงศ์หัวเราะหึๆ

“ถูกหมัดหลงของใครเข้าไม่รู้”

กิมหงวนส่งเสือกกับหมวกให้พล แล้วพูดเบาๆ

“ใส่เสือกใส่หมวกเสียชีไว้อยู่ โปлицสผ่านมาจะได้ไม่สงสัย ไป – รีบกลับบ้านกันเถอะ”

ขณะที่พลกำลังสวมเสื้อนอก สามเกลอก็แลเห็นร่างอันตะกุ่มๆ ของใครคนหนึ่งวิ่งตุ๊กๆ มาแต่ไกล คราวนี้อาเลี่ยใจหาย เข้าใจว่าเป็นตำรวจ แต่เมื่อเข้ามาใกล้ก็มองเห็นถนัดว่าเสริมนั่นเอง.

เสริมตรงเข้ามาเกาะแขนพล

“พี่พล, รีบไปเสียเร็วๆ เอะครับ โปлицกำลังค้นหาผู้ที่ก่อเหตุวิวาท จับไปได้หลายคนแล้วครับ ผมเองก็หวุดหวิดไป”

พลตอบว่าเสริมเบาๆ

“เสริม – แกจำได้ไหมว่า มีใครบ้างที่ยอมเป็นลูกน้องฉัน?”

“จำได้ซีครับ, ลิบห้าคนด้วยกัน”

“ดีแล้ว, พรุ่งนี้ตอนบ่ายสี่โมงครึ่ง ฉันจะมาที่สังคิ้ว บอกให้เขามาคอยพบฉันให้ได้นะ ฉันจะหางานสัมมาอาชีพให้เขาทำ ตลอดทั้งตัวแถมด้วย”

ใบหน้าของเสริมซีดเผือด

“ขอบพระคุณครับ แต่ – แต่ชีวิตของผมกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายครับ พี่พล” เขาพูดเสียงเครือ “อย่างไรเสีย อ้ายเจ็อกงจะตามไปฆ่าผมที่บ้านในคืนนี้เป็นแน่”

พลนั่งตรึงตรอง

“มันจะกล้าออกจนถึงเพียงนั้นเชียวหรือ?”

เสริมยิ้มเศร้าๆ

“โธ่ – พี่พลครับ อ้ายเจื่อนะ, มันโหดร้ายใจอำมหิตที่สุด มันเคยฆ่าคนมาหลายศพแล้ว กฎหมายทำอะไรมันไม่ได้เลย เพราะไม่มีใครกล้าเป็นพยานให้เจ้าพนักงาน ผม – ผมคิดว่าป้านี้มันอาจจะไปคอยดักฆ่าผมอยู่ที่บ้าน”

เสียงหวนหัวเราะเบาๆ ล้วงกระเป๋าหยิบปืนพกออกมาส่งให้เสริม

“กลัวมันทำไมวะ อ้ายน้องชาย, เอาปืนพกกระบอกนี้ไปเถอะ ฆ่ามันเสียก่อนที่มันจะยิงแก ยิงมันให้ปู้ตั้งแต่สิริษะตลอดหัวแม่ตีน ดูซิว่ามันจะทนลูกปืนได้ไหม?”

พลมองซ้ายมองขวา เกรงว่าใครจะมาพบเข้า

“ดีแล้วเสริม เอาไว้ป้องกันตัว เหน็บพุงไว้เสียซี หวังว่าแกคงจะหายกลัวอ้ายเจือบ้างแล้ว”

เสริมยกมือไหว้แล้วไหว้อีก

“ค่อยอุ่นใจขึ้นบ้างครับ อ้ายเจือมันมีปืน เมื่อพี่หวนกรุณาให้ปืนผม ผมก็พอที่จะต่อสู้กับมัน” พุดจบชายหนุ่มก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ พลังสันสิริษะ “ผมเจ็บใจตัวเองเหลือเกิน พี่หวนครับ, ผมเกิดมาเป็นลูกผู้ชาย แต่ผมกลัวเขา”

อาเสี้ยถูกยกย่องเป็นพี่ ก็วางท่าทางให้สมเป็นลูกพี่จริงๆ

“ไม่ต้องกลัว อ้ายน้องชาย, คนเหมือนกันนี่หว่า ไม่ได้กินเหล็กกินไพลมาจากไหน แกต้องสู้, อย่าขอมให้มันกะที่บง่างๆ”

นายพัชราภรณ์ยกมือตบป่าเสริม แล้วพุดเบาๆ

“เสริม – ฉันอยากจะถามอะไรสักหน่อย ในเรื่องความเกี่ยวข้องระหว่างแกกับเจ้าเจือ”

เสริมทำหน้าตื่นๆ

“ได้ซีครับ, ไม่มีอะไรที่ผมจะต้องปิดบังพี่พลเลย แต่ – แต่เราไปพูดกันในที่มีดข้างกองขะนั่นดีกว่าครับ”

พลพะยัคหน้า ทั้งสี่คนพากันเดินย้อนเข้าไปในตรอกซึ่งมีกำแพงกันแสงสว่าง พลล้วงกะเป๋าทหิบบุหรี
จุดสูบมวนหนึ่ง แล้วพูดกับเสริมต่อไป

“ฉันแปลกใจมาก เสริม, แก่นะรูปปร่างท่าทางและกิริยามารยาทไม่บอกว่าเป็นนักแสดงเกกมะเหรกเลย
บอกฉันได้ไหม ทำไมแกถึงมามั่วสุมอยู่กับยายพวกนี้?”

คำถามของนายพัชรภรณ์ ทำให้เสริมก้มหน้ามองคู่มือ และนั่งอึ้งไปนาน

“มันเป็นโชคความของผมนะครับ พี่พล” เขาพูดซำๆ เสียงที่พูดสั้นเครือ “ถ้าหากว่าพี่พลเป็นคนอื่น ผมจะ
ไม่เล่าความหลังของผมให้ฟังเลย คุณพี่ครับ ผมเคารพพี่พลเท่ากับพี่ชายร่วมสายโลหิตของผมทีเดียว”

กิมหงวนเอื้อมมือเขียนสะเอวเสริม

“แล้วก็อ้าวล่ะ?”

เสริมยิ้มเล็กน้อย

“ก็ – มะ – เหมือนกันแหละครับ ผมนับถือพี่พลอย่างไร คุณทั้งสองก็เช่นเดียวกัน”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“น่าน – ถ้างี้ใช้ได้” พูดจบก็ล้วงกะเป๋าทหิบธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง ชักเขียนใส่มือเสริม “เอ้า – เอาไปใช้
เถอะ เลิกเป็นก๊วยกันเสียที เงินนี่พอที่แกจะทำทุนประกอบอาชีพแล้ว ซื่อกะทะกับเตอ้อังโล่มาแล้วก็บอกให้เมียแก
ทอดกด้วยแขกขาย หรือมิฉะนั้นก็ปิ้งกล้วยขายก็ได้ ถึงแม้ไม่มีกำไรมากมายนัก เพียงกำไรวันละเจ็ดบาทแปด
บาทก็คงพอ ส่วนตัวแกก็สามล้อช่วยหาอีกทางหนึ่ง ขยันหน่อยวันหนึ่งคงได้ค่าโดยสารไม่ต่ำกว่าสิบบาท หรือ
ต้นเดือนอาจจะถึงยี่สิบบาทก็ได้”

นิกรคว่ำคอเอาเสียมับ

“อย่าฟันเลยวะ อ้ายเสี่ย หมั่น ไล่เหลือเกิน อ้ายบ้า – ขาขลุ่ยปิ้งบ๊าบอะไรวะ วันหนึ่งกำไรตั้งเจ็ดแปด
บาท สักห้าสิบสตางค์ก็วิเศษแล้ว”

กิมหงวนทำหน้าที่ตาจิงจ้ง

“แกมันโง่แล้วอวดฉลาด ทำไมจะไม่ได้อ่ะ ขายกล้วยให้หมดวันละสองสามพันหวี กำไรสิบบาทต้องได้แน่ๆ”

“เอาละ หยุดเถอะ เขากำลังพูดกันอยู่ทางนี้”

อาเลี้ยหัวเราะแล้วยุติการพูดสอด ทั้งสามคนต่างตั้งอกตั้งใจฟังเสริมเล่าความหลังอันเร็นแค้นของตนกับน้องสาวให้ฟัง

เสริม อนุศักดิ์ บอกว่าเขาเป็นลูกข้าราชการผู้มีศักดิ์เป็นคุณพระคนหนึ่ง อดีตกาลของเสริมกับโสภา เคยรุ่งเรืองมีความสุขกายสบายใจมาแล้ว แต่หลังจากมารดาบังเกิดเกล้าถึงแก่กรรม เสริมกับโสภาก็เริ่มมีชาติอาบคุณพ่อดีมีเมียใหม่ และปกติวิสัย แม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงย่อมไม่ลงรอยกัน เสริมและโสภาถูกใส่ร้ายเนืองๆ คุณพ่อของเขาหลงรักแม่เลี้ยงสาว จนกระทั่งไม่นึกว่าเขากับโสภาเป็นบุตรของท่าน ดังนั้นท่านจึงไล่เสริมกับโสภาออกจากบ้าน.

นั่นเป็นเวลาสองปีที่ผ่านมาแล้ว.

นายอนุศักดิ์ต้องทำงานทุกอย่างเพื่อเลี้ยงตัวเองและน้อง เริ่มต้นด้วยหัวหน้ากรรมกรชุดดิน, เปลี่ยนมาจับแท็กซี่, และเข้าทำงานเป็นพนักงานขายของของห้าง 'ไทยผดุง' ซึ่งเป็นตำแหน่งสุดท้าย แต่แล้วห้าง 'ไทยผดุง' ก็ถูกฟ้องล้มละลายเลิกการค้า.

เมื่อไม่มีงานทำก็ไม่มีเงิน เสริมจำต้องกะเสือกกะสนหางาน – หาเงินเพื่อยังชีพ ในที่สุดก็ได้รู้จักกับเจ๊โด้โดยบังเอิญ ความจำเป็นทำให้ต้องประพติดันในทางทุจริต เขาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของเจ๊โด้ในการต้มหมู เมื่อเจ๊โด้พาหมูกะเป้าหนักมาพบกับเขา นายอนุศักดิ์ก็ถูกสมมุติตัวเองเป็นท่านชาย หรือม่ายก็เป็นอาเลี้ยเพื่อหลอกหลวงหมูให้หลงเชื่อ แล้วก็พูดหวานล่อมาให้หมูเล่นการพนันจนหมดตัว.

จากการกระทำอันผิดกฎหมายนี้ เสริมพอมีรายได้จากส่วนแบ่งเดือนหนึ่งในราว ๓๐ บาท หรือปะเหมาะอาจจะได้ถึงร้อยบาทซึ่งนานๆ ครั้ง อย่างไรก็ตาม เสริมได้ปรับทุกข์ให้ฟังด้วยความจริงใจว่า เขาไม่ประสงค์ที่จะดำรงคงชีพในทางนี้เลย แต่ยังไม่เห็นช่องทางอื่นๆ เดียวนี้เสริมกับโสภาเช่าห้องแถวโกโรโกโสอยู่ในตรอกหลังวัดจักรวรรดิปะปนกับพวกกรรมกรจีน.

ตอนสุดท้ายนายอนุศักดิ์กล่าวว่า

“ผมยอมทำลายเกียรติยศและตัวของผมเอง ก็เพื่อน้องสาวที่น่าสงสารของผม พี่พลครับ, โสภานะไม่รู้หรอกครับว่า ผมประพฤติน่าบัดสีเพียงไร” แล้วเสริมก็ถอนหายใจหนักหน่วง “เรื่องของผมก็มีเท่านี้แหละครับ”

นายพัชราภรณ์รู้สึกสงสารเสริมมาก ความสุภาพเรียบร้อยของนายอนุศักดิ์ทำให้พลเอ็นดูชายหนุ่มผู้นี้.

เขาหันมาปรึกษากับเพื่อนเกลอของเขา

“กันจะต้องช่วยเหลือเสริมกับน้องสาวเขาให้เปลี่ยนทางเดินใหม่ เราจะปล่อยให้เพื่อนมนุษย์ที่มีหวังจะกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีต้องจมอยู่ในแหล่งนรกอย่างไรได้ กันเชื่อที่เดียวว่าเสริมไม่อยากประพฤตชั่ว แต่เนื่องจากความจำเป็นบังคับ”

“จริง” อาเลี่ยเสริมขึ้น “ถ้าเสริมขึ้นกระทำตนเป็นจ๊อบไปยเฮียบอยู่อย่างนี้ ไม่ช้าคงติดตาราง และเมื่อออกจากตารางก็ต้มเขาอีก ติดตารางอีก เปลี่ยนสันดานเป็นผู้ร้าย ออกมาจากตารางต้มอีก ติดคุกอีก จนตลอดชาติ ประเดี้ยวติดคุก ประเดี้ยวออกจากคุก นำเวียนหัวตายท่า จะติดคุกที่ครั้งที่ก็ต้องการให้ตลอดชีวิตค่อยไก่อ้น่อย”

พลจู้ยปากแสดงความรำคาญใจ

“ฉันไม่อยากพูดกับแกเลยวะ กิมหงวน กวนหน้าแข็งเหลือเกิน ผ่าซี” พุดจับพลก็หันมาทางคู่หู “กันจะดีใจมาก ถ้าหากว่ากันได้ช่วยเหลือเสริมเพื่อนร่วมชาติของเราให้เป็นพลเมืองดี”

นิกรว่า “แกจะช่วยโดยวิธีใด?”

“อ้อ – ไม่อยากหรอก แต่ต้องถามความสมัครใจเขาก่อน” แล้วพลก็เปลี่ยนสายตามาที่นายอนุศักดิ์ “นี่ – เสริม บอกกันให้มันใจสักหน่อยเถอะว่า แกหวังที่จะกลับตัวเป็นพลเมืองดี”

เสริมยิ้มเศร้าๆ

“พี่พล – พี่พลครับ ผมได้รับการอบรมศึกษาอย่างดีมาแล้ว อะไรควรเว้นและอะไรควรประพฤติผมยอม
ทราบดี แต่ที่ต้องยอมตัวระขำถึงเช่นนี้ ก็เพื่อปะทั่งชีวิตไปวันหนึ่งๆ ถ้าพี่พลจะกรุณาช่วยเหลือผมให้หลุดพ้นจาก
แดนนักเลงได้เป็นพลเมืองดีได้แล้ว ผมกับโสภาก็ได้จงจำพระเดชพระคุณของพี่พลจนกระทั่งวันตายเชียวครับ”

อาเลี้ยสอดขึ้น

“เออ – ยอมันเข้า อ้ายลิงนี้มันบ้ายอลิบหายเลย พุดถูกใจ กางเกงที่มันนุ่งอยู่นั้นก็อาจจะแก้ให้ได้”

ป้าบ!

พลตั้พยอกด้วยเท้าขวา สัมผัสสัสซี่โครงอาเลี้ยไม่สู้จะเบานัก กิมหงวนสูดปากกลั่น คำพึมพำ พล, นิกรต่าง
หัวเราะชอบใจ แล้วนิกรก็พุดกับพลอย่างเป็นทางการ

“แกจะช่วยเหลือเสริม โดยวิธีใดล่ะ?”

พลตอบ โดยไม่ต้องตรีกตรอง

“ให้ไปทำงานที่ห้างกันนะซี” พุดจบก็หันมาพุดกับเสริม “อ้ายน้องชาย ไปทำงานกับฉันเถอะ ฉันยินดีจะ
ช่วยเหลือแก่กับน้องสาวให้มีความสุข และตั้งคนอยู่ในสัมมาอาชีพสืบไป เสริม – ฉันจะดีใจมากถ้าหากว่าฉัน
ช่วยแก เพื่อนร่วมชาติของฉันคนหนึ่งให้เป็นคนดีได้”

นายอนุศักดิ์ยิ้มเล็กน้อย ถ้าหากว่าที่นี่มีแสงสว่างพอ พลก็จะแลเห็นนัยน์ตาทั้งสองข้างของเสริมมีหยาด
น้ำตาคลอหน่วย

“ผม – ผมไม่ทราบว่าจะพุดขอบคุณอย่างไรจึงจะสมกับที่คุณที่กรุณาต่อผม คุณพี่ครับ, เลี้ยงผมกับ
น้องสาวไว้สักสองคนเถอะนะครับ”

พลพะยักหน้าซำๆ เลี้ยหงวนเอื้อมมือเขี่ยสะเอวเสริมเบาๆ

“น้องสาวสี่อายุก็ขบวระ?”

“สิบแปดปี”

กิมหงวนยิ้มแก้มตุ่ย

“สวยไหม?”

เสริมหัวเราะเบาๆ

“ก็พอไปวัดไปวาได้แหละครับ”

“อ้อ” กิมหงวนคราง “ขอโทษเถอะ มีผ้าหรือยัง?”

“ยัง – ยังครับ” นายอนุศักดิ์พูดโดยเร็ว.

“วะ – ทำไมไม่ให้เขามีเสียเล่า อายุสิบแปดสมควรจะมีเหย้าเรือนได้แล้วนี่นา ชินรอช้ากว่าถั่วจะสุกกาก็ไหม้ สมัยนี้หาผ้ายากยิ่งกะอะไรดี อ้าวเองจนปานนี้แล้วยังไม่รู้ว่าจะได้ใครเป็นผัวเลย?”

นิกรยกมือเขกศีรษะกิมหงวนดังป้อก

“แหม – แกนี่มันพูดเล่นจนไม่รู้จักเวลาลำเวลา แปลกแท้ๆ เขากำลังพูดกันเป็นงานเป็นการ”

อาเสี่ยยกมือคลำศีรษะป้อย แล้วหัวเราะหึๆ พลพูดกับเสริมต่อไป

“ดีแล้ว เสริม, พรุ่งนี้สามโมงเช้าไปพบกับคนที่ห้างพัชรภรณ์บางรัก บอกเขาเถอะว่า แกต้องการพบผู้จัดการ คนที่ห้างเขาจะนำแกขึ้นไปพบกับตนเอง ไปให้ได้เชียวนะ ฉันจะให้แกทำงานเป็นคนขายของหน้าร้าน”

เสริมถอนหายใจเบาๆ

“ถึงแม้คุณพี่กรุณาหางานให้ผมทำ อุปสรรคของผมก็ยังไม่สิ้นสุดหรอกครับ” เขาพูดด้วยความวิตก.

“ทำไมล่ะ? บอกฉันเถอะ สิ่งใดที่ฉันจะช่วยแกได้ ฉันก็จะช่วย”

“ผมเป็นผู้ที่กำความลับของอ้ายเจ๊อูไว้มากเชียวครับ คุณพี่, เมื่ออ้ายเจ๊อูมันรู้ว่าผมเอาใจออกห่างมัน และได้รับความเมตตาจากคุณพี่ มันก็คงพยายามฆ่าผมเสียเป็นแน่”

พลนิ่งนึกตรึกตรอง

“ถ้าเช่นนั้น แยกนางสาวแก่ไปอยู่ที่บ้านฉันก็แล้วกัน เอาเถอะ, ถ้าหากว่ายายเจื้อยขึ้นติดตามไปรังควาน แยกจนถึงบ้านฉันแล้ว ฉันจะยิงมันให้เหมือนยิงหมากลางถนนทีเดียว”

อาเล็ยเสริมขึ้นเบาๆ

“แหม – น่ากลัว เอาอะไรยิงมันวะ?”

“ปืนชิวะ” พลพูดเสียงหนักๆ.

“อ้อ – เอา – ยิงก็ยิง ตามใจแก่เถอะ ว่าแต่กลับบ้านกันหรือยังล่ะ ยืนแขวนอยู่ตั้งนานแล้ว เมื่อยขาออกจะตายไป”

“เดี๋ยวซีไวย์ อยากกลับไปก่อนซี”

“แน่ะ – แกละก็อั้งี้แหละ มาด้วยกันก็ต้องไปด้วยกันซิน่า เรามันเลือดสุพรรณนี่หว่า”

นายพัชรภรณ์หัวเราะเบาๆ แล้วสั่นศีรษะอย่างอดทนระอาใจ

“โธ่ – อ้ายหมื่น”

เสี่ยหงวนสะอื้น

“มันก็ด้วยกันแหละว่า นิกรนิ?”

“ไม่รู้” นิกรพูดสะบัดแพรวด์.

“อื้อหุย” อาเล็ยคราง “ยังกะคนลงท้องแน่ะ เชิญ – เชิญ – เชิญ จะพูดอะไรก็เชิญ ที่นี้ฉันไม่พูดอีกละ”

พลจู้ป้ากอย่างรำคาญ แล้วพูดกับเสริม

“ง่า – ฉันเกือบจะลืมนะ เสริม, แยกจะบอกความจริงให้ฉันรู้ได้ไหมว่า ที่ยายเจื้อยเจี้ยแก่นั้น มันจะให้แกทำอะไร?”

“มันจะใช้ให้ผมตั้ยงเจ้าคุณคนหนึ่งครับ ท่านผู้นี้เป็นพ่อค้าสำคัญที่ติดต่อกับบริษัทญี่ปุ่น ส่งข้าวไปขาย ญี่ปุ่นตั้งหกพันตันเมื่อเร็วๆ นี้ เรื่องนี้เจ้าสัวเหี้ยกวงหูเจ้าของภัตตาคาร 'ฮั่งกั้ว' ได้ใช้ยายเจือ โดยมีสินจ้างรางวัล พันบาท แล้วยายเจือก็มาใช้ผมอีกต่อหนึ่ง คุณพี่ครับ ยายกวงหูคนนี้เป็นหัวหน้าสมาคมแอนตี้ญี่ปุ่นครับ”

นายพัชรภรณ์พะยัคหน้าหงิกๆ

“เอ๊ะ! – ทำไมถึงเผื่อทิพผลมาถึงคนไทยด้วยล่ะ?”

“ไม่ทราบครับ”

พลขบกรมแน่น ฟาดกำปั้นขวาลงบนฝ่ามือซ้าย.

“ถ้าเช่นนั้น แกกับฉันต้องร่วมมือกันทำลายรังมันเสียเถอะ ที่นี่เป็นเมืองไทย ถ้าคนต่างด้าวคนไหนทำร้ายคนไทย ก็เท่ากับว่ามันทำร้ายเจ้าของบ้าน”

อาเสี่ยพูดเสริมทันที

“จริง – เราต้องคิดอ่านช่วยกันปราบยายพวกนี้ให้ราบคาบเป็นหน้ากลอง”

พลนึ่งเงียบสั้กครู่ ก็ถามเสริมต่อไป.

“บอกฉันหน่อยซิ มันจะให้แกยงเจ้าคุณอะไร?”

นายอนุศักดิ์นี่ก้อยู่เป็นนาน.

“เจ้าคุณวิจิตรบรรณาการครับ เป็นพ่อค้าที่มีโรงสีไฟตั้งหลายแห่ง”

“เดี๋ยว! – เดี๋ยว!” นิกรซัดขึ้นด้วยเสียงสั้น “เจ้าคุณอะไรนะ วิจิตร – สร้อยของท่านว่าอย่างไร?”

“วิจิตรบรรณาการครับ บ้านท่านอยู่ถนนเพชรบุรี”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง ร้องออกมาดังๆ

“เหวอเอี๊ว!”

นิกรจับแขนเสริมบีบโดยแรง.

“วิจิตรบรรณาการใช่แน่หรือเสริม?” เขาถามโดยเร็ว.

“ครับถูกแล้ว”

สามเกลอมองดูหน้ากันอย่างไม่ดีใจ นิกรขบกรามแน่น นัยน์ตาของเขาตมึงทึง เขาเกือบจะกะแทกหน้าเสริมให้ลงไปกว่าอยู่บนพื้น แต่ถูกคิดได้ว่า ผู้คิดการประหารคุณพ่อบังเกิดเกล้าของเขาไม่ใช่เสริม และนายอนุศักดิ์ก็ไม่ยอมรับทำงานนี้

“เสริม!” นิกรพูดเสียงหนักๆ “แกคงจะแปลกใจมาก ถ้าฉันบอกแล้วว่า พระยาวิจิตรบรรณาการนั่นคือคุณพ่อของฉันเอง”

เสริมสะดุ้งเฮือก ไขหน้าซีดเผือด.

“คุณ ---- เป็นความจริงหรือครับนี่?”

นายการุณวงศ์พะยัคหน้า

“ถูกแล้วเสริม เป็นความจริงทีเดียว นี่ – น้องชาย แกต้องไปบ้านกันเดี๋ยวนี้แหละ ไปเล่าความจริงเรื่องนี้ให้คุณพ่อฟังโดยละเอียด ฉันรับรองว่า แกกับน้องสาวจะได้รับความสุขตลอดชาติ ถ้าหากว่าแกเป็นพะยานสำคัญเอาเจ้ากวางหูกับอ้ายเจือเข้าตะรางได้”

เสริมมองซ้ายมองขวา คล้ายกับกลัวใครจะแอบมาได้ยื่นคำสนทนาระหว่างเขากับสามเกลอ

“ผม – ผมงงเหลือเกิน มันไม่น่าเป็นไปได้เลย”

นายการุณวงศ์ยกมือตอบว่าเสริม

“น้องชาย มันเป็นบุญของคุณพ่อ ฉันจึงรู้เรื่องนี้เสียก่อน เอาละ, เป็นอันว่าแกไม่ต้องวิตกวิจารณ์อีกแล้ว ฉันจะเลี้ยงดูแกกับน้องสาวให้ได้รับความสุขอย่างเต็มที่ทีเดียว”

อาเสี้ยกอะแอมดั่งๆ คล้ายกับข้างเข้าไปติดในคอหอย

“กะแอมอะไรวะ?” นิกระคอก.

“อว่ะ! แกจะเป็นเจ้าฉัันรี?”

นิกรอมยิ้ม แล้วหันมาพูดกับพล

“กันเคยนึกเป็นห่วงคุณพ่อเหมือนกัน การขายข้าวให้กับรัฐบาลญี่ปุ่นเมื่อต้นเดือนก่อนนี้ ก่อนจะตกลงเซ็นสัญญากัน คุณพ่อได้รับจดหมายจากเพื่อนพ่อค้าหลายคนขอร้องไม่ให้ขาย แต่คุณพ่อว่าท่านเป็นคนไทย ท่านไม่ได้ได้อยู่ใต้อิทธิพลของชนชาติอื่น ท่านจึงตกลงขาย แล้วเมื่อสองสามวันมานี้ มีอำมหิตอะไรตัวหนึ่งโทรศัพท์ไปถึงท่าน บอกให้ระวังตัวให้ดี”

พลว่า “เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราจะต้องบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่างในการที่จะป้องกันชีวิตท่าน กร – พาเสริมไปบ้านแกเดี๋ยวนี้อะไรแล้ว ก็รีบบอกให้เจ้าเรวัตไปพบกับเราที่บ้าน”

นิกระพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ดีทีเดียว เจ้าเรวัต เสือแห่งสันติบาลเพื่อนเกลอของเราคงมีความชอบในคราวนี้ สนุกกันละวะ พล, เราทั้งสี่คนนี้จะต้องร่วมมือกับเรวัตทำการจับกุม ทำลายช่องอัยกวงหูให้ได้ ประชาชนชาวจีนที่เป็นพลเมืองดีจะได้นอนตาหลับ ไม่ต้องหวาดเกรงอำนาจมืด”

เสริมพูดขึ้นเบาๆ

“ผมยินดีอย่างยิ่งเชียวครับ ที่จะเป็นตัวตั้งตัวตีในเรื่องนี้ ช่องของมันผมก็รู้จัก แต่อัยกวงหูมีพรรคพวกมาก การจับกุมอย่างละมุนละม่อมคงไม่มีหวัง”

อาเสี่ยสอดขึ้น

“เมื่อจับโดยละม่อมไม่ได้ มันก็ต้องยิงฟันกันเท่านั้นแหละ เอ้า – อ้าวเอาด้วย ชะ – ชะ – คุณลุงข้าเกือบจะมองเพ่ง ง่า – คินนี้ท่านไปดุงิ้วหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถ้าไปอัยเสื่ออาจจะใช้คนไปดักยิงหน้าโรงงิ้วก็ได้”

นิกกรกลืนน้ำลายเอือก ยกมือตบศีรษะกิมหงวนดังฆาต

“อัยแกนี่มันคอยชักใบให้เรือเสียเสมอ”

“เรอะ” แล้วเสี่ยหงวนก็หัวเราะ.

พลพุดตัดบท “อย่ารำไรเลยกร พาเสริมไปพบกับคุณลุงเดี๋ยวนี้นะ และ ชีวิตของคุณลุงกำลังอยู่ในระหว่างอันตราย”

นิกรหันมาพูดกับนายอนุศักดิ์

“ไป – ไปบ้านกันเถอะเสริม กันขอขอบใจแก่มาก เพราะกันได้รู้ความจริงในเรื่องนี้จากแก ไม่ต้องวิตกหรือกลัวไปเลยเถอะ – ถ้าคุณพ่อทราบเรื่องนี้แล้ว ท่านคงจะขอบใจแก่มากทีเดียว”

ครั้นแล้วทั้งสี่คนก็พากันเดินออกจากตรอกเล็กเลี้ยวขวาไปตามถนนในลำเพ็ง ตรงมาทางวัดจักรวรรดิเสริม อนุศักดิ์รู้สึกปลื้มใจในโชควาสนาของเขามาก ที่เขามีโอกาสพ้นจากแหล่งนรก ตั้งตนอยู่ในสุจริตธรรมเช่นพลเมืองดีทั้งหลายต่อไป.

- ๓ -

เมื่อเจ้าคุณวิจิตรบรรณาการได้ทราบข่าวจากเสริม อนุศักดิ์ และนายสิงห์ทั้งสามว่า นายเหี้ยกวางหัวหน้าสมาคมลับต้องการมุ่งทำร้ายทำลายชีวิตท่าน เจ้าคุณวิจิตรฯ ก็ตื่นเต้นตกใจไม่น้อย เมื่อคืนนี้นิกรได้ให้คนรถเอารถไปรับ ร.ต.ท.เรวัต ระวังงศ์ นายตำรวจหนุ่มเพื่อนเก่าแก่ของพลกับนิกรมาที่บ้าน แล้วก็เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง.

เสี่ยแห่งสันติบาลดีใจมากที่เขาจะได้ทำลายรังสมาคมลับ ซึ่งทางการตำรวจพยายามสืบอยู่นานแล้ว เรวัตเตรียมแผนการทุกอย่างเพื่อจับกุมนายกวางหัวกับพรรคพวกในเย็นวันนี้ และได้นัดหมายกับเสริม, พล, นิกร, กิมหงวนไว้เรียบร้อยแล้ว.

เจ้าคุณวิจิตรฯ ถือเสี่ยวว่า เท่าที่ชีวิตของท่านรอดพ้นอันตรายอย่างหวุดหวิดเช่นนี้ก็เพราะเสริม อนุศักดิ์ ดังนั้นท่านจึงตกลงรับเป็นผู้อุปการะเสริมกับโสกา ให้อยู่ในร่มไม้ชายคาของท่านในฐานะบุตรหลาน ตอนสายวันนี้เอง เสริมกับโสกาได้ขนข้าวของย้ายจากห้องเช่าข้างวัดจักรวรรดิมาอยู่บ้าน ‘การุณวงศ์’ ซึ่งท่านเจ้าคุณได้อนุญาตให้สองพี่น้องอยู่บนตึก.

อีกครั้งหนึ่งที่ฉากของเราเปิดขึ้นที่ภัตตาคาร 'ฮังคิ้ว' ประมาณ ๑๖ นาฬิกาเศษ.

ภายในโรงแรม นิคมของโศณทวจจริต บรรดาพวกอสรพิษก๊วยทั้งหลายพากันนั่งดื่มเหล้าเบียร์ และพูดคุยขานกันถึงการต่อสู้ระหว่างพลกับเจือเมื่อคืนนี้ ซึ่งเป็นการต่อสู้ที่ตื่นเต้นน่าดูอย่างที่สุด.

ความสามารถอาชญาของนายพัชรารณ ได้ทำให้บรรดาสวมของ 'พีเจือ' ครั้งหนึ่งของจำนวนต่างพากันหมดความเคารพนับถือในอิทธิพลของเจือเสียแล้ว ทุกคนเข้าใจว่าพลหรือพีพลเป็นนักแสดงอื่นที่ตั้งใจมาหักโค้นพีเจือ เพื่อชิงตำแหน่งเจ้าพ่อสำเพ็ง ดังนั้นพวกลูกน้องที่แปรพักตร์ต่างก็หวังที่จะฝากชีวิตจิตใจไว้ให้นายพัชรารณต่อไป.

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ยังคงจงรักภักดีต่อ 'พีเจือ' ก็ยังมีอีกมาก แต่เพียงหนึ่งในสามอีกหนึ่งส่วนยังลังเลใจอยู่คือเคารพ 'พีเจือ' แต่ก็เกรงกลัวในฝีมือของ 'พีพล'

จากเช้าจนเย็นที่ 'ฮังคิ้ว' พูดคุยกันถึงเรื่องนี้ ที่เป็นพรรคพวกของพลก็ดำเนินนโยบายเกลี้ยกล่อมให้ก๊วยทั้งหลายตีตัวออกห่างเจือ บางคนก็เห็นด้วย บางคนก็ขอตริตรองดูก่อน บางคนก็ยังไม่ออกความเห็นอะไรทั้งนั้น.

บรรดาพวกก๊วยทั้งหลายที่ปะทะกันเมื่อคืนนี้ ต่างก็อภัยให้กันและนั่งกินเหล้าร่วมโต๊ะกันด้วยน้ำใจของนักแสดง บางคนหุ้ก, ปากแตก, นัยน์ตาปิด, ฟันโยก, แขนเดาะ บาดเจ็บไปตามกัน พวกก๊วยราว ๕ - ๖ คนถูกจับไปขังเมื่อคืนนี้ และตำรวจคงจะจัดการเปรียบเทียบปรับปรุงแล้วแต่รูปคดี.

วันนี้ตลอดวัน เจือหรือ 'พีเจือ' ไม่ได้ย่างเหยียบเข้ามาในสถานที่นี้เลย จากวงการที่ใกล้ชิดโงยกันว่า เจืออาจจะยอมสละตำแหน่งหนีไปหัวเมืองแล้ว เพราะความละเอียดที่พ่ายแพ้พลอย่างยับเยิน.

ขณะที่พวกก๊วยกำลังนั่งกินเหล้าสรวลเสเฮฮากันอย่างสนุกสนาน สามเกลอของเราก็ปรากฏขึ้นที่หน้าประตูภัตตาคาร 'ฮังคิ้ว'

พล, นิกร, กิมหวนซ่อนร่างอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบสากล นายพัชรารณเดินนำหน้า นิกรอยู่กลาง อาเสี้ยรับท้าย.

เจ้าบาวก๊วยแขกที่ไม่มียามจะเฝ้าแลเห็นพลก็ลุกขึ้นยืน ยกมือคำนับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม.

“ซาลาม นาย”

พลหัวเราะ หันไปบู้บี้กับกิมหงวน อาเลี้ยปราดเข้ามาหาบานู ยกมือทั้งสองทำสะเอว แล้วพูดยิ้มๆ

“ยังงัย อ้ายกุงกาติน ลองพึดกับข้าอีกสักตั้งใหม่ละ?”

พีบั้งยิ้มเห็นฟันขาว

“ไม่ชุนะ ผ่มยอมเป็นลูกนงนะ”

กิมหงวนยกมือตบศิรัยะเบาๆ ควักธนบัตรปึกหนึ่งออกมาถือ ส่งใบละ ๕ บาทให้บานูหนึ่งฉบับ.

“เฮ้า – เอาไปซื้อโลตีกิน”

เจ้าบานูไม่ได้เห็นธนบัตรใบละ ๕ บาทมานานแล้ว ตั้งแต่ถูกไล่ออกจากห้าง ‘ซูซินิกิแอนด์โก’ พีบั้งลืมนตาโพลง เกือบจะคิดว่าเขาฝันไป.

“ฮาบี้ด! นายให้ผ่มฮาบี้ด”

“เออ – ก็ให้นะซีวะ”

“โอ – นายเป็นดีมากๆ ซาลามนาย – ซาลามของพันสนนะ”

กิมหงวนหัวเราะ หันมาพูดกับนายพัชราภรณ์

“เริ่มงานของเราได้แล้วพล กันคิดว่าการเกี่ยกล่อมพวกสุภาพก๊วยเหล่านี้ให้กลับกลายเป็นคนดีได้นั้น คงไม่ยากเย็นอะไรนักหรอก เพราะทุกๆ คนมันกำลังมองดูแก็ดด้วยความนับถือและเกรงกลัว”

พลพะยักหน้าซำๆ หมุนตัวไปรอบห้อง วางท่าทางให้ฝั่งผาย แล้วพูดกับทุกๆ คนด้วยเสียงหนักแน่น

“พี่น้องทั้งหลาย ฝีมไ้ม้ลายมือของข้าพเจ้านั้น พวกท่านคงทราบดีแล้ว”

อาเลี้ยร้องสอดขึ้น

“แพ็ง – แพ็ง!!”

พลพูดต่อไป

“โปรดฟังข้าพเจ้าพูดสักนิดเถอะ”

กิมหงวน “แพ้ง – แพ้ง!!”

“เพียะ!” ฝ่ามือของพลสัมผัสสัสส์แก้มเลียหงวนทันที “โธ – ใครบอกให้แกตีม้าพ่อวะ”

เลียหงวนยกมือลูบคลำแก้ม แล้วยิ้มแห้งๆ

“ไม่รู้เรอะ, เห็นแกพูดมีจังหวะจะโคน เหมือนกับเจ๊กขายยาห้องสนามหลวง ก็นี่กว่าแกจะขายก้อเอี้ยะ
นะซี เชิญ – เชิญพูดต่อไปเถอะ”

พลเอียงหน้าเข้ามากะชิบข้างหูกิมหงวนเบาๆ

“ฉันกำลังจะวางตัวให้เป็นที่เกรงขามแก่أيพวกนี้ อย่าทำให้หมดสมรรถภาพชีวะ เข้าใจไหม อ้าย
เปรต!”

อาเลียหัวเราะก๊าก

“ขอบใจ – ขอบใจมาก”

นายพัชราภรณ์สันศิริชะอย่างเบื้อหน้าย เขามองไปตามโต๊ะต่างๆ แล้วพูดเสียงกังวาน

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดด้วยน้ำใสใจจริงว่า ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารและสลัดใจในสภาพของท่าน
อย่างยิ่ง ที่ท่านยอมเป็นควายให้อ้ายเจ้าใช้เป็นเครื่องมือหากินในทางทุจริตผิดกฎหมาย” พลนิ่งอึ้งไปสักครู่ก็พูด
ต่อไป “ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมชาติของท่านคนหนึ่ง ที่ยินดีจะช่วยเหลือพี่น้องทุกๆ คน ให้เลิกประกอบกรรมอัน
ชั่วร้ายต่างๆ พวกท่านคงจะรู้ว่า การครองชีพของท่านนั้นนอกจากจะผิดกฎหมายของบ้านเมืองแล้ว ยังเป็นการ
ผิดศีลและธรรม ก่อความไม่สงบสุขให้แก่ประชาชนทั้งหลายที่ได้กรรมจากพวกท่าน อาชีพที่ทุจริตเช่นนี้ย่อม
พาตัวของท่านให้ติดคุกติดตะรางได้ง่ายที่สุด ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนพวกท่าน จงเลิกประพฤติตนเช่นนี้เสีย
เถิด และข้าพเจ้ายินดีจะช่วยเหลือหางานที่สุจริตให้พี่น้องทั้งหลายได้ยังชีพ มีความสุขความเจริญสืบไป ถ้าหาก

ว่า พี่น้องทั้งหลายเต็มใจจะให้ข้าพเจ้าเป็นผู้สร้างชีวิตใหม่ให้กับท่าน ก็ขอให้ยื่นขึ้นแสดงตัวให้ข้าพเจ้าทราบ ณ บัดนี้”

คำพูดที่อ่อนหวานของพล และความเก่งกล้าในเชิงหมัดมวยของเขาเป็นเสน่ห์ที่สร้างความเชื่อมั่นความเคารพนับถือให้กับบรรดาอสรพิษก๊วยเหล่านี้.

แทบทุกคนพากันลุกขึ้นยืน และพูดสรรเสริญเยินยอพลซึ่งแซ่ไปหมด.

“เราทุกคนต้องการมีอาชีพในทางสุจริตครับ” ชายรูปร่างน้อยๆ ยักษ์วัดแฉ่งที่ชื่อสินกล่าวขึ้นในนามของพวกก๊วย.

นายพัชราภรณ์เดินยิ้มเข้ามาหาผู้พูด

“ดีแล้วน้องชาย พวกแกเหล่านี้จะต้องมีงานทำในวันพรุ่งนี้ ฉันรู้สึกดีใจเหลือเกินที่ฉันได้ช่วยให้เพื่อนร่วมชาติของฉันได้กลับเนื้อกลับตัวเป็นพลเมืองดี ขอให้แกคิดดูเถิดน้องชาย การประพฤติตนเป็นนักเลงเกกมะเหรกเกรงเช่นนี้ ไม่มีประโยชน์อะไรแม้แต่น้อย เจ้าหน้าที่ตำรวจเขาก็คอยจ้องจะตะครุบตัวเองเข้าตะราง ถ้าแกประกอบอาชีพในทางสุจริต ตั้งตนอยู่ในศีลธรรม ชีวิตของแกก็จะเปลี่ยนเป็นอิสระและมีความสุขมาก เงินทุกๆ สตางค์ที่หามาได้ ก็เป็นเงินที่แกต้องทำงานแลกเปลี่ยนด้วยน้ำพักน้ำแรง”

เจ้าเล็กสมุนคนโปรดของ 'พี่เจือ' นั่งอยู่กับพวกก๊วยอีกสามคนทางโต๊ะมุมสุด มันทั้งสี่ยังคงจ้องรักภักดีต่อเจือเสมอ เจ้าเล็กโกรธเคืองพวกก๊วยที่ยอมลงหัวกับพลมาก มันลุกขึ้นคว้าขวดเบียร์ขว้างถูกผนังห้องแตกกระจาย.

แล้วสายตาทุกๆ คู่ก็จ้องมองดูเจ้าเล็ก.

มันเอ่ยขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง

“อ้ายพวกหมาสองราง เห็นลูกพี่เพี้ยพลล่าก็ทรยศ กูสี่คนนี่ชีวะถึงจะนักเลงแท้ เกิดมาเป็นคนใครจะยอมเป็นข้าหลายเจ้า” พูดจับมันก็เดินออกกลางห้องด้วยท่าทางอาญา ยกมือชี้หน้านายพัชราภรณ์ “อ้ายพล – สำเพ็งเป็นถิ่นของพี่เจือ เมื่อมีงจะมารอบครองถิ่นนี้ก็มา – ฟาดกับอ้ายเล็กมือกวาก่อน”

พลยิ้มอย่างใจเย็น ถอดเสื้อขึ้นนอกคอแบะส่งให้นิกร แล้วพูดกับเจ้าเล็ก

“นี่แน่ะอ้ายเล็ก คนอย่างแกนะ มันมีสันดานเป็นผู้ร้ายเสียแล้ว ถ้าแกยังมีความรู้สึกผิดชอบอยู่บ้าง แกก็ควรจะตั้งใจที่ฉันจะช่วยแกให้เลิกเป็นนักเลงมีอาชีพในทางสุจริต”

อ้ายเล็กหัวเราะก๊าก

“มึงอย่ามาลบลายเสียให้กลายเป็นหมาหน้อยเลยวะ ฮะ – อ้ายหน้าโง่ๆ เหล่านี้หรือที่ขอมลงหัวกับมึงสำหรับข่าเหม็นเสียเถอะเว้ย” แล้วมันก็บ้วนน้ำลายปริ๊ดถูกขาทางเกงกิมหงวนพอดี อาเสี้ยนหน้าซีดถอยหลังกรูดไปยืนข้างหลังพล.

เจ้าเล็กพูดกับพลต่อไป

“อ้ายพล! เอ็งอย่าคิดว่าพี่เจ็ของข้าจะยอมแพ้เอ็ง พี่เจ็ของข้าจะต้องมาที่นี่อีก มาฆ่าเอ็งกับอ้ายพวกทรยศเหล่านี้จนได้ หนึ่งในไม่มีสองนะคือพี่เจ็นาโวย อ้ายพล ปราบข้าเสียให้อยู่หมัด แล้วข้าจะยอมให้เอ็งเป็นเฮีย”

พลยิ้มด้วยอารมณ์เย็น เขาเดินเข้ามาพะเจีญหน้ากับเจ้าเล็ก

“ดีแล้ว อ้ายเล็ก, เรื่องชกกันนะ ข้าชอบนัก ใหญ่ๆ อย่างเอ็งข้าชกคงไม่ผิด มาสัญญากันเสียก่อนเถอะ ถ้าเอ็งแพ้ข้า เอ็งต้องยอมเป็นลูกน้องข้าหนา?” แล้วพลก็หัวเราะ.

“อ้อ – ยุติธรรมเหลือเกิน ที่คนที่ข้าสู้เขาไม่ได้คนนั้นข้าต้องยกให้เขาเป็นเฮีย แต่ถ้ายังไม่ได้ประลองกัน อยู่ๆ จะให้ข้าลงหัวนั้น ไม่เคยยอมใคร โวย คนอย่างกูก็หนึ่งเหมือนกันวะ มา – อ้ายพล”

พลถอยห่างออก ๒ ก้าว ยกมือขึ้นการ์ดเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้ พวกกูยทั้งหลายพากันตื่นตื่นไปตามกันแทบทุกคนมั่นใจว่า ชัยชนะจะต้องเป็นของพลแน่ๆ.

เจ้าเล็ก ชายชาตินักเลง กะโจนเข้าชกเปิดฉากด้วยหมัดสะวิงขวาสุดแรงเกิด แต่เจ้าเล็กไม่มีคิดปในการชกมวย มีแต่น้ำใจที่เป็นนักสู้เท่านั้น พลก็มึนศีรษะหลบอย่างแกล้วคล่อง หมัดของอ้ายเล็กแหวกอากาศหวิว แล้วพลก็ถอยออกมาอีก ๒ – ๓ ก้าว

“อย่าโมโหซิวะ เล็ก, หมัดของแกจะได้ผลก็ต่อเมื่อใจแกเย็นกว่านี้”

สมุนของ 'พี่เจือ' โถมเข้าใส่พลอย่างบ้าเลือด ขำใจคิดว่ารูปร่างมันใหญ่โตกว่านายพัชรภรณ์มาก หมัดของเจ้าเล็ก ๔ – ๕ หมัด ไม่สามารถผ่านพ้นช่วงแขนของพลเข้ามาได้.

“เฮ้อ! พล” เสียงหวนหนูลั่น “ชักช้าอยู่ทำไมเล่า กะโจมตีศอกขวาซิวะ ตะ – ตะเลย”

พลหันมาตะกันอาลัยดังปีบ แล้วจดหมัดกุมเชิงหลอกสื่อเจ้าเล็ก.

กิมหงวนเปลี่ยนใจหนุนฝ่ายปรปักษ์ทันที

“เอาไว้อ อ้ายเล็ก, ตะอ้ายพลให้หูลุดเลย เอา – มันอยากตะเข้า นั้น – พับเข้าไป อ้าว – อ้าว – เสือกหลวมตัวเข้าไปยังไงล่ะ”

อ้ายเล็กเซเซ่ดๆ ไปตามหมัด ปะทะเก้าอี้ตัวหนึ่งล้มครืนลงบนพื้น พรรคพวกของพลไซโยโห่ร้องกันลั่น.

เด็กผลุดลุกขึ้นในทันทีทันใด วิ่งเข้าตะลุมบอนเพื่อหวังจะคว้าพลให้อยู่หมัด พลสะกิดการรุกกล้าด้วยหมัดตวัดสั้นถูกชายโครง เจ้าเล็กรู้สึกว่กำลังหายไปเกือบครึ่ง มันพยายามจะใช้วิธีมวยปล้ำ แต่แล้วก็ถูกศอกนายพัชรภรณ์ที่แสกหน้าอย่างถนัด และในเวลาไล่ๆ กัน หมัดฮู้กขวาอันหนักแน่นแม่นยำราวกับฆ้อนเหล็กก็กะแทกกลางอ้ายเล็กดังกร๊อบ เหมือนกับกิ่งไม้หัก.

เจ้าเล็กหัวทิ่มแผ่พังพากับโต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง แล้วทั้งโต๊ะทั้งคนก็ล้มลงกลางห้อง เจ้าเสื่อร้ายใช้มือทั้งสองยันพื้นห้องลุกขึ้นอย่างมีนงง พลหัวเราะเบาๆ

“ไง เล็ก, ถ้าแกแน่ใจว่าแกสู้ฉันไม่ได้ ก็อย่าพยายามสู้เลยนะ ฉันไม่อยากจะทำแกเลย”

เด็กขบกรามแน่น มองดูพลด้วยสายตาแข็งกร้าว มันวิ่งเข้าปะทะพลอีก สู้อย่างเลือดนักเลง สู้อย่างไม่คิดชีวิต พลใช้ศอกทั้งสองโถมทะลวงคลังหน้าเจ้าเล็กจนกะทั้งปากและคิ้วแตกเป็นแผล.

ความมานะพยายามทำให้เล็กมีโอกาสเหมาะ ทั้งหมัดขวาถูกกลางพลค่อนข้างแรง นายพัชรภรณ์หืออ้นัยน์ตาพราว เขาไปติดโต๊ะตัวหนึ่ง เจ้าเล็กเห็นพลเสียหลักก็วิ่งเข้าไปจะซ้ำ แต่แล้วเท้าขวาของพลก็สัมผัสหน้าออกมันเต็มรัก.

นายพัชราภรณ์รับลูกขึ้นตั้งตัวตรง เดินรีเข้าหาคู่ต่อสู้ ใบหน้าของพลกงยิมแป้น อ้ายเสียใจเย็นกินไป

“พล – พลเว้ย” เสียหวนร้องลั่น “ระวังนะเว้ย หมัดมันยังกะสากตำข้าว”

พลหันมาพะยักหน้ากับกิมหงวน ต่างฝ่ายต่างจ่อจ้องกุมเชิงกัน อ้ายเล็กโถมเข้าชกพลอีกครั้งหนึ่ง นายพัชราภรณ์หลบฉาก สะกัดปึงเข้าให้ที่หน้าท้อง อ้ายเล็กตัวงอลดมือลงกุมท้อง พลใช้มือซ้ายจับท้ายทอยอ้ายเล็ก โนมลงมาพร้อมกับยกเข้าขาขึ้นตี

พลีอก!

เจ้าเล็กล้มฟูปลงแทบเท้านายพัชราภรณ์ มันมานะกัดฟันจะลุกขึ้น แต่แล้วก็ล้มลงนอนตะแคง.

เสียหวนกะโคคตัวลอย วังเข้ามาถอดและจูบพลเสียเต็มรัก พลผลอตัวคิดว่าอาเสียเป็นพรรคพวกของเจ้าเล็ก ก็รวบแขนจับฟาดในท่าญุโศ กิมหงวนตีลังกาข้ามสิริระะพลอย่างง่ายดาย

“ตึง – อ้อย”

เสียงฮาอย่างครั้นเครงดังขึ้น อาเสียตะ โปกแทบหัก

“ปู่โธ! ใครจะไปรู้ว่าแก่ละ ขอโทษเถิดนะ มีอย่างรี, อยู่ๆ พรวดพราดเข้ามาถอด เจ็บไหมวะ เสีย?”

“อูย – อ้อย – มึง – ไม่ยอมละ ตะ โปกพ้อหักแล้ว ไม่ยอม”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ นิกรเดินเข้ามาถอดแขนกิมหงวนให้ลุกขึ้น ยกมือตบสิริระะเบาๆ

“ไม่ตายหรอกวะ มันเป็นความคิดของแกนี่นา อะไร ทำใจเสาะเป็นหมาไปได้”

กิมหงวนหน้านี้คือขมวด มองดูพลอย่างเคื่องๆ ครั้นแล้วก็ยกเท้าขวาเตะนายพัชราภรณ์ด้วยความโกรธ.

พลรู้แล้วว่ารูปการณ์จะต้องเป็นอย่างนี้ พอเท้ากิมหงวนแหวกอากาศตรงมายังซี่โครงเขา พลก็ยกศอกซ้ายขึ้นตั้งรับ กะแตกลงบนหลังเท้าอาเสียทันที

กิก!

“อู๊ๆ อู๊ – โอ๊ย” กิมหงวนร้องสุดเสียง ทรวดตัวนั่งข้างๆ เจ้าเล็ก ยกมือกุมเท้าร้องครางลั่น.

พวกควาบอยฮาครีน แม้กะทั้งเจ้าเล็กซึ่งถูกชกอย่างสะบักสะบอมก็ต้องหัวเราะก๊าก พอเจ้าเล็กหัวเราะ
กิมหงวนก็ถีบโครมเข้าไป

“นี่แน่ะ จะตายท่าอยู่แล้วยังหัวเราะอีก”

อ้ายเล็กยิ้มเห่ๆ

“ก็มันขี้หน้าหว่า”

นายพัชราภรณ์เดินเข้ามาประคองอ้ายเล็กลุกขึ้นแล้วพูดอย่างยิ้มแย้ม

“ไ้ – เล็ก เดี่ยวนี้แกรู้แล้วสินะว่า แกสู้ฉันไม่ได้ มาญาติกันเถอะว่า อย่าถือโทษโกรธกันเลย”

เจ้าเล็กเริ่มเคารพนับถือพลทันที มันรู้สึกว่ นายพัชราภรณ์เป็นนักเลงที่น่านับถือมาก

“ผม – ผมยอมแพ้ พี่พลครับ – ผมยอมเป็นลูกน้องของพี่พลตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป” พูดจบมันก็ยกมือ
ไหว้.

พลกอดคู้ต่อสู้อของเขา

“ดีมากเล็ก ขอให้แกกลับเนื้อกลับตัวเลิกเป็นนักเลงเกกมะเหรกเกรไ้ใหม่ ถ้าแกยังหวังที่จะเป็น
พลเมืองดี ก็นก้จะหางานอาชีพที่สุจริตให้แกทำ”

เจ้าเล็กนั่งตรึกตรอง หวนระลึกถึงความหลัง ที่ละหุโทษและบางขวาง มันเคยเข้าไปสงบสติอารมณ์อยู่
ในนั้นมาแล้ว ชีวิตที่อยู่ในคุกข้อมหกดลิตทริอิสสรภาพ ถูกจองจำด้วยโซ่ตรวน ต้องทำงานกลางแดด, ขุดดิน, ทูบ
หิน แลกเปลี่ยนอาหารที่เสวนเลวมือหนึ่งๆ เมื่อฝ่าฝั้นระเบียบข้อบังคับก็ถูกโบยด้วยหวาย.

ความรู้สึกผิดชอบบังเกิดขึ้นแก่เจ้าเล็กทันที เขาเงยหน้ามองดูพลแล้วยิ้มเศร้าๆ พร้อมกับถอนหายใจยาว

“พี่พลครับ ผมเป็นหนี้บุญคุณของพี่พลมากมายทีเดียว พี่พลเป็นคนแรกที่ทำให้ผมรู้สึกผิดชอบ ผมระย่ำ
มาห้าปีแล้ว ชีวิตอันโสมมของผมไม่เคยสร้างคามดีอะไรให้แก่ตัวเองเลย ผมหมกมุ่นอยู่ในหมู่นักเลงอันธพาล
ประพฤติตัวเป็นปรปักษ์กับกฎหมาย ดิดคูกุดิตะรางตั้งหลายครั้ง” พูดจบน้ำตาของเขาก็ไหลลลล แต่ใบหน้า
ยังคงยิ้มแย้ม “พี่พลเท่าก้กับพระมาโปรดผม ผม – ผมแปลกใจเหลือเกินครับ ทุกๆ คนไม่เคยมีใครแนะนำผมให้

เลิกการประพุดิตนอย่างนี้เลย มีแต่ยุ่งส่งเสริม ผมไม่เข้าใจเลยครับว่าพี่พลเป็นนักเลงชนิดไหนแน่ พี่พลหา
กินในทางใด?”

อาเลี่ยสอดขึ้นตามเคย

“กุมชอง”

“ดู๊บ!” กำปิ่นของพลสัมผัสสัศกกลางหลังกิมหงวนค่อนข้างแรง นายพัชรภรณ์ยกมือตบขำเล็กน้อยแล้ว
พูดอย่างยิ้มแย้ม.

“แกเข้าใจผิด และทุกๆ คนก็เข้าใจผิดในตัวกันมาก กันไม่ใช่ นักเลงโต หรือมีอาชีพในทางที่ผิดกฎหมาย
กันเป็นพ่อค้าที่หากินในทางสุจริต” หยุดนึ่งสักครู่แล้วกล่าวต่อไป “เล็ก – เท่าที่ใครต่อใครเขายุ่งส่งเสริมแกให้
ประพุดิตัว ก็เพราะเขาต้องการให้แกมีสภาพเช่นเดียวกับเขา หรือต้องการให้แกเป็นเครื่องมือของเขานั่นเอง
อ้ายน้องชาย – กันน่าจะอยากจะทำให้เพื่อนร่วมชาติของกันทุกๆ คนประพุดิตนอยู่ในสัมมาอาชีพทั้งนั้น เลิกเสียดิ
เถอะนะ อ้ายเพื่อนยาก จงตั้งต้นชีวิตของแกใหม่ ให้อยู่ในทำนองคลองธรรม”

เล็กยิ้มเศร้าๆ สายตาที่เคยแจ่มใสแวววาวอยู่เสมอนั้นกลายเป็น โศกเศร้า.

“ผมปลื้มใจจนพูดอะไรไม่ถูกแล้วละครับ” เล็กพูดด้วยน้ำใสใจจริง “ผมกับเพื่อนนักเลงเหล่านี้ได้กลับ
กลายเป็นคนดีได้ ก็เพราะความกรุณาของคุณพี่” พูดจบเล็กก็หันมาพะยักหน้ากับเจ้าก๊วย ๓ คนที่เป็นพรรคพวก
ของเขา “เฮ้ย – อ้ายฮวด – อ้ายฟั้น – อ้ายผ่อง เข้ามานี้โวย ข้านะตัดญาติขาดมิตรกับอ้ายเจี๊ยะเสียดิ ขึ้นคบกับมันไม่
ซ้ำก็คงจะติดคุกอีก ข้ายอมยกให้คุณพี่พลเป็นเฮียแล้ว เอ็งล่ะจะว่ายังไง?”

ชายร่างเล็กที่ชื่อฮวดพูดหน้าตาเฉย.

“ข้านะ ถือสุภายิต ใครเขามีบุญก็เป็นข้า” แล้วมันก็ยกมือไหว้พล “ผมฝากตัวไว้ด้วยคนนะครับ?”

เล็กถามอีกคนหนึ่ง

“เอ็งล่ะ โวย ผ่อง?”

เจ้าผ่องยิ้มเล็กน้อย.

“ไม่มีปัญหาอะไรหรอก อ้ายเล็ก ข้าเองก็อยากเป็นลูกน้องพี่พลตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว แต่กลัวเอ็งจะกะเทกหน้าข้า ก็เลยแกล้งทำเป็นจงรักภักดีต่ออ้ายเจ้อ”

เล็กหัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าของร่างสูงชะลูดเหมือนถ่อ

“ว่าไง อ้ายพีน?”

“ข้านะรี? เอ็งไม่น่าจะสงสัยอะไรเลย เมื่อเอ็งกับอ้ายฮวดอ้ายผ่องยอมเป็นลูกน้องพี่พล ข้าไม่ยอมก็ถูกกะเทบตายเท่านั้น เป็นอันว่าข้าด้วยโว้ย”

เจ้าเล็กว่า “น้ำใสใจจริงของเอ็งล่ะ?”

“เฮ้ย – เถอะน่า ข้าบอกว่ายอมก็ยอมชีวะ”

เล็กหมุนตัวไปรอบๆ แล้วร้องประกาศ

“พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกเราจงพร้อมใจกันแสดงความยินดีต่อพี่พล ที่จะชักจูงพวกเราให้กลับเป็นพลเมืองดีต่อไป พวกเรา ไชโย!”

แล้วบรรดาก๊วยไทย – ก๊วยแขก – ก๊วยเจ๊ก – ก๊วยฝรั่ง ก็พากันเปล่งเสียงไชโย ๓ ครั้ง ดังลั่นกัศตาคาร 'ฮั่งคิ้ว' ทุกคนชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง.

พลยืนยิ้มแฉ่งท่ามกลางหมู่ฮ่อสรพิษก๊วย ท่าทางสง่าผ่าเผยราวกับเออร์อลฟลินด์ในเรื่อง 'เมืองนักเลง' เขาได้แนะนำให้ลูกน้องทุกคนให้รู้จักกับกิมหงวนและนิกร ซึ่งทุกคนก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ที่ได้รู้จักกับนายลิงทั้งสอง.

อาเสี่ยเริ่มกระทำตัวเป็นนักเลง

“เฮ้ย – เจ๊กโว้ย” เขาร้องตะโกนลั่น “เอาเหล้ามาโว้ย พวกเรา – ใครกินอะไรสิ่ง อ้าวเปย์เอง กินกันให้เต็มคราบ ไม่ต้องเกรงใจ อ้ายยอมฉิบหายสักสองสลึงโว้ย – เหล้ายาปลาปิ้งกับแกลัมเอามาโว้ย”

เมื่อกิมหงวนเปิดพริบบาร์ เหล่าก๊วยทั้งหลายก็เสกกันไปนั่งตามโต๊ะต่างๆ ช่วยกันสั่งอาหารและเหล้า ทุกคนเตรียมฟาดเต็มที่.

แล้วอีกสักครู่ พล, นิกร, กิมหงวนกับพวกควาบอยก็นั่งสนทนาหยอกเย้ากันอย่างสนุกสนาน.

เจ้าเล็กถือขวดเหล้ากะโตะขึ้นไปยืนบนเก้าอี้

“ขอให้พี่พลของเราจงมีความสุขความเจริญยิ่งๆ ไซ – โย้”

อาเสี่ยแผ่นขึ้นไปยืนบนโต๊ะ

“ขอให้ตัวข้าพเจ้าจงประสพจตุรพิชพร ชา – โย”

พวกควาบอยฮาครืน เจ้าเล็กชูขวดเหล้าร้องสัพยอกกิมหงวน

“ขอให้เสี่ยขยาบของเราจงมีความสุข วู้ปี้ – ไซโย –”

ทันใดนั้น ทุกคนก็ได้ยินเสียงระเบิดของกะสุนปืนสองนัดดังลั่น

“ปัง! ปัง!”

ขวดเหล้าในมือเจ้าเล็กแตกกระจาย พวกควาบอยมองไปที่ทางเข้าออก แล้วต่างก็ตกตะลึงพริ้งเพริด

ความเงียบสงบปกคลุมไปทั่ว 'พีเจ้อ' ยืนถือปืนพกในท่าทางทะมัดทะแมง ใบหน้าของเจ็ดมึงหึงน่ากลัว

“ยกมือขึ้น! ยกมือขึ้นทุกๆ คน” เจ็ดออกคำสั่งเด็ดขาด สายกะบอกปืนมายังพวกก๊วย.

พวกควาบอยจำต้องปฏิบัติตามคำสั่ง เพราะกลัวอำนาจกะสุนปืนกะบอกนี้ ทุกคนรวมทั้งพลและนิกรชูมือขึ้นเหนือศีรษะ กิมหงวนคนเดียวยืนหน้าเหวอ.

เจ็ดจ้องมองดูอาเสี่ย แล้วเสะยะยิ้ม

“ฉันบอกให้ยกมือขึ้น” มันพูดซ้ำๆ แต่เสียงหนักแน่น “อยากตายหรือวะ อ้ายหงวน?”

กิมหงวนยกมือขึ้นแค่ศีรษะแล้วก็เอามือลง ทำท่าทางพิลึก เดินตรงเข้าไปหา 'พีเจ้อ' ก้มลงพิจารณาดูปืนพก แล้วเสี่ยหงวนก็สะดุ้งเฮือก หน้าขาวเป็นกระดาษ รีบยกมือขึ้นเหนือศีรษะทันที เดินยิ้มแหยๆ เข้ามาหาพล, นิกร

“เป็นจริงๆ ้วย” เขาพูดกะซิบ “นี่กว่าป็นเด็กเล่นเสี่ยอีก”

เจือปราคาเข้ามาหาгимหงวน แล้วพูดเกรี้ยวกราด

“หยุด! อย่าพูดอะไรอีกแม่แต่คำเดียว และถ้าแกกะดุกกะดิกอีกนิดเดี๋ยวกี้หมายความว่า แก – ต้องตาย!”

гимหงวนทำตามบริบๆ

กะดุกกะดิกได้ก็อไม่ตายนะซี พี่เจือ”

“ปัง!”

เจือตอบด้วยกะสุน ๖.๓๕ ม.ม. ยิงลงระหว่างเท้าгимหงวน อาเสี่ยกะ โดด โหรง แล้วยืนนิ่งหลับตาปี แข็ง
ขาสั้นไปหมด

“อิติปิโส นะ โมๆ ๆ ๆ อิมังๆ ๆ เหวอเอือ!”

เจ้าเจือเดินหัวเราะลั่นห้อง

“นี่หรือจะนักเลง ยิ่งยังไม่ทันถูกเลย ร้องเสี่ยเสี่ยหลง”

“โธ – พี่เจือ ถ้ากูมันก็ไม่มีโอกาสได้ร้องหรือ” กิมหงวนพูดเสียงสั้น “หัน – หันปากกะบอกไปทาง
อื่นเถอะพี่ เสี่ยไ้สัจ, แหม – เอนี้ว้อออกมาจากไกไม่ได้หรือ ดีไม่ดีโป่งป้างออกมา จันก็แยเท่านั้น พี่จะต้องการ
อะไรบอกจันเถอะ อย่างจันเลยพี่”

พลขบกรามแน่น มองดูгимหงวนด้วยความโกรธ

“อ้ายหมาวัด” พลคำราม “แกกล้วตายถึงกับยอมหมอบราบคาบแก้วกับมันเซียวรี อ้ายเสี่ย – เกิดมาเป็น
คนมันก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้นแหละวะ”

อาเสี่ยเอียงคอมยิ้ม

“แน – ข้ายังไม่อยากตายนี้หว่า ไม่เอาละ ้วย กูเป็นพวกพี่เจือดีกว่า” แล้วเขาก็มองดูเจือ “นะพี่นะ ใ้หนู
เป็นพวกพี่สักคนเถอะ?”

ทุกคนมองดูกิมหงวนด้วยความแค้นเคือง พลยกเท้าถีบเอาเสียปึงเข้าให้ กิมหงวนเซเซ่ดๆ ออกมากลางห้อง เจ้าเจือเดินเข้ามาพะเซีญหน้ากับพลอย่างอาชญาญ จีปากกะบอกป็นลงแนบหัวใจนายพัชราภรณ์ แล้วมันก็หัวเราะ

“อ้ายพลเอ๋ย ถ้ามีนีกว่าชายชาติเถื่ออย่างข้าจะยอมหมดลายนักร้องง่ายๆ นั้น มีนีกี่เข้าใจผิดถนัด คนอย่างข้าน่าจะยอมแพ้คนง่ายๆ อย่าฟังนีก ยังไง, อ้ายเสื่อ เดียวนี้ข้าอาจจะยิงมีงเหมือนกับหมาจี้เรื้อนตัวหนึ่งก็ได้ไม่ใช่หรือ?”

พลหัวเราะเบาๆ เขาไม่สะทกสะท้านเลย

“อ้ายเจือ เอ็งก็เป็นผู้ชายชาตินักร้องคนหนึ่ง” พลพูดยิ้มๆ “เอ็งมีปืนแต่ขำมือเปล่า เมื่อเอ็งจะใช้ความเป็นนักร้องของเอ็ง ยังคนที่ไม่มีความรู้” แล้วพลก็หัวเราะ “ยิงซิเพื่อน”

พี่เจือยิ้มแป้น ถอยหลังออกไป ๒ – ๓ ก้าว กวาดสายตามองดูพวกก๊วยทั้งหลาย ซึ่งยืนชุมนุมอย่างอกสั้นขวัญแวน.

เขายกมือซ้ายชี้หน้าเจ้าเล็ก สมุนคนโปรดของเขา

“อ้ายเล็ก เสียแรงที่กูขุนมีงมาตั้งหลายปี บุญคุณของกูนั้นท่วมกะบานหัว แต่มีงหานึกถึงบุญคุณของกูไม่กูเปลี่ยพล้านิดเดียว มีงก็ทรยศเห็นคนอื่นดีกว่ากู ออกมานี้อ้ายเล็ก ออกมาตีๆ และถอยหลังไปยืนที่บาร์นั้น เร็ว – อย่างไร”

เล็กหน้าซีดหน้าตาเหลือก มองดูพลคล้ายกับจะขอให้พลช่วยเหลือเขา นายพัชราภรณ์ยังไม่มีโอกาสที่จะช่วยได้ เพราะถ้าเขาช่วยตัวนิดเดียว เจือคงยิงเขาทันที เล็กจำต้องออกมาตามคำสั่ง เหวื่อเม็ดโตๆ ปรากฏที่โอบหน้า.

‘พี่เจือ’ หัวเราะเสียงกร้าว มองดูสมุนคนโปรดของเขาอย่างแค้นใจ

“อ้ายเล็ก – คนที่ขาดความกตัญญูรู้คุณคนนะ มีชีวิตอยู่ต่อไปก็หนักโลก ตายเสียเถอะมีง!”

แล้วเจ้าพ่อเสื่อแห่งท้องสำเพ็งก็ยกปืนหมายทรวงอกเล็ก กะดิกนิ้วลั่นไกทันที

“ปัง!”

เจ้าเล็กร้องสุดเสียง สะดุ้งเหือกยกมือกุมอก ล้มฮวบลงข้างเก้าอี้ตัวหนึ่ง ท่ามกลางความตกตะลึงของบรรดาอสรพิษก๊วยทั้งหลาย.

“หนึ่งศพละ” เจื่อพูดพลางหัวเราะ หันควับมาทางพล, นิกร “อย่า – อย่ากะดุกกะคิกนามิ่ง เห็นหรือยังว่า กูฆ่าคนได้ง่ายดายเหลือเกิน” แล้วเจื่อก็พูดกับลูกน้องของเขาทั้งหมด “อ้ายเล็กตายเพราะทรยศ พวกมิ่งทุกๆ คนก็จะต้องตายในลักษณะนี้ อ้ายสิน – ออกมานี้”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่ชื่อสิน รู้สึกเหินวาบไปทั่วตัว แทะจะสิ้นสติ เขามองดูพลด้วยความประสงค์จะให้ช่วยเหลือ นายพัชรารณณ์ถอนหายใจดังๆ แล้วพูดกับเจื่ออย่างปกติ

“อ้ายเจื่อ, ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกที่มิ่งจะฆ่าพวกเหล่านี้ เท่าที่เขาทรยศต่อมิ่ง ขอมเป็นลูกน้องข้าก็เพราะเขากลัวข้า ยิ่งข้าดีกว่วะ แล้วเจื่อก็ได้ครอบครองตำแหน่งต่อไป”

เจื่อมองดูพลแล้วยิ้มเล็กน้อย เสียหงวนแก้งทำเป็นยกมือชี้หน้าพล

“ยังจะพูดมากปากกล้าอีก ยิ่งมันเสียเถอะ พี่เจื่อ”

พลหายใจถี่เร็ว

“อ้ายหงวน!” นายพัชรารณณ์ตะโกนลั่น “อ้ายเพื่อนทรยศ!”

อาเสี่ยเดินเฉียงเข้ามายืนข้างเจื่อ

“เออ – ซิวะ, ประเดี้ยวเถอะ – มิ่งคงถูกพี่เจื่อยิงหรอก ฮี – ฮี”

เจื่อตายใจแล้ว คิดว่ากิมหงวนกลัวเขา จึงขอมเป็นพรรคพวก เขาพูดกับอาเสี่ยด้วยเสียงหนักแน่น

“เฮี่ย – หงวน, ดบหน้าอ้ายพลให้ข้าดูสักหนึ่งทีได้ไหมวะ?”

“ฮะ – ทำไมจะไม่ได้ อย่าว่าแต่ดบหน้าเลย ให้ฉันทันยังมันก็ได้”

เจื่อหัวเราะ

“เอา – ตบหน้ามันให้เข้าคู่น้อยเถอะ”

อาเลียมองคูพล ภูมือไปมา แต่หางตาคอยชำเลื่องมองคูเจือ ขณะนี้เขาอยู่ห่างจากเจือเพียงก้าวเดียวเท่านั้น.

ทันใดนั้น ด้วยความรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ และด้วยความกล้าอย่างบ้าบิ่นของกิมหงวน อาเลี่ยตะครุบข้อมือขวาของเจือไว้และบิดโดยแรง ทุกๆ คนยืนตะลึงไปชั่วขณะ ไม่นึกไม่ฝันว่ากิมหงวนจะกล้าหาญชาญชัยอย่างนี้.

ทั้งสองต่างยื้อแย่งป็นกัน มือของเจือที่กิมหงวนจับไว้ชูขึ้นเหนือศีรษะ แล้วกะสุนปืนก็ลั่นออกมาอีก ๒ นัด.

กิมหงวนควงหมัดซ้าย ๕ – ๖ รอบ กะแทกกริ้วบเข้าที่ชอกคางพี่เจือ ความเจ็บทำให้เจือปล่อยปืนพรู่วงลงบนพื้น แล้วกิมหงวนก็ฮึดเปอร์คัตพุ่งเข้าอีกเต็มแรง พี่เจือเซดลากันกะแทก.

นิกรพุ่งตัวปราด หยิบป็นมาถึงไไว้เป็นกรรมสิทธิ์ เมื่อเสียร้ายไม่มีเขี้ยวเล็บ ทุกๆ คนก็เอามือลง เสี่ยงจ็อกแจ็กจอแจดงขึ้นทันที.

พลขี้มเป็น นึกชมเชยอาเลี่ยที่มีอุบายแยบคายยิ่งนัก กิมหงวนได้กล้าเสี่ยงชีวิตช่วยชีวิตคนอื่นหลายคนไว้ได้.

อ้ายเจือผลุดลุกขึ้นยืน ยกมือชี้หน้ากิมหงวน

“มึง – มึงต้มกู”

อาเลี่ยหัวเราะก้าก

“อ้า – ถ้าไม่ต้มแล้วทำไมถึงจะแย่งป็นมึงได้ละ ทีนี้เอ็งมือเปล่าแล้ว มา – ชกกับข้าก็เอา นี่เสี่ย – อาเลี่ยกิมหงวนผู้ปราบแชนวอดอง ถ้ามึงรักตัวกลัวตายก็จงคุกเข่าลงคำนับข้า หรือมายก้หันตูดมาให้ข้าเตะเบาๆ สักห้าร้อยที”

เจือปราดเข้าไปอาเสียอย่างบ้าเลือด ยกเท้าขวาเตะปึงเข้าไปให้ กิมหงวนจับเท้าไว้ได้ เจือศอกกะทุ้งลงตรง
สันหน้าแข้ง พี่เบิ้มล้มครืนลงอีก อาเสียกะโดดตัวลอยกะทืบซ้าหมายยอดอก เจือพลิกตัวหลบ กิมหงวนเลย
กะทืบเอาพื้นห้องเข้าเต็มแรง พวกก๊วยฮาลัน ต่างร้องตะโกนหนุนกิมหงวน.

เจือลุกขึ้นต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต พุดถึงรูปร่าง กิมหงวนมีภายีดีกว่ามาก เจือสูงเพียง ๕ ฟิตเศษ แต่เสียห
งวนสูง ๖ ฟิต ๔ นิ้ว แข็งขียวกว่ามาก อาเสียได้รับลูกหนุนก็ฮึกเหิมชกซ้ายป่ายขวาอุดุด จนกะทั่งหลวมตัวเข้า
ไป.

เจือชกหมัดขวาปึงเต็มแรง หมัดอันเด็ดขาดของเจือถูกเป้าตากิมหงวนอย่างถนัด อาเสียกั๊กง้าเบา ขอบตา
เป็นวงกลมเขียวบ้ดขึ้นมาทันที.

เสียหวนรีบลุกขึ้น ยกมือกุมเป้าตาสูดปากถัน

“มึง – เล่นชกลูกกะตานั้นมึง ตากูบอดกูไม่ยอมด้วย โอ๊ย – กูเอามึงบั้งละ” แล้วอาเสียก็แผ่นโผนโจน
ทะยานเข้าหาเจือ.

คราวนี้เจือเป็นฝ่ายรับ กิมหงวนชกถูกหน้าหลายที และครั้งหนึ่งหมัดฮู้กขวาของอาเสียยังผลให้พี่เบิ้มลง
ไปนอนวัดพื้น เสียหวนไม่ยอมสปอร์ตอีกแล้ว กรากเข้ากะทืบซ้าหลายที ยกเท้าขวาเตะพล็อกเข้าไปให้ถูกคางพี่
เบิ้มเต็มรัก.

นิกรวิ่งเข้ามาวิ่งตัวกิมหงวนไว้

“อย่า – อ้ายเสีย แกนี่ไม่สปอร์ตเสียเลย ล้มแล้วอย่าซ้าชีวะ”

กิมหงวนชักฉิวนิกร

“อูวะ ไม่ซ้าถ้ำเมื่อมันลุกขึ้นชกกันอยู่หมัดละ จะว่ายังไง” พุดจบก็เตะเจืออีกหนึ่งพลัก

นายการุณวงศ์เข้าขวางกลาง เขามองดูเจือแล้วหัวเราะ

“ลุกขึ้นชีวะเจือ อย่าทำใจเสาะหน้อยเลยนะ”

เจ็อบกรรมแน่น ถึงแม้บอบช้ำก็ยังลุกขึ้นด้วยกำลังใจอันแข็งแกร่ง นิกรถยห่างเพื่อให้คู่ต่อสู้พันตูกันต่อไป.

อาเล็ยจดมวยไทยอย่างน่าขบขัน ย่อตัวลงต่ำทำขโยยงหยกคูพิลึก เจ็อบเต้นฟูตเว็ทหาโอกาสเข้าชก กิมหงวนพะยักหน้าหงิกๆ

“ตายนา อ้ายเจ็อบ พ่อเตะขาดสองท่อนเลย เข้ามาซี”

เจ็อบไม่เข้า เพียงแต่จคมูมเชิง อาเล็ยลคมือลงเปิดว่างหมด ขึ้นคางหลอกลือเจ็อบให้เข้าชกก่อน

“คางนี้ยังงี่ละพี่ เตะน้องซีพี่เจ็อบ น้องจะได้เอาศอกถองหน้าข้างพี่อีก”

เจ็อบเตะบึงเข้าให้ทันที เท้าของมันสัมผัสได้คางกิมหงวนถนัดใจ

“กร็อบ!”

เล็ยหงวนกั้นกะแทก เห็นดาวขึ้นยิบๆ ฆาไปหมดทั้งตัวแทบจะลุกขึ้นไม่ไหว พลร้องตะ โคนลั่น

“ลุกขึ้น อ้ายเล็ย ลุกขึ้นสู้กับมันชีวะ”

กิมหงวนใช้มือทั้งสองพะยุงตัวขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ยังไม่ทันตั้งตัว เจ็อบก็สะอึกเข้าไปใส่ชกโครม เข้าให้อีก อาเล็ยเซเซ่ตๆ ไปคิดผนังห้อง กรอบรูปวิวที่แขวนไว้หล่นลงมากะแทกศิรัษะ เล็ยหงวนครางลั่น.

“อูย – มึง – กูไม่ยอมแล้ว” พูดจบกก็เข้าตะลุมบอนคู่ต่อสู้.

ทั้งสองกอดรัดกันแน่น ต่างตั้งใจประหัดประหารซึ่งกันและกัน เจ็อบกับกิมหงวนล้มครืนลงกลางห้อง เปลี่ยนการต่อสู้เป็นมวยปล้ำ.

ทุกคนได้ยินเสียงพี่เจ็อบร้องเสียงหลง

“โฮ้ย! โฮ้ย! อย่าเล่นกัดชีวะ โฮ้ย!”

เล็ยหงวนหาฟังไม่ กัดหูเจ้าเจ็อบเต็มแรง บรรดาควาบอยหัวเราะกันจนปวดท้อง เป็นการต่อสู้ที่ขบขันที่สุด บางคนคบบมือกะทืบเท้า เอานิ้วขัดใส่ปากเป่าเป็ยวตามนิสัยของเขา.

เจอรูสึกเจ็บปวดแทบจะทนไม่ไหว มันขมมือซ้ายบีบจมุกิมหงวนไว้ด้วยปฏิกานอันเฉียบแหลมไม่ถึง ครึ่งนาทีอาเสี่ยก็ต้องปล่อยปากที่คาบหูเจ้าเจ้อออก เพราะถ้าไม่ปล่อยก็หายใจไม่ได้.

คราวนี้การต่อสู้ที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นตามลำดับ เจ้อกับกิมหงวนผลัดกันได้เปรียบเสียเปรียบ ทั้งสอง กลิ้งไปมารอบๆ ห้อง พัดกันอย่างทรหดอดทน.

ครั้งหนึ่งกิมหงวนเป็นฝ่ายอยู่บนคร่อมเจ้อไว้ เขาวิ่งกำปั้นลงบนหน้าพี่เบิ้มไม่ต่ำกว่า ๑๐ ที ชกไปด้วยค่า ไปด้วย เจ้อพยายามดิ้นรน งอเข่าขวาเข้ามาติดอกถีบเบรียงเต็มแรง กิมหงวนผละหาย.

ทั้งสองต่างรีบลุกขึ้นยืนพร้อมๆ กัน เจ้อปราดเข้าซ้ายป่ายขวา ด้วยความหวังจะคว้ากิมหงวน อาเสี่ยปิด ป้องอย่างระมัดระวัง พล, นิกร หัวเราะจนน้ำตาไหล นานๆ ก็ตะโกนหนุนเสี่ยหงวน คนอื่นๆ ก็เช่นกัน.

เสี่ยหงวนกำหมัดแน่นเอี้ยด แข็งราวกับหิน แล้วชกหมัดซ้ายเข้าหน้าปรบักษ์ เจ้อถล่ำพรวดเข้ามา อา เสี่ยลั่นหมัดขวาปังเต็มแรงเกิด.

พี่เบิ้มยืนงงเหมือนไก่ตาแตก กิมหงวนกะโดดดีเข้าซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ครั้นแล้วเจ้อก็โงนเงนล้มครืนลงกลาง ห้อง.

พวกคาวบอยไซโยโห่ร้องดีใจในชัยชนะของกิมหงวน ต่างกรูกันขึ้นมาแบกอาเสี่ยขึ้นบ่า พาเดินไป รอบๆ ห้อง.

ขณะนั้น, นายร้อยตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่ง ได้พาเสริมกับชายฉกรรจ์ในเครื่องแต่งกายพลเรือนอีก ๕ - ๖ คน เดินเข้ามาในภัตตาคาร 'ฮั่งคิ้ว' อย่างรีบร้อน เขาคือ ร.ต.ท.เรวัต ระวังวงศ์ เสือแห่งสันติบาล ซึ่งมี ชื่อเสียงเป็นที่ครั่นคร้ามแก่บรรดาพวกโสณทวจจริตทั้งหลาย.

พวกคาวบอยที่กำลังแบกกิมหงวนแห่แหนดบมือกะทืบเท้าร้องรำทำเพลง เมื่อแลเห็น ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็ตระหนกตกใจไปตามกัน เขาปล่อยกิมหงวนลอยละลื้อลงบนพื้นห้องดังพลັก แล้วทุกคนก็ ยืนตะลึง.

พล, นิกร ยิ้มรับนายตำรวจเพื่อนเกลอของเขา.

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือนี้?” เรวัตถามโดยเร็ว แล้วเขาก็สะดุ้งเมื่อแลเห็นเด็กนอนตายอยู่ข้างบาร์ ที่หน้าอกมีรอยถูกยิง “พล! นั่น --”

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบา

“อายเจือเป็นคนยิง” แล้วเขาก็ชี้ไปที่พี่เบิ้มซึ่งนอนเหยียดอยู่บนพื้น “เจ้าเสี่ยฟาดเจ้าเจือเสี่ยหมอบ แกจะจัดการอย่างไรกับเจ้าเจือก็เอาซี”

นายตำรวจหมวดควีน

“เล่าให้ฟังซิ พล, เรื่องมันเป็นยังไงกัน?”

พลได้บรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เรวัตฟังโดยตลอด เมื่อพลเล่าจบ นิกรก็ล้วงกระเป๋าหยิบปืนพกของเจือออกมาส่งให้เรวัต.

ขณะนี้, เจ้าพ่อแห่งสำเพ็ง ค่อยๆ พลิกตัวพยายามจะลุกขึ้น เรวัตหันมาพูดกับตำรวจนอกเครื่องแบบที่มาอยู่กับเขา

“ฉัตร – ลีกับบุญช่วย รีบเอาตัวอายเจือไปสันติบาลโดยเร็ว ถ้าระหว่างทางมีพรรคพวกของอายเจือเข้าแย่งชิง ก็ใช้ปืนได้ทันที เข้าใจ?”

พลตำรวจหนุ่มสองคนยืนตรงรับคำสั่งพร้อมกันแล้วเดินเข้ามากะซากเจือให้ลุกขึ้น ลั่นกุญแจมือกร๊วบพาตัวออกไปจาก 'ฮังคิ้ว' ทันที.

นายร้อยตำรวจหนุ่มเดินไปคูศพลีก แล้วซักถามเหตุการณ์บางอย่างจากพล, นิกร, กิมหงวน เขาสั่งให้ตำรวจอีกคนหนึ่งรีบออกไปโทรศัพท์รายงานให้ท่านผู้บังคับบัญชาทราบตามระเบียบที่มีการฆาตกรรมเกิดขึ้น และสั่งให้ตำรวจสองคนควบคุมสถานที่นี้ ไม่ยอมให้ใครเข้าออกจนกว่าจะได้รับคำสั่งเปลี่ยนแปลง.

เรวัตได้จัดซื้อตำบลดที่อยู่ของทุกๆ คนที่อยู่ที่นี่ไว้ในสมุดพกเล็กๆ พลรับรองว่า พวกเขาบอyleftานี้ได้ยอมเป็นพรรคพวกเขา และไม่มีการเกี่ยวข้องกับเจือเลย ซึ่งทุกคนยินดีที่จะเป็นพะยาน.

นายร้อยตำรวจหนุ่ม จูงมือพลเดินไปทางมุมห้องแล้วพูดกะซิบกะซิบ

“คืนนี้ สองทุ่มตรงเราจะเข้าทะเลาะช่องสมาคมลับ กันได้รับคำสั่งจากผู้บังคับการให้นำตำรวจนอกเครื่องแบบมาตรวจบริเวณช่องของอ้ายกวางหู เพื่อวางแผนการเข้าจับกุม และได้รับคำสั่งให้จับอ้ายเจ๊อไว้ก่อน เพื่อตัดกำลังสำคัญ อ้า – เมื่อกันไปตรวจสถานที่เรียบร้อยแล้วก็ตามอ้ายเจ๊อมานี้ แล้วก็พอดีทีเดียว”

พลยิ้มเล็กน้อย

“แกจะให้กันทำอะไรอีกบ้าง ในเรื่องนี้?”

“สำหรับการทำลายช่องสมาคมลับ แกไม่ต้องช่วยเหลืออะไรหรอก เราได้เตรียมการไว้พร้อมเพียงแล้ว แกสามคนเพียงแต่เป็นพะยานให้ตำรวจเท่านั้น”

นายพัชราภรณ์พะยัคหน้า

“ดีเหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นกันจะกลับบ้านละ”

“อ๊ะ – ยังก่อนพล ต้องรอท่านผู้บังคับการมาไต่สวนก่อน เพราะจะต้องมีการชันสูตรศพ ถ้ารูปสถานที่เกิดเหตุ และไต่สวนปากคำผู้ที่อยู่ในนี้ทุกๆ คน เดียวท่านก็คงมาหรอก”

พลหัวเราะ

“ยังงั้นกินเหล้ากันเถอะวะ เรวัต”

นายร้อยตำรวจหนุ่มสันศิริชะ

“ไม่ได้หรอก อ้วกำลังอยู่ในหน้าที่ราชการ ลือกินกันตามลำพังก็แล้วกัน”

พลพาเรวัตเดินเข้าร่วมกลุ่ม กิมหงวน, นิกร และพวกควาบอย พลได้สั่งให้ทุกๆ คนไปนั่งตามโต๊ะ อาเสี่ยเปิดพริบารอีก เลี้ยงฉลองชัยชนะของเขา พวกก๊วยทั้งหลายตั้งใจดื่มเหล้าครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย แล้วก็ถอดเจี๊ยะงา ตั้งตนเป็นพลเมืองดีสืบไป.

ประชาชนชาวจีนที่ตั้งมั่นอยู่ในสุจริตธรรมต่างพากันตื่นตื่นและประหลาดใจในความสามารถของ ตำรวจสันติบาลมาก ที่ได้ทำลายรังสมาคมลับเมื่อคืนวันอังคาร ยิ่งหัวหน้าสมาคมตาย กับจับบุคคลสำคัญๆ อีกหลายคน พร้อมด้วยเอกสารและศาสตราวุธอีกมาก.

ต่อไปนี่คือข้อความในหนังสือพิมพ์ 'ข่าวรายวัน'

ทำลายช่องสมาคมลับ

ตำรวจสันติบาล

ยังต่อสู้กับหัวหน้าสมาคมอย่างทรหด

ทางการของตำรวจสันติบาล ได้สืบทราบโดยหลักฐานแน่นอนว่า นายเหี้ยกวงหู พ่อค้าจีนผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง ได้ช่องสุมบรรดานักเลงหัวไม้ทั้ง จีนและไทยไว้มากมาย จัดตั้งสมาคมลับขึ้นเพื่อประหารพ่อค้าทั้งหลายที่ ติดต่อการค้ากับชนชาติศัตรู จึงเมื่อคืนวันอังคารที่ ๓๐ นี้ เวลา ๒๐ น.เศษ ผู้บังคับการตำรวจสันติบาลพร้อมด้วย ร.ต.ท.เรวัต ระวีวงศ์ ร.ต.ต.โกมล กาญจนานนท์ และนายสิบพลตำรวจแห่งสันติบาลประมาณ ๒๐ คน ได้ไป ล้อมจับนายเหี้ยกวงหูที่บ้านในสำเพ็ง.

นายเหี้ยกวงหูกับพรรคพวกได้ใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ แต่ก็ ต้องกะสุนปืนตำรวจตาย เจ้าหน้าที่ได้จับสมาชิกสมาคมลับไว้ได้ ๑๒ คน รวมทั้งนายเจื่อนักเลงโตที่มีชื่อเสียง.

เราจะได้เสนอข่าวโดยละเอียด ซึ่งลึกถึงซบซึ้งลงในฉบับวันพรุ่งนี้.

อีก ๓ วันต่อมา

คืนวันเสาร์ บ้าน 'การุณวงศ์' สว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้าต่างๆ ลี ห้อยเป็นระย้าตามสุ่มทุ่มมุ่มไม้.

ท่านเจ้าคุณวิจิตรบรรณาการ ได้จัดการรื่นเริงเลี้ยงมิตรสหายและญาติของท่าน เพื่อปลุกปลอบขวัญและสะเดาะเคราะห์ที่ท่านเกือบจะต้องถูกลอบยิงตาย.

เวลา ๑๕ นาฬิกาเศษ.

เสียงดนตรีไทยกำลังบรรเลงเพลงโหมโรงอย่างไพเราะ รhythmic คั่นงามแบบแปลกๆ จอดอยู่เรียงรายเต็มถนนหน้าบ้าน เสียงสรวลเสเฮฮาของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ พ่อค้าคหบดีแลบุคคลสำคัญต่างๆ ดังออกมาจากในห้องโถง และนานๆ เสียงไซโยโห่ร้อง – เสียงฮา – เสียงเป่าปากก็ดังมาจากหลังบ้าน.

การเลี้ยงในระหว่างญาติมิตรของเจ้าคุณวิจิตรฯ ได้เริ่มต้นเมื่อสักครู่นี้เอง ภายในห้องโถงอันหรูหราแขกผู้มีเกียรติไม่ต่ำกว่ายี่สิบคนกำลังรับประทานอาหารและคุยกันอย่างร่าเริง เจ้าคุณวิจิตรฯ นั่งหัวโต๊ะ ถัดมาก็เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิง แล้วก็เจ้าคุณปัจฉิมกนิษฐา นอกจากนั้นล้วนแต่เพื่อนฝูงที่สนิทสนมกันจริงๆ.

ทางหลังบ้าน 'การุณวงศ์' พล, นิกร, กิมหงวน และพวกควาบบอยราว ๓๐ คน ต่างนั่งโต๊ะกินข้าวกินเหล้า สนทนากันอย่างครึกครื้น กุ๊ยเหล่านี้เริ่มต้นเป็นพลเมืองดีแล้ว บางคนไปทำงานที่ห้างศิริไลซ์พานิช, ห้างพัชรารักษ์ ม่ายก็ไปประจำโรงเลื่อยโรงสี โดยจะเพาะเสริม ได้เป็นเลขานุการของเจ้าคุณวิจิตรฯ ส่วนเจ้าบาบู่ได้เป็นแขกยามประจำบ้าน 'การุณวงศ์' อยู่ในบังคับบัญชาของแขกยามคนเก่า คือนายปานเคนรสิงหาวตาราคานชิงก์ ซึ่งเป็นแขกยามที่มีมาช้านานแล้ว.

การกินเลี้ยงคืนวันนี้เป็นไปในฐานกันเอง แต่พวกผู้ใหญ่กินอยู่บนตึก พวกพล, นิกร, กิมหงวนอยู่ที่สนามหลังตึก.

โรงละครชั่วคราวได้ถูกสร้างขึ้นที่บริเวณสวนดอกไม้ พวกควาบบอยของสามเกลอจะแสดงการละเล่นเบ็ดเตล็ดให้พรรคพวกและท่านผู้ใหญ่ที่เป็นญาติมิตรของเจ้าคุณวิจิตรฯ ได้ชมเป็นขวัญตา หลังจากรับประทานอาหารแล้ว.

ไม่ว่าที่แห่งใด เมื่อมีการกินเลี้ยงก็ต้องมีการกินเหล้า และเมื่อมีการกินเหล้าก็ต้องมีการเมามาขนาดหนัก.

พล, นิกร, กิมหงวนกำลังเอี่ยม พวกบริวารของเขาก็เช่นเดียวกัน ทุกคนต่างรื่นเริงสุขสำราญเหมือนดอกไม้บานยามเช้า ขวดวิสกี้, ขวดโซดา, ขวดคอง, สุกรีฟ, ภูเขา, ยี่สิบแปดดีกรีเกลือกลาดโต๊ะ บางคนถึงกับพูดภาษาไทยไม่รู้เรื่อง.

ขณะที่สามสหายกับพวกควาบอยกำลังอะอะเฮฮา กัน สุภาพบุรุษผู้สูงอายุสี่รยะล้านคนหนึ่ง ได้เดินลงบันไดหลังตึกตรงเข้ามา.

เจ้าสินหัวเราะก๊ากแล้วตะโกนลั่น

“ไอโฮ! พระอาทิตย์ขึ้นกลางคืน วัวยพวกเรา”

เสียงฮา, เสียงเป่าปากคังซิ่น เจ้าคุณปัจจนิกฯ หยุดชะงัก ขมวดคิ้วนี้วหน้าด้วยความไม่พอใจ แล้วท่านก็ปราดมาหาเจ้าสิน

“หมายความว่ายังงัยกัน วัวย มีงูใหม่ฆ่าเป็นอาของลูกพี่มีง?”

สินสะดุ้งเอือก ยิ้มแหยๆ

“ตายโหง!” แล้วเขาก็รีบยกมือไหว้ “ประทานโทษเถอะครับ ผมคิดว่าท่านเป็นคนใช้ของพี่กร”

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก ก้มลงมองดูตัวท่าน

“อ้ายห้าร้อย! แต่งตัวอย่างนี้นะรี แกเห็นเป็นคนใช้ของอ้ายกร ชะ – ชะ มีตาเสียเปล่าๆ หามิแวงไม่ ดูเสียให้ดิเฮ้ย หน่วยก้านท่าทางของข้าบอกอยู่ชัดๆ ว่าเป็นคนใหญ่คนโต”

อาเสี่ยหรีตามองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วดูลูกน้อง

“ขอโทษท่านเสี่ยซิ วัวย อ้ายสิน – แล้วกัน ไม่รู้จักที่ดำที่สูง ที่หลังขึ้นล่องเกินเจ้าคุณอาของข้าอีกละก้อ พ่อไม่เอามะอีกขั้ดปาก ก้อย่านับถือชีวะ”

เจ้าคุณสะดุ้งโหยง กะโจนพรวดเข้ามาจับอกเสี่ยอาเสี่ย

“ว่าใหม่ซี เอะอะไรขั้ดปาก?” ท่านถามเสี่ยกร้าว.

อาเลี่ยทำหน้าที่ครึ่งยี่ครึ่งแหย

“มะพร้าวหัวครับ”

เจ้าคุณตบหน้ากิมหงวนดังเพียะ

“ตะกี้แกไม่ได้พูดอย่างงี้”

“โธ่คุณอา” กิมหงวนคราง “ผมพูดยั้งจริงๆ ครับ”

“ให้แกตาย โหงตายท่า?”

“ครับ – คุณอาถ้าจะเมากะมันนี่ ผมพูดเตือนลูกน้องดีๆ คุณอากลับตบหน้าผม แล้วกันซีครับ”

เจ้าคุณหัวเราะ

“ต่อแหล – ตอดหลดตดๆ ร้อนๆ แกว่าแกจะเอาลูกมะอิกยัดปากอ้ายสิน”

“ว้า!” อาเลี่ยร้องลั่น “เฮอะ – นี่แหละหูหาเรื่อง ให้ผมก้าวไปนี่ธรณีสืบซีครับ โธ่ – คุณอา นี่ พอมาเข้าก็หาเรื่องตะผม เอ้อ – คูชี”

เจ้าคุณบึ้งนี่ๆ หันกลับมาทางพล

“พล – ตะกี้อ้ายเสี้ยนมันพูดว่ายังไง?”

พลยิ้ม นัยน์ตาปรือ, หยิบซ่อมจิ้มกึ่งทอดใส่ปากแล้วพูดหน้าตาเฉย

“มันบอกว่าถ้าอ้ายสินล่วงเกินคุณอาอีก มันจะเอามะพร้าวหัวยัดปากครับ”

“น่าน” อาเลี่ยหัวเราะก๊าก “เห็นไหมล่ะครับ พะยานผมมีอยู่ทน โท่”

เจ้าคุณยกมือไขว้หลัง แม้มริมฝีปากแน่นเป็นเชิงตริกตรง ท่านเดินวนเวียนไปมา แล้วกะโจนพรวดเข้า
เค้นคอพล

“มึงพวกเดียวกัน ข้าไม่ได้เมา ข้าได้ยินชัดๆ”

“โอย – อ้อย กลัวแล้วครับ อ้ายเสียมันพูดยังจริงจังนี่ครับ”

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ปล่ยมือออก หันหน้ามาทางลูกเขย คือนายนิกกร การณวงศ์

“เสี้ยกร บอกพ่อตามตรง ตะกี้อ้ายเสียมันพูคว่าอะไร?”

นิกรอมยิ้มแก้มตุ้ย

“มันไม่ได้ว่าอะไรคุณพ่อหรอกครับ มันว่าจะเอาลูกมะพร้าวห้ายัดปากอ้ายสิน ผมไม่เห็นว่าจะเสียหายอะไรเลย”

เจ้าคุณผิวปากเบาๆ กะพริบตาถี่เร็ว แล้วพูดกับตัวเอง “เอ – เราก็ไม่ได้เมานี้หว่า ทำไมถึงหูแว่วไปได้ ถ้ามันว่ามะอิกมันคงไม่กล้าสาบานหรอก เอ – สงสัยจริงแฮะ”

แล้วท่านก็ถามพวกคาวบอยทั้งหมด ด้วยเสียงค่อนข้างดัง

“เสี้ย – เมื่อกี้อ้ายเสียมันว่าลูกมะอิกหรือลูกมะพร้าวไว้?”

“มะพร้าวครับ!” เสียงตะโกนขึ้นพร้อมๆ กันราวกับนัดกันไว้.

เจ้าบานูนคนเดียวไม่ออกกะแนนเสียง นั่งอมยิ้มตะแค้นเปิดอย่างเอรีดอรัย เจ้าคุณบัจฉนีกฯ เลียงเข้ามา ยืนข้างบานู ท่านคิดว่าพี่บั้งคงเป็นคนที่ไม่ชอบโกหกปกกลม

“บานู – แก่ได้ยืนว่ายังไงวะ?”

อาบั้งเลิกคิ้ว แล้วหัวเราะเห็นฟันขาว

“บ้อกมายคายนะ”

“ทำไมถึงบอกไม่ได้ นี่ – แก่ไม่ต้องกลัวเจ้าหงวนหรือใครๆ หรือ แก่ได้ยืนมันว่าลูกมะอิกหรือลูกมะพร้าวก็ขอให้บอกตามตรง”

“ฮาบั้งนะ เจ้าคุณ”

“ห้าบาท?” เจ้าคุณทวนคำ “เอา – ห้าบาทก็ห้าบาท” พูจบบท่านก็หยิบของธนบัตรออกมาจากกระเป๋า หยิบใบละ ๕ บาทหนึ่งจะบับส่งให้บานู แล้วพูดเปรยๆ “เสียเงินห้าบาทต้องเตะอ้ายหงวนให้ได้ เฮ้ย – บานู บอก มา เมื่อกี้อ้ายเสียมันพูดว่าจะไร?”

“มะพร้าวอะ เจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ สะดุ้งเฮือก

“เอาเงินกูมา อ้ายเปรต”

“โธ่ – ฮาบี้ดไป หกบาทมานะ เจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณอยากจะเตะนายบานูให้เต็มรัก ท่านมองดูอาหารบนโต๊ะ แลเห็นหมูย่างอยู่ในจานท่านก็ยิ้ม ออกมาได้ เจ้าคุณปัจจนึกฯ เอื้อมมือหยิบหมูย่างชิ้นเบ้อเริ่มซัดใส่ปากเจ้าบานูอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย – แดกหมูเสียดอะ ลูกไม้มากนักรออ้ายนี้ หลอกเอาเงินไปอย่างหวานๆ”

บานูยิ้มแป้น เคี้ยวหมูอย่างอย่างหน้าตาเฉย

“มูย่างดีนะ เจ้าคุณ, ผมชอบมาก กรอบดีนะ”

เจ้าคุณลืมหูลืมตาโพลง อ้าปากหาว แล้วท่านก็หัวเราะก๊าก

“เฮ้ย – เอ็งกินหมูด้วยหรืออะนี่?”

พี่บังยิ้มแป้น

“อริยณะ ดี – ดีมากๆ ๆ ๆ ไข่ไปลืบชะตัง ไข่มาลืบชะตัง อะไรรๆ ลืบชะตัง ไข่ไปลืบชะตัง ไข่มาลืบชะตัง”

“เฮ้ย!” เจ้าคุณตวาดลั่น.

พวกควาบอยฮาครืน พล, นิกร, กิมหงวนต่างพากันหัวเราะชอบใจชอบใจเจ้าบานู ท่านเจ้าคุณลั่นสิริษะ ซ้ำๆ ก่อนที่ท่านจะพูดอะไรต่อไปอีก ท่านก็รู้สึกว่ามีมือของใครคนหนึ่งกำลังกะตุกกะตักอยู่ในกระเป๋าท่าน.

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ก็มองดู แลเห็นมือระยำอันนั้นกำลังดึงซองธนบัตรออกมาจากกระเป๋าท่าน เจ้าคุณคว้า
ข้อมืออ้ายเสื่อที่ยังไม่ยอมทิ้งลายไว้ทันที

“นั่นแน่ – อ้ายพีน ชีๆ ๆ ๆ จะล้วงซองเหล่าละซี หนอยแน่ะ, ชะๆ ๆ ๆ ยังไม่ยอมทิ้งนิสสัยเดิมนะแก”

เจ้าพีนยิ้มแหยๆ

“ผมลองความรู้สึกของใต้เท้าหรือครับ ถึงแม้ผมดึงออกมาได้ ผมก็ไม่เอา เพราะได้ให้กำมันสัญญา กับ
พี่พลไว้แล้วว่า จะไม่มีมือไวใจเร็วอีก”

“อย่าพูดน้อยเลยว้า ฆมานะมันอดกินชีไม่ได้หรอก ประเดี้ยวพ่อตบหน้าหันเลย ชีๆ, จะจิกคนอย่าง
ข้านะไม่ได้กินหรือเพื่อน” พูดจบเจ้าคุณก็ล้วงซองกระเป๋าเพื่อจะหยิบเอานาฬิกาพกออกมาดูเวลา แต่แล้วท่านก็
สะดุ้งเฮือก นาฬิกาขี้ห่อเซนิทราคาร้อยกว่าบาทกับปากกาเอเวอร์ชราฟที่เสียบกระเป๋าอยู่เมื่อกี้ นี้ ได้อันตรธานไป
แล้ว เจ้าคุณจ้องมองดูหน้าเจ้าพีน แล้วพูดเสียงหนักๆ “เอาของขำคีนมาไว้ย ม่ายพ่อเอาเข้าตะรางจริงๆ”

เจ้าพีนทำปากจู้หลับตาปี

“อะไรกันครับ ใต้เท้า?”

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“อย่า – อย่าทำไขสือ นาฬิกาพกกับปากกาหมึกซึมของข้า ส่งมาดิๆ แหม – แกนี่ไวชะมัดเลย”

“อ๊ะ – ผมเปล่า นะครับ”

“เปล่า?” เจ้าคุณเอ็ดตะโร “อย่ามาทำที่เล่นที่จริงกับข้านา ข้ารู้หรือกว่าเอ็งเป็นคนเอาไป”

เจ้าพีนชักฉิว

“ใต้เท้าแน่ใจหรือครับว่าผมเอามา?”

“เออ, ชีวะ”

พีนอม ยิ้มแล้วสั้นศีรษะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบนาฬิกาพกกับปากกาหมึกซึมส่งให้ท่าน โคดี เจ้าคุณหัวเราะออกมาได้

“แกนี่ยังกะอาแซนลูแปงเซียวนิ”

“ครับ, กะบวนล้วงกระเป๋าละก้อ พุดแล้วจะว่าคุยครับ นายตำรวจในเครื่องแบบแท้ๆ ผมยังจิกทรัพย์ในกระเป๋าเอามาได้”

เจ้าคุณถอนหายใจดังๆ เปลี่ยนสายตามาที่นายพัชราภรณ์ “พลโวย, คุณพ่อแกให้ฉันลงมาถามว่าเมื่อไรพวกแกจะแสดงการละเล่นเบ็ดเตล็ดเสียที พวกแกอ้อมข้าวกันหมดแล้ว ฉันจะได้เชิญท่านให้ลงมาดู”

พลว่า “อีกสักครู่เถอะครับ เรากำลังรีบทานกันอย่างเอร็ดอร่อย” พุดจบเขาก็ส่งแก้วน้ำสีเหลืองให้ท่าน เจ้าคุณ “คุณอาโปรดดื่มเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พวกเราสักนิดเถอะครับ”

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ อมยิ้ม

“เรื่องเหล้าละก้อ – มาเหอะ ไม่นินแม่แต่ก้าวเดียว” แล้วท่านก็ยกน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มกร้อบหมดแก้ว.

พลถือแก้วน้ำสีเหลืองลุกขึ้นยืน โบกมือให้ทุกคนลุกขึ้นยืนเช่นเดียวกับเขา ต่างคนต่างชูแก้วเหล้าขึ้น แล้วนายพัชราภรณ์ก็ร้องดังๆ

“ขอให้เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ของเรา จงมีความสุขความเจริญยิ่งๆ ไช – โย !”

เสียงไชโยได้ดังก้องกังวานบ้าน 'การุณวงศ์' สามครั้ง.

“ไช – โย ! ไช – โย !! ไช – โย !!!”

“เสียบไป!” กิมหงวนร้องหลงขึ้นมาคนเดียว.

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ยกมือเชกศีรษะอาเสียบดั่งป้อก.

“เกละก้อนอกลุ่มนอกทางเสมอ” แล้วท่านก็หัวเราะ หันหน้ามาทางพล “เตรียมตัวไว้ จะมีการแสดงออกถึงออกข้างอะไรก็เตรียมเอาไว้ ประเดี๋ยวพวกผู้ใหญ่ท่านจะลงมาดู แล้วก็สั่งลูกน้องของแกให้ระมัดระวังมรรยาทให้ดีขึ้น ต่อหน้าผู้หลักผู้ใหญ่จะมีมาพาโว้ยกันนะไม่สมควร”

มีเสียงใครคนหนึ่งแหกปากหัวเราะออกมาโดยไม่มีเหตุผล เจ้าคุณบัจฉนิกฯ กวาดสายตามองดูรอบๆ แต่ทุกคนคงนั่งกินอาหารตามปกติ ท่านสิ้นศรัทธาๆ หมุนตัวกลับเดินไปทางหลังตึก.

เจ้าสิน, เจ้าฟ่อง, เจ้าสวด ล้วงปิ่นพอกออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วยิงขึ้นฟ้าคนละหลายนัด เจ้าคุณบัจฉนิกฯ กะโดดตัวลอย วิ่งจู่ดขึ้นตึกสะดุดอิฐก้อนหนึ่งหล่นป้าบ พวกควาบอยไซโยโห่ร้องกันสนั่นหวั่นไหว.

นี่คือการรื่นเริงของนักเลงเก่า.

ในราว ๒๐ นาฬิกา การรับประทานอาหารค่ำระหว่างญาติมิตรของเจ้าคุณวิจิตรฯ และพวกควาบอยของสามเกลอก็ผ่านไปด้วยความสนุกสนาน แต่ไม่สู้จะเรียบร้อยนัก งานใส่อาหาร ถ้วยแก้วแตกและชำรุดไปมาก.

ท่านเจ้าคุณวิจิตรฯ ได้นำเพื่อนฝูงของท่านลงมานั่งที่เก้าอี้หน้าโรงละครชั่วคราว เพื่อดูการแสดงเบ็ดเตล็ดของพวกควาบอย.

ขณะนี้ยี่สิบแบนด์กำลังบรรเลงเพลงมาร์ชอย่างไพเราะ ม่านสีเลือดหมูหน้าเวทียังปิดสนิท พวกเมียๆ ของสามเกลอซึ่งเพิ่งกลับมาจากบางปูเมื่อสักครู่ นั่งอยู่ระหว่างท่านผู้ใหญ่ตอนหน้าเวทีละคร ส่วนพวกนักเลงทั้งหลายสมัครจับกลุ่มยืนดูมากกว่านั่ง.

แล้วการแสดงละครย่อก็เริ่มต้น

เสียงกะดิ่งซึ่งลูกน้องของพลคนหนึ่งจิกเอามาจากเจ๊กมะพร้าวน้ำแข็งที่หน้าบ้านดังกังวานขึ้น.

ม่านสีเลือดหมูถูกดึงออกอย่างรวดเร็วโดยไม่มี การปราณีปราศัย พวกควาบอยไซโยโห่ร้องตบมือกะทืบเท้าเป่าปาก จนกระทั่งเจ้าคุณบัจฉนิกฯ ต้องลุกขึ้นตะโกนคำจึงเงียบกันไป.

ฉากแรกเป็นฉากถนนเปลี่ยวแห่งหนึ่ง เปิดฉากว่างเปล่า อีกสักครู่, เจ้าหนุ่มในเครื่องแต่งกายขมุกขมอม แบบบอสรพิศกึ่งคนหนึ่ง เดินโซเซออกมาในลักษณะของเสื่อหิว ผู้แสดงคือเจ้าสิน นักฉกชิงวิ่งราวมือเก่าที่วงการ นักเลงรู้จักเขาคี.

คนคูเงียบกริบ พระเอกเดินวนเวียนไปมาหลายรอบ เดินพลางสั้นสี่ระยะ เดินอยู่ในราว ๒๐ รอบก็หยุด เดิน แล้วแหกปากร้องเพลง 'กะเรียน' มีลูกคู่รับอยู่หลังจากแบบละครร้อง

“ไอ้อกเอ๊ย	ตัวของเรา	ต้องเข้าคุก
ไร้ความสุข	ทุกข์ทน	จนใจยิ่ง
ตั้งสองปี	ที่ทรมาน	รำคาญจริง
ในฐานะที่	ตัดจับขัง	แล้ววิ่งราว
พอพ้นโทษ	รีบไปบ้าน	การประจักษ์
แม่เมียรัก	ตามชู้ไป	ให้แสนเศร้า
ญาติพี่น้อง	ก็ตัดขาด	เกรี้ยวกราดเรา
ไม่ให้เข้า	บ้านช่อง	ต้องย่ำต๊อก”

ร้องจบ พระเอกก็ถอนหายใจยาว คนคูเงียบกริบ พวกก๊วยบางคนน้ำตาคลอสงสารพระเอก ต่างตั้งอก ตั้งใจฟังบทเจรจา.

“เฮ้อ!” พระเอกถอนหายใจสั้น “ตัวเราผู้มีนามว่าอ้ายสิน นักตัดสายสร้อยมือหนึ่งแห่งสยาม – เอ๊ย – ไทยแลนด์ ผลกรรมของเรา ทำให้เราต้องเข้าไปสงบสติอารมณ์อยู่ในคุกตั้งสองปี พอพ้นโทษ หมูหมาที่เลี้ยงไว้ก็ตายหมด เมียรี, เจ้าหล่อนหนีตามชายชู้ไปแล้ว ญาติพี่น้องรี, ท่านก็ตัดขาดไม่ยอมให้เข้าบ้าน รังเกียจว่าเราเป็นคนจี้ คุกจี้ตะราง เฮ้อ – มันเป็นกรรมของเรา โธ – จะไปทำอะไรกินไว้ย มองไม่เห็น จะจีสามล้อรี, ก็ไม่มีเรี่ยวแรง แล้วเงินมัดจำ เจ้าแก่เจ้าของโรงรถก็จะเอาตั้งห้าบาท ไว้ย – กลุ่มใจจริงไว้ย”

เจรจาจบ พระเอกก็ร้องเพลงอีก คราวนี้ร้องเพลง 'อก โครง' ซึ่งกะโชคโศกสากสัดก่น้อย

“มันเป็นเวร เห็นกงจักร เป็นดอกบัว
กระทำชั่ว ประพฤติผิด คิดว่าเก๋
มารู้สึก สำนึกตัว ชั่วเกร
ติดขัดเต มีใบแดง แจ้งโทษแล้ว”

“เว้อ! ไม่ไหวละ ้วย หิวข้าวจะตาย โหง ไม่รู้ว่าจะได้สรวงค์ที่ไหนมาซื้ออาหาร”

แล้วพระเอกก็เดินวนเวียนไปมาอีก สักครู่ก็จ้องมองมาทางคนดู พอแลเห็นเจ้าคุณบัจฉนิกฯ พระเอกก็ยิ้มออกมาได้.

“ชะรอยซาตาของเราคงยังไม่ถึงฆาต เทพดาฟ้าดินจึงบรรดาศาให้เราได้พบกับท่านผู้ใจดี” แล้วพระเอกก็ตะโกนพูดกับเจ้าคุณบัจฉนิกฯ “ท่านเจ้าคุณบัจฉนิกฯ ขอรับ กระผมขอเศษสรวงค์ซื้ออาหารกินสักสิบบาทเถอะครับ”

เสียงฮาดังขึ้นอย่างกรืนเกรง ประไพ, นันทา, นวลละออห้วเราะจนน้ำตาไหล ประไพไม่ห้วเราะเปล่า ยังทุบันทาด้วย.

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ หน้าเหรอ ท่านลุกขึ้นจากเก้าอี้ยกมือเท้าสะเอวมองดูพระเอก

“เฮ้ย – อ้ายสินเว้ย อย่าเล่นนอกบทสิ ้วย ข้าเป็นแต่เพียงคนดูนี่หว่า”

เสียงห้วเราะดังขึ้นอีก คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ตะโกนขึ้น

“เขาขอแล้วก็ต้องให้เขาสิคะ เจ้าคุณ อย่าจี้เหนียวนักเลยคะ”

พวกคาวบอยตะโกนขึ้น

“ให้มันครบได้เท่า ละครจะได้สนุก”

เจ้าคุณทำตาปริบๆ ล้วงซองธนบัตรออกมาจากกระเป๋า ดึงธนบัตรสีแดงราคา ๑๐ บาทออกมา เดินไปส่งให้พระเอกหน้าเวที

“อ้ายเปรต! มึงขอเศษสตางค์ที่หนึ่งตั้งสิบบาทเชียวนะ”

สินก้มลงกราบ รับธนบัตรแล้วหัวเราะหึๆ ลูกขึ้นแสดงต่อไป ท่าที่ที่หยอหยงกลายเป็นองอาจฝั่งผาย พระเอกเริ่มร้องเพลงใหม่ชื่อเพลง 'บุหลัน'

“เรามีเงิน สิบบาท ฟาดให้อุ้ม
แสนกะหุ้ม ยืมย่อง สมองใส”

เจ้าคุณบึ้งเนื้ๆ พรวดพราดลุกขึ้น วิ่งมาที่หน้าเวที

“อ้ายสิน! อ้ายหมาวัด! ทำไมมึงร้องยังงี้?”

พวกควาบอยพากันกะโศกโศกตื่นฮาลั่น บางคนถึงกับลงนั่งราบบนพื้น ยกมือกุมท้องหัวเรางอหาย.

พระเอกทำหน้าตื่นๆ เห็นเจ้าคุณคว่ำก้อนอิฐก้อนหนึ่งขึ้นมากลึงกรับร้องห้าม

“อ๊ะ – อย่ากรับ นักประพันธ์เขาบอกบทให้มกร้องยังงี้นี่ครับ”

“ใคร – อ้ายลูกหมาตัวไหนกำกับการแสดง?”

“พี่พลครับ”

เจ้าคุณขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ดีละมึง ประเด็ยวละครเลิกต้องเตะอ้ายผู้กำกับให้ได้”

พอพูดขาดคำ ผู้กำกับการแสดงก็ค่อยๆ โผล่หน้าออกมาจากหลัง อมยิ้มแ้มมตุ้ย หน้าตาแดงกล้าด้วยอำนาจแอลกอฮอล์ เจ้าคุณขยับก้อนอิฐขว้าง นายพัชราภรณ์หลบพลบเข้าไป แล้วเสียดซาปอย่างครั้นเครงก็ดึงขึ้นอีก.

เจ้าคุณบัจฉนีกฯ ยกมือเกาศีร์ษะแกร์กร์ๆ เดินกลับไปนั่งตามเดิม พระเอกแสดงละครต่อไป ก็ยกธนบัตร ขึ้นส่องกับไฟฟ้า ตรวจสอบว่าจะเก้หรือดี.

ทันใดนั้น เสียงม้าพ่อและกลองดังขึ้นข้างหลังโรงอย่างสนั่นหวั่นไหว ระคนกับเสียงแตรตู่ตีตู่

กิมหงวน ไทยเทียม ในเครื่องแต่งกายजू ครบเครื่องแบบแม่ทัพ มีธงเสียบหลัง ทำทางรุ่มร่าม ถือทวน รัยร่าออกมา.

คราวนี้คนดูหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น เว้นแต่นวลละออคนเดียว ชียินก๊วยกะ โดดตะมือตัวเองในท่ายก เท้าให้คนดู แล้วร่าทวนอย่างแคล่วคล่อง พระเอกละครร้องยื่นหน้าเธอ.

“ว้าก – ว้ากอ้า อ้วชียินก๊วยอ้า – เค้าเป็ไ้อัย”

ม้าพ่อและกลองดังอีก แล้วหยุด

เจ้าสินเดินเข้ามาหาชียินก๊วย แล้วต่อว่า

“อะไรกันครับ เฮียหงวน ผมกำลังเล่นละครอยู่นี่ครับ ว้า – ยุ่งกันใหญ่แล้ว”

อาเสี่ยโบกมือสั่งศีร์ษะ.